

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Ed McBain-Skládačka.pdb

PDB Name: Ed McBain-Skládačka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Skládačka
Ed McBain

1

Detektiv Arthur Brown neměl rád, když mu někdo říkal "Ty černej". Souviselo to možná nějak s jeho jménem, protože Brown znamená hnědý, nebo snad i s barvou jeho pleti, která byla také hnědá. Mohlo to ale případně souviset i se skutečností, že v době, kdy byl ještě docela malý kluk a poflakoval se po ulicích tohoto krásného velkoměsta, slovo "černej" se na základě jakési ustrnulé asociace spojovalo těm, kteří ho užívali, skoro vždy se slovem "parchant". Bylo mu teď sice čtyřiatřicet let a byl tak trochu staromilec, aspoň si to sám o sobě myslel, ale to slovo pro něho dosud mělo hanlivý příděch, bez ohledu na to, kolik bojovníků za občanská práva si je hrdě psalo na svůj štít. Brown necítil potřebu hledat svou identitu ve své duši nebo v barvě své pleti. Hledal ji v sobě jakožto člověk a zpravidla ji v sobě bez námahy našel.

Měřil metr třiadvadesát a vážil šestadvadesát kilo ve spodním prádle. Měl kostru jak obr a svaly jako zápasník v těžké váze, byl vždy čistý a upravený a dojem pořádanosti zvyšovalo i to, jak chodil ostříhaný - docela nakrátko, takže prstýnkovité vlasy mu tvořily na lebce měkkou černou čepičku, což byla fázána, které dával přednost odjakživa, rozhodně mnohem dřív, než přišlo do módy vypadat "přírodně". Měl hnědé oči, široká chřípí, silné rty a ještě silnější ruce a v pouzdru v podpaždí nosil pod kabátem revolver značky Smith & Wesson, ráže .38.

Oba muži, kteří leželi na podlaze u jeho nohou, byli bílí. A mrtví. Jeden měl na sobě černé boty, modré ponožky, tmavomodré kalhoty a bledě modrou košili, u krku rozhalenou, žlutohnědou popelínovou bundu na zip, na krku na tenkém zlatém řetízku zlatou hvězdu Davidovu a v prsou dvě díry, vydubnuté kulkami ze střelné obraně. Druhý byl oblečen mnohem elegantněji - měl hnědé střevíce, ponožky i kalhoty, bílou košili, zelenou vázanku a sportovní kazajku s drobným kostičkovým vzorem. Zlomenou čepel automatického nože, která mu trčela z krku hned pod ohryzky, nebylo skoro vidět. Luger ležel na podlaze, kousek od jeho rozevřené pravé ruky.

V bytě bylo boží dopuštění.

A nebyl to nijak zvlášť velký byt. Brown dozajista viděl byty mnohem lepší, dokonce i v ghettu, kde strávil prvních dvaadvacet let svého života. Tenhle byl ve třetím patře činžáku v Culver Avenue, dva pokoje a koupelna s nevábnou vyhlídkou na dvorek za domem, kde se na šňůrách třepetalo ve větru střešní prádlo. Od desáté hodiny večer neuplynulo ještě příliš mnoho času, čtyři minuty po desáté správcová z činžáku zastavila strážníka na obchůzce a řekla mu, že slyšela nahoře v domě nějaké střílení. Šest minut po desáté pochůzkář vylomil dveře, našel mrtvolu a zatelefonoval na policejní strážnici. Zastihl tam Browna, který hlášení přijal.

Policisté z oddělení vražd dosud nedorazili, což bylo nakonec jen dobře. Brown nikdy přesně nepochopil smysl instrukce, nařizující, že každá, i ta nejbanálnější vražda ve městě spáchaná, musí být přešetřena lidmi z tohoto oddělení, třebaže vyšetřování bylo pak obvykle stejně svěřeno revíru, který přijal hlášení. Měl pocit, že policisté z oddělení vražd jsou většinou nemožní patroni a totálně jim chybí smysl pro humor. Jeho

manželka Caroline mu sice s oblibou stále říkala, že on sám je člověk, s kterým je veselo jak v márnici, ale to Brown pokládal pouze za potvrzení staré pravdy, že nikdo není prorokem ve své vlasti. De facto si myslel, že je s ním občas dost velká legrace. Jako třeba teď, když se otočil k policejnímu fotografovi a řekl:

"Rád bych znal firmu, co ten kvartýr nadekorovala do téhle nádhery."

Policejní fotograf zřejmě sdílel názor Caroline Brownové. Nesnížil se ani k úsměvu a pokračoval ve svém tanečku kolem obou mrtvol, cvakal, nakláněl se do různých úhlů, znovu cvakal, přistoupil k mrtvému z jedné strany, potom zase z druhé, zatímco Brown marně čekal, kdy se zasměje.

"Říkal jsem ..." řekl Brown.

"Já tě slyšel, Artie," řekl fotograf a znova klapl aparátem.

"Jako v Tádž Mahal to tady teda nevypadá," řekl Brown.

"To málokde," odpověděl fotograf.

"Co seš tak navrchenej?" zeptal se Brown.

"Já? Navrchenej? Kdo že je navrchenej?"

"Nikdo," řekl Brown.

Znova šlehl očima po mrtvolách a pak odešel na druhou stranu pokoje, kde byla dvě okna vedoucí do dvora za domem. Jedno bylo dokořán. Brown zblízka prozkoumal kliku a hned viděl, že okno bylo otevřeno násilím. Tak takhle, pomyslel si, takhle se dostal dovnitř jeden. Rád bych věděl, který to byl. A taky bych rád věděl proč. Co mohl čekat, že v tomhle chlívkou ukradne?

Brown se vyklonil nad plechový kryt za oknem. Byl tam jen prázdný obal od mléka, cár zmuchlaného voskového papíru a na schůdku požárního žebříku stál květináč. V květináči byla nějaká uschlá květina. Brown se podíval dolů do dvora. Někjaká žena tam vysypávala z koše smetí do jedné z popelnic, stojících u zdi oddělující dvůr od ulice. Otráveně zaklapla víko popelnice, zřetelně a zvučně řekla "Hernajs!" a přešla k další. Brown se odvrátil od okna.

Monaghan a Monroe, detektivové z oddělení vražd, vcházeli právě dveřmi z chodby. Byli téměř stejně oblečení, oba měli na sobě modré seržové obleky, jako když jdou k biřmování, hnědé boty a šedé plstěné klobouky. Monroe měl kaštanově hnědou pletenou vázanku, Monaghan žlutou hedvábnou. Placky měli připíchnuté na sakách - na náprsních kapsách. Monroe si nedávno nechal růst knírek a zdálo se, že ho řídké chmýří pod nosem trochu uvádí do rozpaků. V jednom kuse frkal do kapesníku, i když neměl rýmu, jako by se snažil skrýt ten nevhodný kartáček za čtverec bílého hedvábí. Monaghan, jak to vypadalo, měl kvůli tomu knírku pocity ještě trapnější než Monroe sám. Měl dojem, že když s někým pracuje společně patnáct let, nemá ten člověk právo nechat si z ničeho nic růst knírek, aniž se o tom předem poradil se svým partnerem. Monaghan nemohl Monroeův knírek ani cítit. Připadal mu neestetický. Vzbuzoval v něm trapné pocity. Urážel jeho oči. A poněvadž urážel jeho oči, v jednom kuse na něj musel koukat. A čím víc na něj koukal, tím častěji Monroe vytahoval kapesník a smrkal, aby knírek zakryl.

"Tak co - copak tu máme?" řekl Monroe a vysmrkal se.

"Ahoj, Browne."

"Ahoj, Browne," řekl i Monaghan.

"Tomuhle tedy říkáš seriózně provedená práce," řekl Monro a strčil kapesník do kapsy.

"Ať tímhle kvartýrem prošel kdo chtěl, byl to odborník. Machr."

"Profik," řekl Monaghan.

"Vypadá to málem, jako by to tu prošťourávala policie."

"Nebo hasiči," řekl Monaghan a podíval se svému partnerovi na knírek.

Monroe znova vytáhl kapesník.

"Tady se něco muselo hergot moc hledat," řekl a vysmrkal se.

"Co mohl kdo hledat v takovéhle díře?" zeptal se Monaghan. "Víš, co se tak akorát dá v takovéhle díře najít?"

"Co?" zeptal se Brown.

"Štěnice," řekl Monaghan.

"Švábi," dodal Monroe.

"Štěnice a švábi," shrnul Monoghan.

Monroe schoval kapesník.

"Jen se na to doupě podívej," řekl Monoghan a potřásl hlavou.

Brown se rozhlédl po bytě. Z postele bylo strženo povlečení, matrace byly rozpárané po obou stranách, bavlněná vata vyškubaná a poházená po celé podlaze. Stejně důkladná práce byla odvedena i na polštářích a na čalounění sedadla, opěradla a postranic jediného křesla, které v pokoji bylo. Vybledlé čtverce a obdélníky na zdech označovaly místa, kde visely zarámované reprodukcce, ty ale byly teď všechny sundány, vymáčknuty z rámců, prozkoumány a pak lhostejně pohozeny na podlahu. Také obsah všech zásuvek prádelníku byl rozházen po celé místnosti, dokonce i zásuvky byly vytrhané a hozené stranou. Jediná stolní lampa v pokoji byla převržená, stínítko stržené a odkopnuté až ke zdi. Otevřenými dveřmi do koupelny viděl Brown zplundrovanou nástěnnou lékárníčku, její obsah byl naházen do záchodové mísy. Víko splachovacího rezervoáru se válelo na zemi. Dokonce i toaletní papír byl serván z otočného válečku. Lednička v kuchyni měla otevřená dvířka a rozpatlané potraviny byly nazdařbůh vyhrnuty na podlahu. Zásuvka kuchyňského stolu byla vyklopena na bíle smaltovanou stolní desku, kuchyňské potřeby se povalovaly všude. Jak to Monroe moudře vyhodnotil někdo tu něco musel hergot moc hledat.

"Víš, co jsou ti umrláci zač?" zeptal se Monoghan Browna.

"Zatím ne."

"Myslíš, že jde o loupež a že při ní pachatele někdo vyrušil?"

"Přesně tak."

"Jak se dostal dovnitř?"

"Oknem z požárního žebříku. Na rámu okna jsou stopy po nějakém nástroji."

"A ten druhý chlápek přišel nečekaně domů - a bác ho!"

"Myslíš, že našel, co hledal?"

"Ještě jsem si ho neomrknut zblízka," řekl Brown.

"A na co čekáš?"

"Lou ještě pořád fotografuje. A policejní doktor tu taky ještě není."

"Kdo zločin hlásil?" zeptal se Monroe.

"Správcová. Slyšela střelení a zastavila pochůzkáře Kielyho."

"Přived' ji sem," řekl Monoghan.

"Rozkaz," odpověděl Brown.

Šel ke dveřím a řekl strážníkovi, který tam stál, aby správčovou přivedl. Zároveň uviděl Marshalla Daviese, pospíchajícího po chodbě k bytu.

"Promiň, že jdu tak pozdě, Artie," řekl. "Píchl jsem cestou."

"Měls tady už telefon," řekl Brown.

"Od koho?"

"Od poručíka Grossmana."

"Co chce?"

"Říkal, že se máš vrátit rovnou do laboratoře."

"Do laboratoře? Proč? A kdo se toho ujme tady, když já se vrátím do laboratoře?"

"To já nevím," řekl Brown.

"Víš, s čím na mě asi dole ve městě čeká? S nějakým roztomilým překvápkem, to bych se vsadil. S nějakým přepadeným a obraným nešťastníkem. S nějakým chlápkem, co ho přejel nákladák vlekem. Budu mu tahat střepy skla ze zadku celou noc. To je teda den, kamaráde."

"A to to teprv začalo," řekl Brown.

"Pro mne to začalo už ráno v sedm," řekl Davies. Zmořeně si povzdychl. "No jo, tak já teda zase mizím. Jestli bude znova volat, řekni mu, že jsem na cestě. Kdo to ale tady od tebe převezme, to nevím, Artie. Policejní doktor už tu byl?"

"Ještě ne."

"To je normálka," řekl Davies a odešel.

Netrvalo to ani pět minut a strážník přivedl nahoru správčovou. V té chvíli už byl na místě asistent policejního lékaře a prohlížel mrtvoly. Brown a oba detektivové z oddělení vražd odvedli správčovou do kuchyně, kde s ní mohli mluvit v klidu, nerozptylování fascinující přítomností dvou mrtvol, ležících na podlaze. Správcová byla dáma tak

kolem padesátky, nikoli nepřitažlivá, se světlými vlasy staženými vzadu na hlavě do uzlu. Měla široké irské oči, zelené jak hrabství Cork, a mluvila se slabým irským přízvukem. Jmenovala se Byrnesová.

"Vážně?" řekl Monaghan. "Nejste náhodou příbuzná našeho poručíka?"

"Jakého poručíka?"

"Toho, co vede 87. revír," řekl Monroe.

"87. pátrací oddělení," řekl Monaghan.

"Je u policie," řekl Monroe.

"Žádného policajta v příbuzenstvu nemám," řekla paní Byrnesová.

"Je to moc fajn policajt," řekl Monaghan.

"Můj příbuzný to není," řekla paní Byrnesová neochvějně.

"Pověděla byste nám, co se vlastně stalo, paní Byrnesová?" řekl Monroe.

"Slyšela jsem střelení. Hned jsem šla ven a oznámila jsem to policii."

"Šla jste sem nahoru?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Vy byste sem šel?"

"Paní Byrnesová," řekl Brown, "když jste sem teď přišla, všimla jste si těch mrtvol ve vedlejším pokoji?"

"To bych musela být hluchoněmá a navíc slepá, abych si jich nevšimla, nezdá se vám?" řekla.

"Znáte některého z těch mužů?"

"Jednoho ano."

"Kterého?"

"Toho, co má na sobě tu sportovní kazajku," řekla a neohroženě ještě dodala: "Toho, co mu trčí nůž z krku."

"A kdo je to, paní Byrnesová?"

"Jmenuje se Donald Renninger. Bydlel u nás v domě víc než dva roky."

"A ten druhý muž? Ten, co má židovskou hvězdu?"

"Toho jsem v životě neviděla."

"To bude hádám ten, co se sem vloupal," řekl Monroe.

"Měli jsme tu v okolí spoustu vloupání," řekla paní Byrnesová a vyčítavě se na detektivy podívala.

"Pokusíme se udělat, co je v našich silách," řekl Monaghan suše.

"To byste tedy měli," řekla paní Byrnesová ještě sušeji.

"Nevíte náhodou, čím se pan Renninger živil?" zeptal se Brown.

"Byl zaměstnaný u benzínové pumpy."

"Nevíte kde?"

"Někde v Riverheadu. Přesně nevím."

"Je ženatý?"

"Ne."

"Tak tedy starý mládenec, je to tak?" zeptal se Monroe.

"No - když nebyl ženatý, tak nejspíš - byl starý mládenec," řekla paní Byrnesová sarkasticky a podívala se na Monroeův knírek.

Monroe vytáhl kapesník. Omluvně se vysmrkal a řekl: "Mohl být rozvedený."

"To je pravda," řekl Monaghan.

Monroe se na něho usmál a schoval kapesník.

"Říkáte ale, že jste toho druhého muže nikdy neviděla?" řekl Brown.

"Ne, nikdy."

"Ani tady v budově?"

"Ne."

"... ani třeba někde v okolí?"

"Nikde," řekla.

"Děkujeme vám, paní Byrnesová."

Správcová zamířila ke dveřím, ale ještě než vyšla na chodbu, otočila se a řekla: "Jak se jmenuje křestním jménem?"

"Kdo?"

"Ten poručík?"

"Peter."

"Žádného Petera Byrnese v rodině nemáme," prohlásila a spokojeně

odešla.

Policejní lékař ukončil prohlídku mrtvol. Když procházel kolem detektivů, řekl:

"Písemně to dostanete hned po pitvách. Chcete znát předběžný odhad?"

"Jistě," řekl Brown.

"Vypadá to, že první kulka zasáhla toho chlapka v popelínové bundě trochu níž, pravděpodobně se smekla po žebru. Rozhodně ho ale nevyřídila hned. Levou pěst má zaťatou, pravděpodobně ránu srazil a ještě měl čas vrazit tomu druhému chlápkovi do krku nůž, nejspíš právě v tom okamžiku, kdy revolver vystřelil podruhé. Ten druhý výstřel ho zasáhl rovnou do srdce, jak to odhaduju. Chlápek v popelínové bundě se začal kácet a při pádu se ostří nože zlomilo. Ten druhý chlap šel také k zemi, podle všeho zemřel v několika okamžicích. Mám dojem, že mu nůž přetřel jugulárku, podle té strašné spousty krve. Stačí?"

"Stačí, děkujeme," řekl Brown.

"Ty to vyšetřuješ, Artie?"

"Nejspíš to vyfasuju."

"No, je to jasné a uzavřené. Zprávy o pitvě ti pošlu zítra ráno, bude to stačit?"

"Já jsem tam pořád," řekl Brown.

"Tak jo," řekl policejní lékař, zatřepal prstíky a odešel.

"Co tady hrome ten zloděj mohl chtít?" zeptal se Monaghan.

"Možná tohle," řekl Monroe.

Skláněl se nad mrtvolou v popelínové bundě. Podařilo se mu rozpáčit zaťatou pěst mrtvého a objevit v ní něco, co vypadalo jako kousek lesklé fotografie, křečovitá sevřená v dlani. Útržek fotografie vzal a podal jej Brownovi.

"Mrkni na to," řekl.

2

"Co to je?" zeptal se detektiv Steve Carella.

"Kousek momentky," řekl Brown.

Byli spolu v rohu služebny, Brown seděl za svým stolem. Carella si přisedl na druhý konec. Do kanceláře svítlo slunce časného červnového rána. Drátěnou sítí, pokrývající otevřená okna, profukoval svěží větřík. Carella seděl na kraji stolu, vdechoval vzduch pozdního jara a přál si, aby spal někde v parku. Vysoký, pružný muž se širokými rameny a štíhlým pasem - působil dojmem dobře trénovaného atleta, ačkoli naposledy aktivně sportoval o ložské dovolené na Portoriku, kde se potápěl s akvalungem. Pokud ovšem člověk nechtěl počítat ty nekonečné kilometry, které urazil pěšky při stíhání zločinců nejružnějšího druhu a kalibru. Ty ale Carella nerad počítal. Člověk by se málem zadýchal jen při tom počítání. Odhrnul si teď z čela pramen dlouhých hnědých vlasů, zašilhal hnědýma očima na ústřížek fotografie a napadlo ho, jestli snad nepotřebuje brýle.

"Co myslíš, že by to mohlo být?" zeptal se.

"Tanečnice v trikotu," odpověděl Brown.

"To spíš vypadá jako flaška whisky Haig & Haig," řekl Carella. "Co myslíš, že to je - ten kožich?"

"Jaký kožich?"

"No - ten zvrásněný povrch, ať už je to co je to."

"Mně to připadá jako bahno."

"Nebo kus zdi. Se štukováním." Carella pokrčil rameny a hodil ústřížek na stůl. "Vážně si myslíš, že kvůli tomuhle ten ... jak se jmenoval?"

"Podle průkazu, co měl v náprsní tašce, jmenoval se Eugene Edvard Ehrbach."

"Ehrbach. Máme na něho něco?"

"Informační oddělení to zjišťuje. To už jsem zařídil, aby se na ně podívali - na oba."

"Vážně si myslíš, že se Ehrbach do bytu vloupal kvůli tomuhle?" zeptal se Carella a poklepal na odstřížek fotografie tužkou.

"Jistě, proč by to jinak měl v ruce, Steve? Neumím si představit, že by tam přišel s kouskem momentky v ruce. Ty jo?"

"To asi ne."

"Stejně ale, abych ti pravdu řekl, nezdá se mi, že by to na věci tak moc měnilo. Policejní doktor řekl, že to je jasné a uzavřené, a v tom bych s ním souhlasil. Ehrbach vnikl do bytu, Renninger se nečekaně vrátil domů a překvapil ho - no a výsledek je ten, že máme na krku dvě čistě provedené vraždy."

"A ta fotografie?"

"Přepustíme, že Ehrbach tam šel pro ni. No ale co? zrovna tak dobře tam mohl jít pro Renningerovy náramkové hodinky. Tak či onak, oba jsou po smrti. Ta fotka na celém případě vůbec nic nemění."

"To ne."

"Jakmile dostaneme pitevní nálezy, napíšu hlášení, ve kterém to uzavřu. Máš snad na to jiný názor?"

"Ne, zdá se, že je to zcela jasné."

"Doktor slíbil, že ty nálezy budeme dnes ráno mít." Brown se podíval na hodinky. "Jenže je ještě trochu moc brzo."

"Zajímalo by mě, co je to za lidi. S kým máme tu čest," řekl Carella.

"Jak to myslíš?"

"Na - dva obyčejní, řádní občané - a jeden u sebe nosí luger, a ten druhý nůž s dvaceticentimetrovou čepelí."

"Ať byl ten Ehrbach kdokoli, rozhodně to nebyl obyčejný a řádný občan. To okno otevřel jako profík."

"A Renninger?"

"Správcová říká, že byl zaměstnaný u benzínové pumpy."

"Byl bych rád, kdyby ho informační oddělení protřepalo jaksepatří," řekl Carella.

"Proč?"

"Ze zvědavosti."

"Dejme tomu, že mají záznam v rejstříku," řekl Brown. "To pořád ještě na věci nic nemění, no ne?"

"Seš celej žhavel, abys to měl uzavřený," řekl Carella.

"Mám toho rozkošného případu plný zuby, ale proto to nechci uzavřít. Není tu prostě důvod nechávat ten případ otevřený," řekl Brown.

"Pokud ovšem v bytě nebyl někdo třetí," řekl Carella.

"Nic na to neukazuje, Steve."

"Nebo jestli ..."

"Co jestli?"

"Nevím. Proč by ale někdo riskoval násilné vloupání jen proto, aby se zmocnil kousku fotografie?"

"Promiňte," ozval se nějaký hlas z druhého konce služebny.

Oba detektivové se otočili k dřevěnému latkovému zábradlí zároveň. Vysoký muž bez klobouku a v dokonale ušitém šedém obleku stál před dvířky v přepážce. Mohlo mu být tak pětatřicet let, měl bujnou černou kštici a hustý černý knírek, připomínající řídítka bicyklu, který by v člověku jako třeba Monroe jistě vzbudil pocit méněcennosti. Obočí měl právě tak husté a černé, v tomto okamžiku povytažené ve zdvořilé otázce nad překvapivě modrýma očima, které se ve sluncem zalité služebně třpytily. Z jeho řeči se dalo ihned a neomylně poznat, že se narodil v tomto městě, nebyl v ní ani stín přízvuku člověka z Calm's Pointu.

"Seržant, co má dole službu, mi řekl, abych šel rovnou sem," prohlásil. "Hledám detektiva Browna."

"To jsem já," řekl Brown.

"Výborně - mohu jít dál?" "Račte."

Muž rychle zašmátral po klíče na vnitřní straně dvířek, našel ji a vstoupil do kanceláře. Byl to velký muž, měl velké ruce a v levé svíral držátko aktovky. Tiskl je skoro křečovitě. Brown měl dojem, jako by je měl k zápěstí připoutané řetízem. Přichozí se roztomile usmál, natáhl pravou ruku a řekl:

"Irving Krutch. Těší mě, že vás poznávám."

Zuby mu jen zasvítily a úsměv orámovaly dva dolíčky v koutcích úst. Měl vystouplé lícní kosti, rovný, nezahnutý nos a vypadal jako vůdce bandy z nějakého italského westernu. Browna napadlo, že v tom, aby se stal neprodleně hvězdou stříbrného plátna, vadí tomu člověku jen jeho jméno. To by si musel změnit, poněvadž jméno Irving Krutch naprosto neodpovídalo jeho obrazu. Steve Stunning, Hal Handsome, Geoff

Gorgeous - takové nějaké jméno by k němu pasovalo líp.
"Buďte zdrav," řekl Brown a krátce si s ním potřásl rukou.
S představováním Carelly se neobtěžoval, takovými formalitami se policisté v pracovních hodinách většinou nezdržují.
"Mohu se posadit?" řekl Krutch.
"Prosím," řekl Brown a ukázal na židli vpravo od stolu.
Krutch se uvelebil. Pečlivě si povytáhl puky nažehlené jak břitva, pak si hodil nohu přes nohu a znova zasvítit tím oslnivým úsměvem.
"Tak tedy máte na krku zas nějakou tu vraždičku, že ano?" řekl.
Ani jeden policista neodpověděl. Vždycky měli na krku nějakou tu vraždičku a neměli ve zvyku bavit se o vraždách, ať už malých nebo jakýchkoli, s neznámým, hezkým, knírkatým, dobře oblečeným a usměvavým občanem, který se z ničeho nic objevil v policejní služebně.
"Myslím ty dva chlápky v Culver Avenue," řekl Krutch. "Četl jsem o nich teď ráno v novinách."
"A co je s nimi?" zeptal se Brown.
"Měl bych vám asi říct, že jsem zástupce pojišťovny," řekl Krutch.
"Jsem zaměstnán u Transamerického pojišťovacího ústavu."
"Hm - ano," řekl Brown.
"Znáte náš podnik?"
"Zní mi povědomě."
"Jsem u nich zaměstnán už dvanáct let, nastoupil jsem tam hned, jak jsem dostudoval na universitě." Odmlčel se a dodal: "Studoval jsem v Princetonu." Čekal na nějakou odpověď, ale když viděl, že zmínka o proslulé alma mater na ně neudělala žádný zvláštní dojem, řekl: "Měl už jsem tu čest s vaším pátracím oddělením spolupracovat. S detektivem, který se jmenuje Meyer Meyer. Je ještě u vás?"
"Ten je u nás pořád," řekl Brown.
Carella, který dosud mlčel, teď řekl:
"O jakou spolupráci šlo?"
"Když byla přepadena banka Národní střadatelské & úvěrové společnosti," řekl Krutch. "Před šesti lety."
"Z jakého titulu jste s námi spolupracoval?"
"Vždyť už jsem vám to řekl. Jsem zástupce pojišťovny. A ta společnost je jedním z našich klientů." Znovu se usmál. "Stálo nás to tehdy moře peněz."
Oba muži se znova odmlčeli.
"Ano?" řekl Brown konečně.
"No ano," řekl Krutch, "když jsem se dnes ráno dočetl v novinách o těch dvou mrtvých, řekl jsem si, že udělám nejlíp, když půjdu rovnou k vám."
"Proč?"
"Podat vám pomocnou ruku," řekl Krutch a usmál se. "Nebo možná vás o ni požádat."
"Víte něco o těch zavražděných?" zeptal se Brown.
"Vím."
"Co víte?"
"V novinách stojí, že u Ehrbacha v ruce našli kousek fotografie," řekl Krutch. Jeho modré oči dramaticky sklouzly k ústřížku fotografie ležícímu na Brownově psacím stole. "To je ono?"
"A co s tím má být?" řekl Brown.
"Mám další kousek. A když obrátíte Ehrbachův kvartýr naruby, vsadím se, že najdete ještě třetí."
"Chcete nám to povědět všechno, nebo to z vás máme vytahovat po kouskách?"
"Povím vám to všechno."
"Tak prosím."
"Hned. A pomůžete mi?"
"S čím?"
"No - nejdřív najít ten kousek, co je u Ehrbacha v bytě."
"A nač ho chcete?"
"Tři kousky jsou lepší než jeden, no ne?"
"Podívejte, pane Krutchi," řekl Brown, "jestli nám máte co říct, tak nám to řekněte. Jinak nás moc těšilo, že jsme se poznali, a doufáme, že

uzavřete spoustu oboustranně výhodných pojistek."
"Já pojistky neuzavírám, já zkoumám uplatňované nároky."
"Výborně. Přeju vám hodně štěstí. Tak jak - ano, nebo ne? Bud' to vyklopte, nebo přestaňte zaclánět."
Krutch se na Carellu usmál, jako by s ním sdílel averzi k podobně neomalenému vyjadřování. Carella úsměv ignoroval. V tomhle byl s Brownem zajedno. Nesnášel, když z někoho něco lezlo jak z chlupaté deky. 87. pátrací oddělení mělo v druhém poschodí policejní budovy útulně vybavenou místnostku a Krutchův pobyt v ní by nestál víc než trochu času. Ovšem - jejich času.
Krutch netrpělivost obou detektivů vycítil a řekl:
"Tak já vám to tedy všechno povím."
"Jen do toho," řekl Brown.
"Zatmít," řekl Krutch. "Před šesti ..."
"Cože?" zeptal se Brown.
"To je filmářský termín. Zatmít."
"Vy máte něco společného s filmem?" zeptal se Brown v naději, že se potvrdí podezření, které se v něm zahnízdilo v okamžiku, kdy Krutch vešel do služebny.
"Ne, to nemám."
"Tak proč používáte filmářských termínů?"
"Zatmít - to přece říká každý," vysvětlil Krutch.
"Já ,zatmít' neříkám," odpověděl Brown.
"Prosím, tak tedy nezatmíme," řekl Krutch a pokrčil rameny. "Před šesti lety v tomhle městě za bílého dne - jednoho deštivého srpnového odpoledne - vyloupili čtyři muži pobočku Národní střadatelské & úvěrové společnosti v Culver Avenue a uprchli se sedmi sty padesáti tisíci dolarů. Což je penízek jako želízek. Banka náhodou spadá pod tenhle policejní revír."
"Pokračujte," řekl Carella.
"Vzpomínáte si už na ten případ?" zeptal se Krutch. "Vyšetřovali to Meyer a O'Brien."
"Vzpomínám," řekl Carella. "Tak dál."
"Vzpomínáte si na to, pane Browne?"
"Už jo," řekl Brown.
"Mám dojem, že jste se mi ... že jsem přeslechl vaše jméno," řekl Krutch a otočil se ke Carellovi.
"Carella."
"Těší mě. Vy jste Ital?"
"Ano."
"Vůdcem toho gangu byl Ital. Pán jménem Carmine Bonamico, policejní rejstřík dlouhý jak psí jazyk. De facto zrovna vypadl z věznice v Castleview, kde si odkroutil pět járů a něco. První, co udělal, když ještě měl na krku podmínku, bylo, že vysmejčil tu banku. Vzpomínáte si na to aspoň trochu?"
"Vzpomínám si na to na všechno," řekl Carella.
"Říkám to tedy správně - zatím?"
"Ano, správně."
"Na mě je spolehnouti," řekl Krutch a usmál se. Nikdo mu úsměv neoplatil. "Šoférem toho gangu byl mladý flákač, nějaký Jerry Stein, židovský dacan z Riverheadu, byla to jeho první fuška. Oba střelci byli staří kriminálníci, Lou D'Amore z Majesty a Pete Ryan, taky z Riverheadu, na to rodeo se sešly hotové Spojené národy v kapesním vydání. Vlítli do banky těsně před zavírací hodinou, schrástili všechno, co v trezoru bylo, zastřelili jednoho úředníka a ujeli ve voze, pravděpodobně do Calm's Pointu, kde Bonamico se svou manželkou bydlel. A přšlo - to už jsem říkal, že přšlo?"
"Zmínil jste se o tom."
"Dostali se na River Road a dojeli skoro až k mostu - znáte to tam přece, Cam's Point Bridge - když vůz dostal smyk, naboural jiný aut'ák a zavařil dopravní zácpu. Dva strážníci z Šestatřicátého zastavili se služebním vozem a Bonamico a jeho kámoši po nich z spustili palbu. Do pěti minut byli ve voze všichni tři po smrti. Velkou záhadou zůstává, proč vůbec začali střílet. Vůz totiž byl čistý, nic v něm nebylo. Později ho

prohledali od střechy až po šasi, ale peníze ukradené z banky tam nebyly.

Ani deseticent." Krutch se odmlčel. "Prostě jako když se po nich ..."

Brown se na něho podíval.

"Zavolali Transamerický pojišťovací ústav, likvidaci té záležitosti dostal na starost Irving Krutch." Zazubil se. "Jako já. A výsledek? Dva roky jsme po těch penězích intenzivně pátrali a nikde se po nich neobjevila sebemenší stopa. Nakonec jsme jim museli poskytnout plnou náhradu, museli jsme z naší pokladny vyplatit Národní střadatelské & úvěrové společnosti sedm set padesát tisíc dolarů." Krutch se odmlčel. "Což je malér. To se ani nedá říct, jaký je to malér."

"Jaký je to malér?" zeptal se Brown.

"Malér s velkým M. Malér pro Transamerický pojišťovací ústav a malér s obzvlášť velkým M pro Irvinga Krutche, který nedokázal ty peníze najít. Irving Krutch byl v té době zrovna před povýšením. Jenže místo povýšení teď Irving Krutch vyřizuje jen drobné uplatněné nároky a za stejný plat, jaký bral před šesti lety. A Krutch je ambiciózní chlapík. Na mzdové stropy si nepotrpí."

"Tak proč nejde Krutch dělat něco jiného?" navrhl mu Carella.

"Poněvadž v téhle branži zná každý každého, a když někdo prošvihne sedm set padesát tisíc dolarů, je to přesně to, co se neutají, nýbrž roznese. A to bleskově. Navíc má Krutch nezřízenou dávku profesionální hrdosti."

"To o sobě vždycky mluvíte ve třetí osobě?" zeptal se Carella. "Jako když diktujete vlastní životopis?"

"Pomáhá mi to, abych byl objektivní. Jenže je těžké být objektivní, když člověk prošvihne podniku sedm set padesát tisíc dolarů. Zvlášť když případ byl vašim pátracím oddělením oficiálně uzavřen."

"Kdo vám to řekl?" zeptal se Carella.

"Dopadli jste ty zloděje, nebo ne?"

"Tenhle případ je pořád mezi těmi, které jsme neuzavřeli."

"Jak to?"

"Dejme tomu, že máme taky nezřízenou dávku profesionální hrdosti," řekl Carella. "Peníze ve voze nebyly. River Road je od banky vzdálena nějakých pět kilometrů. Což znamená, že někde na této trase, po které prchali, mohly peníze změnit majitele. Jestli se to stalo, pak je zbytek gangu pořád ještě na svobodě a trápí je jen to, jak všechnu tu hotovost utratit. A my bychom je rádi dostali."

"To pusťte z hlavy."

"Proč?"

"Ty peníze nebyly předány nikomu. Jestli necháváte ten případ otevřený v naději, že dopadnete zbývající členy gangu, tak to klidně pusťte z hlavy. Byli jen čtyři a všichni jsou po smrti."

"Víte to jistě?"

"Ovšem. Dověděl jsem se to od Bonamicovy švagrové." Krutch se odmlčel. "Vadilo by vám, kdybych vám to pověděl po pořádku?"

"V jakém pořádku chcete," řekl Brown, "jen když nám to povíte."

"Tak podívejte. Krutchovi ty zatracené peníze pořád nejdou z hlavy. Nemůže kvůli nim celé noci spát. Jeho podnik už pojistku proplatil, o jeho budoucnosti se nezmiňuje, ale Krutchovi to pořád vrtá hlavou. Kde ty peníze mohou být? Kdo je dostal? Bonamico není žádný génus zločinu, to jistě ne, ale taky není takový idiot, aby tak obrovskou sumu na hotovosti vyhodil z okna vozu, ve kterém prchá. Kde tedy hrome ty prachy jsou? Krutchovi to ne a ne dát pokoj. Krutch se mele na posteli a převrací se z boku na bok celé noci ..."

"Krutch by měl psát detektivní povídky," řekl Carella.

"... je posedlý myšlenkou, že zjistí, kde ta částka je, a znova z něho bude ten starý bijec jako dřív."

"Bijec?"

"No - u Transamerického."

"Ach tak, já myslel, že třeba taky boxujete. Jen tak bokem. Po večerech," řekl Brown.

"A to je fakt - když jsem byl u námořnictva, tak jsem boxoval," řekl Krutch. "Ve střední váze." Odmlčel se, oba si je bystře změřil a řekl: "Já vám nejsem moc sympatický, mládenci, co?"

"Jsme státní zaměstnanci," řekl Brown, "a snažíme se získat informaci od soukromé osoby, která možná něco ví o jistém zločinu. Trpělivě čekáme. A jestli budeme muset čekat moc dlouho, budeme nuceni pronajmout vám úřední místnost."

"Oceňuji váš smysl pro humor," řekl Krutch a zasmál se.

"Má žena bohužel ne," řekl Brown. "čekáme pořád, pane Krutchi. Čekáme a stárneme. A šedivíme."

"No dobrá. Před dvěma měsíci jsem měl úspěch."

"To chcete říct, že na té věci pořád ještě pracujete?"

"Oficiálně nikoli. Jen ve svém soukromém čase. Ta zatracená hrdost mi nedá, chápete? Houževnatost. Krutch - starý bijec opět v ringu! Před dvěma měsíci jsem jednou ráno otevřel noviny a dočetl se, že jistá Alice Bonamicová zemřela na rakovinu v nemocnici U nejsvětějšího srdce v Cam's Pointu. Nikdo by si samozřejmě jejího úmrtí nepovšiml, nebýt toho, že šlo o vdovu po jistém Carmine Bonamicovi, který před šesti lety vysmejčil banku a zařídil to tak, že lup zmizel jako na mávnutí kouzelného proutku. Já jsem tu dámu znal, poněvadž jsem s ní častokrát mluvil, když jsem likvidoval tu pojistku. Docela milá paní, klidná, hezká, s takovým tím snědým sicilským kukučem, nikdy by vás nenapadlo, že byla vdaná za takového obrraubíře. V novinách ale také stálo, že pro zesnulou truchlí její sestra, která se jmenuje Lucia Ferogliová. Důkladně jsem si to zapsal do paměti a později jsem zjistil, že je to stará panna, která také bydlí v Cam's Pointu."

"Později - jak dlouho později?"

"Asi tak za týden. Ve chvíli, kdy byla u soudu v Surrogate projednávána poslední vůle Alice Bonamicové. Byla to moc zajímavá poslední vůle. Kromě toho, že své sestře Lucii odkázala veškerý svůj majetek, odkázala jí také - cituji přesně: „Jisté upomínkové předměty, dokumenty, fotografie, jakož i odstřížky fotografií, které zesnulá pokládá za cenné.“ Okamžitě jsem byl ve střehu a vydal jsem se do Cam's Pointu k Lucii Ferogliové na návštěvu."

"To bylo před dvěma měsíci?"

"Ano. Třetího dubna. V pátek. Lucie Ferogliová je stará dáma, přes sedmdesát, paměť už jí selhává, anglicky mluví víc než mizerně a je částečně hluchá. Zkoušeli jste někdy mluvit s hluchou ženskou?" Carella neřekl nic.

"No vidíte - a já s ní pohovořil. Přesvědčil jsem ji, že její švagr u nás uzavřel pro svou ženu miniaturní životní pojistku, ve které ustanovil jako eventuální dědičku Lucii Ferogliovou, a řekl jsem ji, že od nás dostane šek na tisíc dolarů, jakmile podmínky té pojistky budou splněny. Ty podmínky jsem si ovšem vymyslel."

"A jak zněly?"

"Že prokáže naší pojišťovně, že opravdu vlastní ty „Jisté upomínkové předměty, dokumenty, fotografie, jakož i odstřížky fotografií, které zesnulá pokládá za cenné“. A dokonce i hluchá stará dáma, která sotva mluví anglicky, porozumí dvěma slovům: tisíc dolarů. Trpělivě vyhrabala všechnu tu veteš, kterou jí sestra odkázala: rodinné fotografie, oddací listy, dokonce i první košilku, kterou Alici po narození oblékli, pečlivě zabalenou do kousku růžového saténu - říká se, že taková košilka přináší člověku štěstí, když mu ji schovají - jestli to náhodou nevíte. A mezi veškerou tou veteší bylo přesně to, co jsem čekal, že tam bude."

"Co to bylo?"

"Seznam jmen. Přinejmenším aspoň část seznamu jmen. A kousek fotografie." Krutch se odmlčel. "Chcete to vidět?"

"Chceme," řekl Carella.

Krutch otevřel aktovku. Na štůsku tiskopisů s hlavičkou Transamerického pojišťovacího ústavu ležela velká bílá obálka. Krutch obálku otevřel a vytáhl z ní útržek papíru. Položil jej na stůl a oba detektivové se na něj podívali.

"Jména jsou napsána rukou Carmine Bonamica," řekl Krutch. "Znám jeho písmo velice dobře."

"Sedm jmen," řekl Carella.

"Nebo možná víc," odpověděl Krutch. "Vidíte přece, že seznam je utržen."

"Kdo to utrhl?"

"To nevím. V tomhle stavu mi ho Lucia dala. Možná že k přetržení došlo čistě náhodně, ale taky je možné, že tu druhou část má někdo jiný."

"Ukažte nám prosím ještě tu fotografii," řekl Carella.

Krutch sáhl znova do obálky. Vylovil kousek lesklé fotografie a položil jej také na stůl, vedle ústřížku, který našli v Ehrbachově dlani.

"Jak můžeme vědět, že oba ty kousky jsou z jedné fotografie?" zeptal se Carella.

"Oba jsou vystříženy jako do nějaké skládačky," řekl Krutch. "To nemůže být náhoda. A taky nemůže být náhoda, že jste ten váš kousek našli v ruce jednoho z mužů, které Bonamico vlastnoručně zapsal do toho seznamu. Nebo to, že ten další mrtvý je v tom seznamu taky." Krutch se odmlčel. "Ehrbach je lepší lupič než já. V posledních dvou měsících jsem byl v Renningerově bytě nejméně dvanáctkrát a nikdy jsem tam nic nenašel."

"To jako má být přiznání k násilnému vniknutí do cizího bytu, pane Krutchi?"

"Mám si snad poslat pro advokáta?" zeptal se Krutch a zazubit se.

"Prohledal jste Ehrbachův byt opravdu dobře?"

"Udělal jsem vše, co bylo v mých silách. A nenašel jsem nic. Jeho kousek fotografie je zřejmě ukrytý stejně dobře, jako byl Renningerův."

Carella se znova podíval na seznam.

"Kdo je to Albert Weinberg?"

"Dobrý kamarád toho Steina. Jerryho Steina, co řídil vůz, ve kterém prchali. začíná vám to dávat smysl?"

"Moc ne."

"Weinberg je zločinecká nátura, rodilý kriminálník. Právě tak jako ti druzí dva, jestli to náhodou ještě nevíte."

"Kteří druzí dva?"

"Renninger a Ehrbach. Renninger byl před osmi lety odsouzen za pašování drog. V době, kdy byla přepadena banka, seděl v Caramooru, propustili ho z věznice teprve před dvěma lety. Ehrbach byl dvakrát odsouzen pro loupež, stačilo, aby ho dopadli ještě jednou, a dostal doživotí. Což znamená, že muselo jít o něco zatraceně slibného, když to riziko na sebe vzal, nezdá se vám? Riskoval možnost, že ho chytanou při třetí loupeži - proč asi? Kdyby ta fotografie neměla nějaký význam, musel by být padlý na hlavu, aby se k Renningerovi vloupal."

"Vy jste lepší než naše informační oddělení," řekl Brown. "Jestli se ovšem tomu, co nám tu vykládáte, dá věřit."

"Řekl jsem vám už přece," prohlásil Krutch s úsměvem, "že na mě je vždycky spolehnutí."

"Co víte o dalších jménech z toho utrženého soupisu?"

"Prolistoval jsem snad stokrát celý telefonní seznam. Máte představu, kolik je tam Geraldin? Ani se neptejte. Právě tak jako Dorothy. To může být Dorothy Kteráchcete. A R-o-b? To může být Robert nebo Roberta nebo Robin nebo třeba Robespierre, jak to mám vědět? Bylo snadné doplnit 'Renningera', poněvadž to jméno je tam skoro celé. A právě tak jsem lehko našel 'Ehrbacha', poněvadž má ta dvě křestní jména 'Eugene E'. Oba jsou v telefonním seznamu Isoly. Alice je samozřejmě Alice Bonamicová. Nemám ale tušení, kdo jsou ti další dva, a taky nemohu vědět, jestli jich není víc než sedm. Doufám, že ne. Sedm kousků skládačky je víc než dost."

"A až tu skládačku dáte dohromady, pane Krutchi - co pak?"

"Až tu skládačku dám dohromady," řekl Krutch, "budu mít přesné označení místa, kde je těch sedm set padesát tisíc dolarů, ukradených před šesti lety z banky NSÚS."

"Jak to víte?"

"Řekla mi to Lucie Ferogliová. Samozřejmě, nějaký čas to trvalo, než jsem to z ní vypáčil, to mi věřte. Jak jsem říkal, paměť už jí selhává, je částečně hluchá, a pokud jde o její angličtinu, to je prostě nářečí Mama mia. Nakonec si ale přece jen vzpomněla, že jí sestra řekla, že ta fotografie označuje místo, kde je poklad. Použila přesně tohohle slova. Poklad."

"Řekla to anglicky?" zeptal se Carella. "Řekla 'treasure'?"

"Ne. Řekla tesoro. Italsky."

"Možná že vám jen chtěla říct ‚drahoušku‘," podotkl Carella. "To se mi nezdá."

"Vy mluvíte italsky?"

"Jedna má přítelkyně mi řekla, co to znamená. Tesoro je totéž, co anglicky ‚treasure‘. Prostě poklad."

"Takže teď máme ty kousky dva," řekl Brown. "A co od nás požadujete?"

"Chci, abyste mi pomohli najít těch dalších pět. Nebo víc. Jestli je jich víc." Krutch se usmál. "Začínám už totiž být trochu moc známý, víte? Než to vzalo tenhle obrat, věděl jak Renninger, tak Ehrbach, že po nich jdu. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se byl Ehrbach dostal Renningerovi na kobyliku tak, že mě stopoval..."

"Jak to říkáte, zní to velice komplikovaně, pane Krutchi."

"Ono to je komplikované. Jsem si jistý, že i Weinberg ví, že jeho jsem hlídal taky. A upřímně řečeno, nerad bych riskoval, že mě pošlete do basy za násilné vloupání, což by se mohlo stát, jestli nepřestanu lézt do cizích bytů." Znova se usmál a úsměv byl stejně oslnivý jako předtím.

"Takže chcete od nás, abychom se do těch bytů vloupávali my, je to tak?"

"To už se stalo."

"Je to nezákonné, dokonce i když to dělá policie."

"Spousta věcí je v rozporu se zákonem. Jenže tady je v sázce sedm set padesát tisíc dolarů. A neprohádám, když řeknu, že by to 87. revíru rozhodně nebylo proti mysli, kdybych zjistil, kde jsou. Po všech těch letech je ten případ ještě dneska vašim nadřazeným příjemný asi jako vosina ... víte kde."

"To je možné," řekl Carella.

"Tak to udělejte," řekl Krutch prostě.

"Co?" zeptal se Brown.

"Ze všeho nejdřív pročeste Ehrbachův byt pěkně hustým hřebenem. To můžete udělat legálně. Stal se obětí vraždy a vy ji vyšetřujete."

"Dobrá, dejme tomu, že si na Ehrbachův byt pořádně posvítíme."

"V tom případě tam najdete třetí kousek té fotografie."

"A když ho najdeme - tak co?"

"Půjdete po Weinbergovi."

"Jaký k tomu budeme mít legální podklad, pane Krutchi?"

"Nebudete žádný potřebovat. Rozhodně za ním nemůžete jít jako člověk od policie. Není to dávno, co měl malér. Nebude ochotný spolupracovat se zákonem."

"O jaký malér šlo?"

"Fyzické násilí. Zmlátil nějakou ženskou pěstmi tak, že ji div nezabil. Je to chlap jak hora, váží nejmíň sto deset kilo. Ten přerazí vejpůl i vás, stačí, když se na vás podívá tím svým gorilím kukučem, to mi věřte." Krutch se odmlčel. "Tak co na to říkáte?"

"Za trochu času by to možná stálo," řekl Carella. "Budeme si o tom muset pohovořit s poručíkem"

"Jen si s ním o tom promluvte. Doufám, že mu dojde, že by nebylo marné takový balík uloupených peněz vyčmuchat." Krutch se znova zasmál. "Nechám zatím ten seznam a tu fotku u vás."

"Nebudete je potřebovat?"

"Mám fotokopie," řekl Krutch.

"Nechápu, že potřebujete naši pomoc, když se tak vyznáte v tlačenici," poznamenal Carella.

"Tak moc se v ní zas nevyznám," řekl Krutch. Vytáhl z náprsní tašky vizitku a položil ji na stůl. "Tohle je můj telefon domů," řekl. "Do Transamerického pojišťovacího ústavu mi raději nevolejte. Dejte mi ale vědět, jak se rozhodnete."

"Spolehněte se," řekl Carella.

"Díky," řekl Krutch a podal Brownovi ruku. "Těšilo mě, pane Browne." Potom ruku vyprostil a podal ji Carellovi. "Těšilo mě, pane Carello."

Usmál se tím svým oslnivým úsměvem a opustil služebnu.

"Co si o tom myslíš?" řekl Brown.

"Nevím. Co si o tom myslíš ty?" řekl Carella.

"Nevím. Uvidíme, co si o tom bude myslet poručík."

3

Poručík Byrnes se podíval na seznam jmen a pak svou pozornost obrátil ke dvěma kouskům fotografie:

"Ani se nezdá, že by patřily k sobě," zabručel.

Informovali ho o tom, co jim Krutch pověděl, a poručík pozorně naslouchal s hlavou trochu nakloněnou na stranu a přeskakoval modrými očima z Carellovy tváře na Brownovu, jak se oba muži ve vypravování střídali a předávali si nit příběhu. Byrnes byl podsaditý muž s těžkýma rukama, pokropenýma hnědými jaterními skvrnami. Vlasy mu šedivěly a měl malou lysinu, která se však na temeni hlavy začínala teprve rýsovat. Vyzařovala z něho ale jakási utajená energie, bezpečné vědomí, že přerazil nos hezké řádce kriminálních, než byl povýšen ke kancelářské práci u psacího stolu. Netrpělivě se znova podíval na odstřížky fotografie, několikrát je oba na stole otočil a pokoušel se je sesadit k sobě, ale pak se té marné námahy vzdal.

"Chlápek si na nás přijde s takovouhle povídačkou," řekl Byrnes, "a co jako čeká, že budeme dělat? Že všeho necháme a vydáme se na honbu za nějakým zatraceným pokladem?"

"Já vím," řekl Carella. "Je tu ale možnost, že je to pravda."

"Velice nepatrná možnost, chcete-li znát můj názor. Kde říkáte, že k té historce přišel? Od nějaké stařenky, která sotva koktá anglicky?"

"Ano, tak to říkal."

"Ona mu to ale pověděla italsky," řekl Brown.

"Pověděla mu, že ta fotografie označuje, kde je zakopaný il tesoro."

"Il tesoro," opravil ho Carella.

"To že mu řekla? Zakopaný?"

"Ne. To nevím. Myslím, že řekla schovaný. Jak mu to řekla, Steve?"

"Prostě že ta fotografie označuje, kde poklad je, aspoň myslím. Nic víc."

"Neřekla ale ‚zakopaný‘?"

"Myslím, že ne."

"Vůbec se mi nechce na to někoho uvolňovat. A pak ..." Byrnes potřásl hlavou. "Něco jiného by bylo, kdybychom zrovna neměli řůru naléhavějších věcí."

Detektivové mlčeli.

"Řekněme, že Ehrbachův byt prohledáme," pokračoval Byrnes. "A řekněme, že třetí kousek té fotografie najdeme. Co dál?"

"Ta Krutchova historka by pak rozhodně zněla trochu líp," řekl Carella.

"Dobře, ale k čemu myslíte, že nás to přivede?" zeptal se Byrnes.

"Dejme tomu, že budu ochotný vás na tu práci nasadit ... Dobrá, když nic nenajdeme, ztrácíme tím jenom den. Co ale když opravdu něco najdeme?"

Co pak? Ten člověk ... jakže se jmenuje?" Byrnes se znova podíval na seznam. "Weinberg. Albert Weinberg. Další krok zcela logicky vede k němu. Krutch ale říká, že ten Weinberg má škaloup v policejním rejstříku - to fyzické násilí nebo čeho se to dopustil - což znamená, že jde o chlapa, který zvětří policii na šest domovních bloků. Ať za ním pošleme kohokoli, bude se muset za někoho vydávat, což opět znamená, že budu potřebovat druhého člověka, aby dělal spojku a předával informace. To už jsou dva muži nasazení do akce, která může skončit naprostým fiaskem." Znova zavrtěl hlavou. "Opravdu nevím." Podíval se na odstřížky fotografie a pak na Carellu. "Na jakém případu teď děláte, Steve?"

"Mám na krku to vyloupení chemické čistírny a pak ty přepadačky v Ainsley... bylo jich šest za posledních čtrnáct dní, zřejmě jde o jednoho pachatele. Taký mám vést ten záťah na chlapa, co nám prodává drogy na střední škole v Sedmnácté avenue. A pak tu jsou ty dva případy, co přijdou tenhle měsíc před soud. V úterý vlastně musím jít k soudu."

"Jak to vypadá s vámi, Artie?"

"Zapomněl jsem ještě na..." řekl Carella.

"Na co?"

"Na ty dvě loupeže ve Smoke Rise. Dělají nám kvůli tomu strašný nohy, poněvadž hned vedle bydlí sestra vrchního soudního rady."

"Tak ať si jde Hizzoner toho lupiče honit sám," řekl Byrnes suše.

"Co máte vy, Artie?"

"Jednoho řidiče, co zabil a ujel, vykradené klenotnictví a jedno ubodání. Kvůli tomu ubodání musím být zítra u soudu. Bude to krátký proces - ten chlap zapíchl svou starou, když ji načapal v posteli s jiným."
"Nechtěl byste toho Weinberga kontaktovat? Za předpokladu, že v Ehrbachově bytě něco najdeme?"

"Jistě," řekl Brown.

"Bydlí Weinberg v našem revíru? Mohl by vás od vidění znát?"

Myslím jako policajta."

"To nevím."

"Nejdřív ať se na něho pořádně podívá informační oddělení, možná že mají jeho adresu."

"Rozkaz."

"Nejlíp uděláte, když si zjistíte, kde působí, ve kterých čtvrtích, a podle toho si pak zvolíte, za koho se budete vydávat. A nesmíte to přehnat, Artie, ne abyste mu řekl, že jste pistolník z nějakého velkého gangu z Chicaga nebo podobné nesmysly. Chovejte se k němu docela prostě a zjistěte, jestli s tím má vůbec něco společného. Vydávejte se za sběrače sázek do ilegální lotnyky, za příležitostného prodáváče drog, za někoho bezvýznamného. Na odstřížek té fotky jste narazil náhodou, myslíte si, že Weinberg má další a chcete se s ním dát do party. Musíte to na něho zahrát takhle jednoduše."

"Dobře."

"A vy budete při téhle pitomé práci dělat spojku, Steve."

"No fajn."

"Ujednejte si schůzky, ale scházejte se tak málo, jak jen to bude možné. Ten Weinberg totiž vůbec nevypadá na pána, kterému se toho dá moc pověsit na nos. A nenechte se do té věci moc vtáhnout, rozumíte? Musíte to zvládnout levou rukou. Když nic nevyšťáráme u Ehrbacha v bytě, pustíme to prostě k vodě. Když ale na něco narazíme, zaměříme se na Weinberga a den nebo dva na něho obětujeme. Jestli bude pravděpodobné, že má další ústřížek fotografie, upíchnem se na něho. Jinak poděkujeme Krutchovi za informaci a na celou tu záležitost se vykašlem." Znova se podíval na oba muže. "Ještě něco?"

"Jen jednu věc," řekl Carella. "Před chvílí volali z informačního oddělení a potvrdili všechno, co nám Krutch o těch dvou mrtvých řekl."

"Vážně?"

"Takže se možná ukáže, že měl pravdu i v té druhé věci. O tom, co najdeme v Ehrbachově bytě."

"Možné to je," řekl Byrnes.

Soudě podle bytu, byl Eugen Edvard Ehrbach vysoce úspěšný lupič. Dá se ovšem namítnout, že člověka, který za vloupání už dvakrát seděl, nelze ani s bujnou fantazií pokládat za úspěšného lupiče. Nicméně skutečnost byla taková, že Ehrbach bydlel v přepychovém bytě nedaleko Silvermine Ovalu, ani jeden i detektivů, kteří byt prohledávali, nemohl by si ze svého platu podobný byt dovolit.

Vrátný z nich velkou radost neměl.

Byl najat, aby dohlížel na každého a na všechny neznámé lidi přicházející do budovy, k jeho povinnosti patřilo starat se o to, aby nikdo z nájemníků nebyl uškrcen ve výtahu, a tu a tam jim za deštivých nocí zavolat taxíka. Nehrálo žádnou roli, že tihle dva neznámí se prokázali jako detektivové z 87. revíru. Vrátný měl k detektivům stejnou nechuť jako ke škrtičům nebo k lupičům. Nemohl přirozeně ani tušit, že Eugen Edward Ehrbach je lupič a zřejmě vysoce úspěšný lupič. Řekl detektivům, že se musí zeptat správce budovy, a třebaže mu sdělili, že vyšetřují vraždu, trval na tom, že správci nejdřív zavolá. Když telefon zavěsil, řekl: "Je to v pořádku, ale ne abyste tam nahoře udělali moc velkou paseku," což bylo přesně to, co tam udělat hodlali.

Ehrbach bydlel v desátém patře, v bytě na konci chodby. V poschodí byly ještě další tři byty. Ehrbachův byl nejexkluzivnější, jelikož měl vyhlídku na River Harb. Isolu obtékají dvě řeky, Harb na severu a Dix na jihu. Vyhlídku do sousedního státu stále víc kazila rozsáhlá bytová výstavba a velká lochneska v zábavním parku, a panoráma Dixu neposkytovalo k pokochání víc než ponurou šedou nemocnici na ostrově,

neutěšený úsek řeky a několik dlouhých mostů, vedoucích do Cam's Pointu a Sands Spitu, a donucovací pracovnu na dalším ostrově v dálce za Devil's Causeway.

Z okna Ehrbachova obývacího pokoje (nádavkem k lochnesce, bytové výstavbě a neustále mrkajícím neónovým písmenům POSPĚŠ) bylo vidět až k Hamilton Bridgi na okraji města.

Carella a Brown se do bytu dostali s pomocí náhradního klíče, který jim zapůjčil vrátný, a oclili se v hale s vysokým kobercem. Jejich odražené podoby na ně shlížely ze zrcadla ve zlatém rámu, visícího na zdi naproti dveřím. U zdi, hned pod zrcadlem, stál dlouhý úzký stůl. Do bytu se vcházelo z haly dvěma vchody, zprava a zleva. Při předběžné prohlídce zjistili, že jsou to celkem čtyři místnosti: obývací pokoj, kuchyně, další pokojík a ložnice. Do malé koupelny se šlo z haly a druhá koupelna sousedila s ložnicí. Tak to tam vypadalo a bylo to opravdu pěkné.

Rozdělili si byt na dvě části, Carella si vzal halu, malou koupelnu, kuchyni a pokojík, Brownovi připadla ložnice, obývací pokoj a druhá koupelna. S odborností a chladnokrevností demoliční čety se pustili do pátrání po ústřížku fotografie, o němž Irving Krutch s jistotou tvrdil, že jej Ehrbach má. Dali se do toho v poledne. O půlnoci pořád ještě hledali.

Dvakrát si z bytu odskočili na obložené chlebičky a na kávu, Carella ve dvě odpoledne a Brown v sedm. Kromě rozpárání matraci a čalouněného nábytku, k čemuž neměli povolení, odvedli důkladnou a úmornou práci, ale nenašli nic. Teď seděli celí vyčerpaní v obývacím pokoji, Brown v lenošce u stojací lampy a Carella obkročmo na stoličce u piana. Lampa svítila a vrhala teplou a příjemnou zář na mechově zelený koberec, pokrývající podlahu od zdi ke zdi.

"Možná že bychom ho měli zvednout,"

"Co chceš zvednout?" zeptal se Carella.

"Ten koberec."

"To je strašná práce."

"Tyhle koberce se pokládají tak, že se nejdřív dají na zem takové ty tenounké lišty, ze kterých už trčí háčky na uchycení," řekl Brown. "Přibijí se k podlaze po celém pokoji a koberec se pak na ty háčky vypne. Viděls někdy ty chlapy, jak to dělají?"

"Viděl," řekl Carella.

"Máš doma taky koberec od zdi ke zdi?" zeptal se Brown.

"Ne."

"Já taky ne. No a vidíš - kriminálník jako Ehrbach koberec od zdi ke zdi má, kdežto já se nezmůžu na nic lepšího než na 3 x 4 do obýváku. Co ty na to?"

"Hádám, že jsme si vybrali špatné povolání," řekl Carella. "Prohlédl jsi všechny ty knihy?"

"Stránku od stránky."

"Co vypínače? Odšroubovals je?"

"Jasně."

"Nebylo nic na vnitřní straně? Třeba přilepené lepicí páskou?"

"Nic." Carella hodil okem po stojací lampě. "Měls dole to stínidlo a podíval ses na něj?"

"Jasně. Výsledek nula. Při rozsvícení by to bylo stejně vidět."

"To máš pravdu."

"Podíval ses na ten plovák v rezervoáru na záchodě?" zeptal se Brown. "Ty jsou totiž duté, víš? Mohl ..."

"Měl jsem ho rozebraný," řekl Carella. "A nebylo v něm nic."

"Měli bychom možná přece jen zvednout ten pitomý koberec," řekl Brown.

"To tady zkejsnem do rána," řekl Carella. "Jestli to budeme muset udělat, pozveme si na to zítra partu. Do piana ses podíval?"

"Jo - a na stoličku od piana taky."

"Co to rádio v ložnici?"

"Odšrouboval jsem zadní desku. Nic. A co ten televizor v pokojíku?"

"Totéž." Carella se usmál. "Měli bychom to možná udělat jako můj kluk, když nemůže najít některou hračku."

"A co dělá?"

"No - začne tím, že řekne, 'Kde asi tak můžeš být, když jsi hasičské

auto`?"
"Vidíš - kde asi tak můžeš být, když jsi fotografie?"
"V albu," řekl Carella.
"Našel jsi tu nějaké album s fotografiemi?"
"Ne."
"Tak kde ještě jinde můžeš být?"
"Hledáme něco, co může být asi takhle velké," řekl Carella a ohnul palec a ukazováček do tvaru písmene C, širokého asi pět centimetrů.
"Možná ještě menší. To mohl schovat kamkoli."
"No jo," řekl Brown a kývl. "Ale kam?"
"Díval ses v kuchyni do těch krabic s ovesnými vločkami?"
"Do všech. Zřejmě si na ně potrpěl."
"Možná že to fakt je pod kobercem," řekl Carella. "Ty bys to strčil pod koberec?"
"Ne. Jsou s tím potíže, když se to vyndává."
"Taky bych řekl. Musel by hejbat nábytkem a odpínat celou tu zatracenou houni z háčků pokaždé, když by se chtěl ujistit, že tam fotografie pořád ještě je."
"Kde asi tak můžeš být?" řekl Carella.
"Pokud jde o mne, já bych byl nejradši doma v posteli," odpověděl Brown.
"To mě nezajímá. Co ale když se zeptáme jinak: kde není pravděpodobné, že by byla?"
"Rozhodně ne tam, kde by byla rovnou na očích dvou policajtů, kteří ji přijdou hledat."
"Za to dám krk, že rovnou na očích není," řekl Carella.
"Nejspíš ji máme někde přímo pod nosem. Někde, kam jsme se ještě nepodívali," řekl Brown. "Možná že to chce jen si na tu věc trochu líp posvítit."
Vstal z lenošky, zmořeně si povzdechl a přistoupil k pianu. Lampa s mosazným podstavcem stála na podložce z tmavého ořechového dřeva. Brown lampu rozsvítil.
"Jak to teď vypadá?" řekl.
"To mám, abych na tebe líp viděla, Karkulko," řekl rozmarně Carella.
"Chceš se tady ještě trochu rozhlédnout, nebo se sem vrátíme ráno a srolujeme ten koberec?"
"Ještě by to chtělo jednu ránu kladivem," řekl Carella. Vstal ze stoličky u pianu, šel doprostřed pokoje, rozhlédl se a řekl: "Tak hrome - kde to je?"
"Myslíš, že to nemohl stočit a nacpat do cigarety nebo tak?" zeptal se Brown.
"Proč ne? Podíval ses pořádně na tu dózu na cigarety?"
"Nakoukl jsem do ní, ale cigarety jsem nerozřezával."
"Zkus to," řekl Carella. "Budeme mít možná štěstí."
Přistoupil ke stojací lampě a začal odšroubovávat stínidlo.
"To už jsem udělal," řekl Brown.
"Já vím, stává se ze mě šťoura," řekl Carella. Podíval se dolů do lampy, řekl: "Jedna žárovka nesvítí," a přešel přes pokoj k Brownovi, který páral cigarety nehtem palce.
"Když je člověk lupič," řekl Brown, "nemusí ještě povolovat žárovky."
"To jistě ne," řekl Carella. "Jak to jde?"
"Nejspíš z toho dostanu rakovinu palce," řekl Brown.
Podíval se na Carellu. Jejich oči se setkaly a ve stejném okamžiku se jim oběma rozsvítily tváře náhlým nápadem, který mezi nimi přeskočil jak elektrická jiskra.
"Aha!" řekl Carella a rychle se vrátil ke stojací lampě.
"Napadlo tě to, co mě?" řekl Brown a následoval ho.
"Tak tys to uhod," řekl Carella.
V lampě byly tři žárovky. Dvě svítily, třetí ne. Carella sáhl do lampy otvorem v uvolněném stínidle a vyšrouboval žárovku, která nesvítila.
"To je ono," řekl. "Vytáhni ze zdi tu šňůru, než nás to oba pokope."
"Tak se mi zdá, že pod žárovkou bývá tma," řekl Brown a vytáhl

zástrčku ze zásuvky.

Carella strčil do prázdné objímky palec a ukazováček. Pečlivě přeložený napůl a pak ještě jednou napůl, na dně objímky jako v hnízdečku, schovaný za volně našroubovanou žárovkou, byl ústřížek fotografie, o kterém Krutch předpověděl, že ho v bytě najdou.

Úřad kriminální identifikace byl umístěn v budově policejního ředitelství v Pligh Street, uprostřed města. Měli tam otevřeno čtyřicet hodin denně a jediným smyslem jejich existence bylo sbírání, porovnávání a katalogizování veškerých informací a údajů o zločincích všeho druhu. Informační oddělení mělo kartotéku otisků prstů, kartotéku záznamů v policejním rejstříku, kartotéku vydaných zatykačů, kartotéku úchylných individuí, kartotéku zločinců, kteří byli ve vězení, i těch, kteří už byli propuštěni, kartotéku známých hazardních hráčů, známých násilníků a přepadačů, kartotéku všeho, nač si člověk vzpomněl. Pouhá kartotéka Modus operandi obsahovala víc než sto tisíc fotografií známých přestupníků zákona. Od té doby, co všechny obviněné a odsouzené osoby jsou fotografovány a sňaty jim otisky prstů, jak to stanovuje zákon, kartotéka se neustále rozrůstá a je pohotově průběžně doplňována. Informační oddělení obdrží, roztřídí a vyhodnotí nějakých 206 000 sňatých otisků prstů ročně a během roku zodpoví dotazy na víc než 250 000 záznamů v rejstříku od všech policejních složek v celé zemi. Dotaz Arthura Browna, žádající informace o Albertu Weinbergovi, byl jeden z nich. Zásilka z informačního oddělení na něho čekala na stole, když přišel v pátek ráno do práce.

Krutch mluvil pravdu: Weinberg skutečně před několika lety seděl v base. Podle dodatečné informace, přiložené k výpisu z trestního rejstříku, vyprovokoval rvačku v nějakém baru a pak - bez jakéhokoli zjevného důvodu - napadl pěstní jakousi drobnou starou dámu, která seděla na vysoké stoličce na konci baru, udeřil ji tak, že ztratila vědomí, a sebral jí z kabelky sedmáct dolarů a čtyřiaosmdesát centů. Byl uznán vinným ve všech bodech obžaloby a výkon trestu si odbyl na severu ve věznici v Castleview, odkud byl propuštěn před dvěma lety. Od té doby neměl se zákonem žádné opletačky.

Brown informaci pečlivě studoval, občas hodil okem po hodinách na zdi služebny a pak usoudil, že udělá nejlíp, když přemístí zadek do soudní budovy. Řekl Carellovi, kam odchází, sdělil mu, že se pravděpodobně pokusí zastihnout telefonem Weinberga ještě týž den - někdy později - a odešel z kanceláře. Celou cestu do města myslel na tu momentku: Měli z ní teď tři kousky: ten, který našli v zaťaté pěsti mrtvého Ehrbacha a který měl tak trochu podobu tančící dívky, ten, který jim Krutch dobrovolně předal ve služebně, což byla zřejmě rohová část, a konečně ten, který našli ukrytý v Ehrbachově stojací lampě a který vypadal jako opilý améb. Myslel na ty ústřížky i během celého přeličení.

Jeho svědectví bylo poměrně jednoduché. Vysvětlil státnímu zástupci, že v době zatčení seděl obžalovaný Michael Lloyd doma v kuchyni se zkrvaveným nožem na chleba v ruce. Jeho žena byla v ložnici a v rameni měla bodnou ránu. Její milenec nebyl nikde k nalezení, opustil zřejmě byt ve velkém spěchu, poněvadž si s sebou zapomněl vzít boty a ponožky. Brown odsvědčil, že obžalovaný Michael Lloyd se zatčení nevzpíral a že zatýkajícím policistům řekl, že chtěl svou ženu zabít a že doufá, že ta děvka je mrtvá. Na základě této výpovědi a důkazů, jimiž byl zkrvavený nůž v jeho ruce a zraněná žena v ložnici, obvinili ho z pokusu o vraždu. Při křížovém výslechu položil obhájce obžalovaného spoustu otázek o Lloydově "údajné" výpovědi ve chvíli zatčení a chtěl ovšem také vědět, zda byl zatčený řádně poučen o svých právech. Brown odsvědčil, že všechno proběhlo přesně podle zákona na základě precedenčního případu Miranda-Escobedo, a státní zástupce ho propustil, aniž si vyhradil právo opakovaného výslechu, a předvolal svého dalšího svědka, policistu, který byl v bytě přítomen, když Lloyd vypovídal, že měl v úmyslu manželku zabít. Brown odešel od soudu ve tři odpoledne.

Ted' bylo šest hodin večer a seděl u stolku v kavárně R & R, hned za velkou okenní tabulí vedoucí do ulice, a věděl, že zvenčí si ho obhlíží Albert Weinberg osobně. Weinberg byl dokonce ještě větší, než ho Krutch popsal, a rozhodně mnohem větší, než se zdálo podle ostříhané hlavy na

fotografii, kterou mělo k dispozici informační oddělení. Byl přinejmenším stejně vysoký jako Brown, ale zavalitější, ramena měl jak Tabulová hora, bicepsy jak stehna, obrovský vyklenutý hrudník a masivní pracky. Čtyřikrát přešel kolem předního skla kavárny, než se odhodlal vejít dovnitř. Měl na sobě černě kostkovanou sportovní košili s dlouhými rukávy, vyhrnutými jen kousek nad mocná zápěstí. Narezlé světlé vlasy se mu kudrnatily a nosil je dlouhé, což propůjčovalo tváři se zelenýma očima jakýsi andělský výraz, který jako by popíral brutální sílu jeho těla. Přistoupil rovnou k Brownovu stolků, přiblížil se k němu jakýmsi důvěrným krokem, jímž se pohybuje většina siláků, zůstal stát, upřeně se na něho podíval a bez okolků řekl:

"Vypadáte jako policajt."

"To vy taky," odpověděl Brown.

"Jak mám vědět, že nejste policajt?"

"Jak mám vědět, že nejste policajt vy?" řekl Brown. "Proč si nesednete?"

"Ale jo," odpověděl Weinberg.

Vytáhl si židli, naskládal mohutné tělo mezi sedadlo a opěradlo, jako kdyby zajížděl s buldozerem do úzké uličky, a pak složil obrovské pracky na desku stolu.

"Povězte mi to všechno ještě jednou," řekl.

"Od začátku?"

"Od začátku," řekl Weinberg a kývl. "Nejdřív jak se jmenujete."

"Artie Stokes. A jsem ze Salt Lake City. Byl jste tam někdy?"

"Ne."

"To je pěkné město," řekl Brown. "Lyžujete? Říká se, že v Alta je nejlepší prašan v celých Spojených státech."

"To jste mě pozval na pokec o zimních olympijských hrách?" řekl Weinberg.

"Napadlo mě, že možná lyžujete," odpověděl Brown.

"Vy lyžujete?"

"Kolik černochů jste už na sjezdovkách viděl?"

"Nikdy jsem na žádné sjezdovce nebyl"

"Jistě mi ale rozumíte."

"Pořád čekám, co mi povíte, Stokesi."

"Řekl jsem vám to už do telefonu."

"Řekněte mi to ještě jednou."

"Proč?"

"Třeba vás bylo po drátě špatně slyšet."

"Tak teda jo," řekl Brown a povzdechl si. "Před čtrnácti dny jsem koupil od jednoho chlápka v Salt Lake kousek fotografie a lístek, na kterém jsou dvě jména. Zaplatil jsem za to dvě stě dolarů. Toho chlápka zrovna pustili ze Státní věznice v Utahu a moc potřeboval nějaké prachy v hotovosti."

"Jak se jmenuje?"

"Danny Firth. Odkroutil si osm let za ozbrojenou loupež, v dubnu ho pustili a potřeboval nějaký počinek, aby se mohl pustit do další práce. Proto byl ochoten vzdát se toho, co měl."

"Co mohl mít?"

"Právě jsem vám to řekl. Dvě jména a kousek fotografie."

"A za to jste zaplatil dvě stě dolarů?"

"Přesně tak."

"A proč?"

"Poněvadž mi Firth řekl, že mohu získat sedm set padesát tisíc dolarů - stačí jen, když ten můj dílek zapadne do celé fotky."

"To vám řekl, jo?"

"To mi řekl."

"Divím se, že vám taky neprodal most do Cam's Pointu, když už byl v ráži."

"O žádný most do Cam's Pointu tady nejde, pane Weinberg, a vy to víte."

Weinberg chvíli mlčel a díval se na sepjaté ruce, položené na stole.

Pak zvedl k Brownovi oči a řekl:

"Máte jeden kousek té fotky, jo?"

"Přesně tak."
"A já mám mít další, jo?"
"Přesně tak."
"A co jsou zač ta dvě jména?"
"Jedno je vaše."
"A druhé?"
"To vám povím, až jestli si plácnem."
"A co to aspoň má být za jména?"
"Údajně to jsou jména dvou lidí, kteří také mají kousek té fotky."

"A já jako jsem jeden z nich?"
"Přesně tak."
"Vy jste se zbláznil," řekl Weinberg.
"Většinu jsem vám toho pověděl už do telefonu," řekl Brown. "Když myslíte, že jsem se zbláznil, proč jste sem vůbec přišel?"
Weinberg se na něho znova pozorně podíval. Uvolnil ruce, vytáhl z kapsy balíček cigaret, jednu si vzal, nabídl Brownovi a připálil jemu i sobě. Vyfoukl kouř, zvrátil se do křesla a zeptal se:
"Řekl vám ten váš kámoš Danny Firth, jak můžete získat těch sedm set padesát tisíc dolarů, když slepíte tu fotku dohromady?"
"Řekl."
"Tak jak teda?"
"Poslyšte ... pane Weinberg, vy to víte a já to vím, že jako celek ta fotografie označuje místo, kam Carmine Bonamico schoval peníze uloupené z banky NSLJS."
"Nevím, o čem mluvíte."
"Víte moc dobře, o čem mluvím. Tak jak to provedeme? Chcete si to hrát sám, nebo chcete jít na holport?"
"Nejdřív toho chci víc vědět."
"Co třeba?"
"Třeba to, jak váš kámoš Danny Firth k tomu kousku fotky přišel."
"Dostal ho od nějakého chlapa ve Státní věznici v Utahu. Ten chlap tam byl na doživotí a neměl šanci, že se dostane ven, jedině že by fouknul a na to nebyl ve formě. Danny mu slíbil, že se postará o jeho ženu a děti, jestli se mu podaří získat ty ukryté peníze."
"Takže ten Danny vyjde z basy, ani se neoklepe a rovnou střelí ten svůj ouštipěk vám, jo?"
"Přesně tak."
"Pěkný ptáček - ten Danny."
"Co čekáte?" řekl Brown a usmál se. "Poctivost mezi zloději?"
"Což nás přivádí zpátky k vám," řekl Weinberg a oplatil mu úsměv.
"Co vy vlastně děláte?"
"Moc věcí - vždycky u něčeho zkejsnu a pak mě to zas pustí."
"Jako třeba?"
"No, naposled jsem zkejsnul v San Quentinu, ale pustili mě taky," řekl Brown a znova se usmál. "Odseděl jsem si pět let za to, že si ke mně někdo dal nějaké prachy. Pro blbost."
"Jo, to je vždycky pro blbost," řekl Weinberg. "Vrazme se ale na moment k té fotce. Kolik ze těch kousků je, víte to?"
"Doufal jsem, že byste to mohl vědět vy."
"Já to nevím."
"I tak se můžeme dohodnout."
"Možná," řekl Weinberg. "Kdo ještě o tom ví?"
"Nikdo."
"Víte jistě, že jste o tom neřekl bráchovi? Nebo nějaké štetce?"
"Bráchu nemám. A štetkám neříkám nikdy nic." Brown se odmlčel. "Proč? Komu jste o tom řekl vy?"
"Živé duši ne. Vypadám snad na blázna? Tady jsou ve hře moc velký prachy."
"Aha, najednou víte, že jde o velký prachy, co?"
"Co je zač to druhé jméno na seznamu?"
"Tak si plácnem?"
"Jedině jestli je to jméno, které neznám."
"Kolik jich znáte?"

"Jen jedno."

"Takže jsme na tom stejně."

"Pokud to není stejný jméno."

"I kdyby bylo, nikdo tím nic neztrácí. Nabízím vám dohodu, pane Weinberg - berte, nebo nechte ležet. Já naválím jméno a svůj kousek fotky a vy naválíte jméno a svůj kousek fotky. Jestli se k tomu balíku dostanem, šábnem se fifty fifty, - po odečtení výloh. Já do toho zatím investoval dvě stovky, jak už víte."

"Tak tohle vám dělá těžkou hlavu," řekl Weinberg. "Klidně ponesu napůl veškeré výlohy, které budeme mít od téhle chvíle, ale nečekejte ode mne, že vám budu platit za bar micva, když vám bylo třináct."

"Dobře - na ty dvě stovky zapomenem. Plácnem si?"

"Plácnem," řekl Weinberg a natáhl ruku přes stůl.

Brown ji stiskl.

"Tak ten váš kousek fotky ukažte," řekl Weinberg.

"To bych musel spadnout z višně," řekl Brown a potřásl hlavou.

"Snad si nemyslíte, že ji nosím u sebe?"

"Za zeptání člověk nic nedá," řekl Weinberg a ušklíbl se. "Sejdeme se později večer a vyklopíme to na stůl oba a všechno."

"Kde?"

"U mne v bytě?" zeptal se Weinberg.

"Kde to je?"

"South Kirby, číslo 220. Byt číslo 36."

"Vkolik?"

"V jedenáct, stihnete to?"

"Budu tam," řekl Brown.

South Kirby číslo 220 byla adresa v ubohé čtvrti, kde všechno smrdělo jak v žumpě. Arthur Brown podobné brlohy dobře znal. Přeplněné popelnice před budovou mu připadaly důvěrně známé. Také přední schodiště mu nepřineslo žádná překvapení: popraskané cementové schody, na kolmé stěně jednoho z nich nápis bílou barvou SEDĚT NA SCHODECH SE ZAKAZUJE, zrezavělé železné zábradlí, popraskané sklo ve dveřích. Zámky schránek na dopisy, do nichž každý měsíc padaly šeky od sociální péče, byly zurážené. Ve foyeru nesvítilo světlo vůbec a na odpočívadle v prvním patře blikala jediná holá žárovka. Chodba páchla vařením, lidským dechem a exkrementy. Pach, který Browna obklopil, když stoupal do třetího patra, vybavil mu příliš mnoho vzpomínek na vytáhlého chlapce, ležícího v posteli ve spodním prádle a naslouchajícího, jak v kuchyni šramotí krysy. Sestra ležela ve vedlejší posteli, v téže ložnici, kde spával i otec s matkou, a šeptávala do tmy: "Už jsou tu zase, Artie?" a on vždycky s vytřeštěnými očima přikývl a řekl chlácholivě: "Ty zas odtáhnou, Penny."

Jednou v noci Penny řekla: "A co když neodtáhnou, Artie?"

Nenapadla ho žádná odpověď. V duchu viděl sám sebe, jak jde druhý den ráno do kuchyně a tam se to jen hemží krysami s dlouhými ocasy, kterým z ostrých zubů kape krev.

Dokonce i teď se při té vzpomínce otřásl. A co když neodtáhnou, Artie?

Jeho sestra zemřela, když jí bylo sedmnáct, po příliš velké dávce heroinu, kterou jí ve sklepním klubu píchla pubertální dívka, patřící stejně jako Penny k novopečeným členkám pouličního gangu zvaného Knížata války. Vzpomněl si dokonce na to, jak jeden chlapec napsal jméno gangu metrovými písmeny na cihlovou zeď státního činžáku - KNÍŽATA VÁLKY.

Na odpočívadle ve třetím patře byla tma. Brown zaťukal na dveře bytu číslo 36 a uslyšel zevnitř Weinberga, jak říká:

"Ano, kdo je?"

"Já," odpověděl. "Stokes."

"Pojďte dál, je otevřeno," řekl Weinberg.

Otevřel dveře.

Něco ho varovalo, jenže o vteřinu později, než bylo třeba. Když otevřel dveře, viděl až do kuchyně, ale Weinberga v zorném poli neměl. A pak přišlo to varování - pojednou si uvědomil, že Weinbergův hlas se před okamžikem ozval z těsné blízkosti zavřených dveří. Otočil se vpravo a

začal zvedat ruku, aby se chránil před dopadajícím úderem - ale bylo už pozdě. Ze strany ho něco tvrdě udeřilo do hlavy, přímo pod spánek. Skácel se skoro v mdlobách, udělal pokus zvednout se na kolena, zavrával a vzhlédl do ústí revolveru ráže .38 Special.

"Těbůh, Stokesi," řekl Weinberg a ušklíbl se. "Drž pracky pěkně na podlaže, stačí jediný pohyb a zabiju tě. Věř, že nakecám."

Opatrně Browna obešel, zezadu mu sáhl pod blůzu a z pouzdra pod ramenem vylovil revolver.

"Doufám, že na to máš zbrojní pas," řekl a znova se ušklíbl.

Revolver si zastrčil za pletený pásek kalhot. "Teď můžeš vstát."

"Co čekáte, že z tohohle budete mít?" řekl Brown.

"Čekám, že od tebe dostanu, co od tebe dostat chci, a nebudu s tebou muset uzavírat žádný sraťácký dohody."

"A až to ode mne dostanete? Co pak?"

"Vydám se za něčím větším a lepším. Jenže bez tebe."

"Budete se muset vydat daleko a hezky rychle," řekl Brown. "To si pište, že si vás najdu."

"Když budeš po smrti, tak ne."

"Dáte si mě tady v bytě do ledničky? Z koho si chcete dělat srandu?"

"Tohle není můj byt," řekl Weinberg a znova se ušklíbl.

"Ověřil jsem si adresu v ..." spustil Brown, ale zavřel ústa právě včas, ještě než řekl: "... v informačním oddělení."

"Jo? A kde sis ji ověřil?"

"Pod vaším jménem v telefonním seznamu. Mě nepodfouknete, pane Weinberg. Tohle je váš byt, ne že ne."

"Bejvávalo. Odstěhoval jsem se před dvěma měsíci a nechal jsem si staré telefonní číslo."

"Jak jste se sem teda dnes večer dostal?"

"Domovník je kořala. V téhle barabizně dělá flaška hořčáku zázraky."

"A co ten nájemník, co tady teď bydlí?"

"Je noční hlídač. Vypadne odtud v deset a nepřijde dřív jak v šest ráno. Ještě nějaké otázky?"

"Jo," řekl Brown. "Máte nějaký důkaz na to, že v tomhle podniku jedu sám?"

"Co to na věci mění?"

"To vám teda povím, co to na věci mění. Můžete si vzít můj kousek fotky - fakt je, že ho u sebe mám - ale jestli v tom jedu ještě s jedním nebo dvěma chlápky - a proč by jich nemohl být třeba tucet - můžete vsadit krk, že mají všichni fotokopie toho kousku. Takže co vám to bude platné? Já budu po smrti a vy budete mít fotku, ale tu oni budou mít taky. Octnete se znova tam, kde jste začal."

"Jestli v tom s vámi opravdu někdo jede."

"Správně. A jestli v tom se mnou někdo jede, bude o vás moc dobře vědět, kamaráde, to mi věřte. Zmáčknete kohoutek, poněvadž už teď máte nejvyšší čas začít prchat. A hezky rychle."

"Říkals, že o tom nikdo neví."

"Jasně. Jenže vy jste zas řekl, že jsme si plácli."

"Možná že kecáš pytel nesmyslů zrovna teď."

"Nebo taky ne. Chcete to zkusit? Víte, jak vás zmáčknou, až se vás začnou vyptávat? A nejen policajti - vražda se totiž pořád ještě stihá podle zákona, jestli to nevíte. Ale taky ..."

"Na policajty kašlu. Ti půjdou po tom chlapovi, co tady teď bydlí."

"Pokud jim ovšem někdo z mých přátel neřekne, že vy a já jsme tu měli dnes večer schůzku."

"To zní náramně, Stokesi. Chce to ale, abys opravdu měl nějaké ty zasvěcené přátele. Jinak to nestojí ani za šesták."

"Uvažte to ještě z jiné strany. Zabijete mě a seberete můj kousek fotky, to je fakt. Nebudete ale mít to jméno, které potřebujete znát. To je totiž tady, Weinbergu." Poklepal ukazováčkem na spánek.

"Hrome, na to jsem nepomyslel," řekl Weinberg ironicky.

"Tak se nad tím zamyslete," řekl Brown. "Dám vám na to pět minut."

"Ty dáš mně pět minut?" řekl Weinberg a zařval smíchy. "Já držím

bouchačku a ty mi milostivě dáváš pět minut. Dovol, abych se zasmál."

"Musíš umět zahrát s tou kartou, jaká ti padne, říkával vřdycky můj táta," řekl Brown a usmál se.

"A dostal někdy tvůj táta trefu olůvkem z osmatřicítky?"

"To ne, ale jednou ho bacili baseballovou pálkou," řekl Brown a Weinberg opět zařval smíchy.

"Možná že bys nakonec přece jen nebyl tak špatnej partner," řekl.

"Tak co si vlastně myslíte?"

"Nevím."

"Dejte tu bouchačku pryč. Tu mou mi vraťte a pojedem spolu znova na rovinu. Přestaňte blbnout, ať se s tím zatraceným kšeftem hneme z místa."

"A kdo mi zaručí, že mě nebudeš chtít odkráglovat?"

"Možná že máte taky přátele. Jako já."

"Musíš umět zahrát s takovou kartou, jaká ti padne," řekl Weinberg a vyprskl.

"Tak jo nebo ne?"

"No jistě," řekl Weinberg.

Vytáhl od pasu Brownův revolver a podal mu jej hlavní napřed.

Brown revolver okamžitě strčil zpátky do pouzdra. Weinberg chvíli váhal a pak zastrčil i svou bouchačku do pouzdra na pravém stehně.

"Tak teda jo," řekl. "Potřeseme si na to znova rukama?"

"Já jsem pro," řekl Brown.

Oba muži si podali ruce.

"Tak ukaž ten svůj kousek fotky," řekl Weinberg.

"Vy ukažte váš," řekl Brown.

"Aha, společnost vzájemné důvěry s ručením obmezeným," řekl Weinberg. "Dobrá, tak zároveň."

Oba muži zároveň vytáhli náprsní tašky. Zároveň vylovili z celuloidových kapsiček lesklé odstřížky větší fotografie. Brown položil před sebe na stůl ten, který společně s Carelou našli u Ehrbacha ve stojací lampě. Ústřížek, který vedle něho položil Weinberg, byl rohový a nepodoba1 se žádnému z těch, které už policie měla v rukou.

Oba muži si ústřížky prohlíželi. Weinberg jimi začal pošupovat po desce stolu. Pojednou se mu celá tvář rozzářila úsměvem.

"Z nás budou prima partneři," řekl. "Koukni na to. Pasujou k sobě."

Brown se podíval.

Pak se usmál. Usmál se proto, že oba kousky do sebe zapadaly opravdu dokonale. Usmál se ale také proto - haha - že v horní zásuvce jeho psacího stolu ve služebně byly další dva kousky té fotografie, o nichž jeho nový partner, velký koumes, nemá tušení, a dvě a dvě jsou čtyři, a kdoví, co tyhle dva kousky a tamty dva kousky, složené pěkně dohromady, mohou ukázat, kdo to ví? A tak se usmíval Brown a usmíval se Weinberg a oba měli na chvíli báječný pocit, že je to jako za starých zlatých časů a že se dva čiperní klučínové baví sesazováním dětské skládačky.

"A teď ta jména," řekl Weinberg a znělo to, jako když ředitel školy rozdílí na výroční besídce upomínkové plakety obzvlášť snaživým žákům.

"Eugen Edward Ehrbach," řekl Brown s úsměvem.

"Geraldine Fergusonová," řekl Weinberg s úsměvem.

"Ehrbach je po smrti," řekl Brown a úsměv z Weinbergovy tváře spadl kamsi pod stůl a cinkl o podlahu.

"Cože?" zařval. "Co má tohle hrome . . ?"

"Ve středu v noci ho někdo zabil. Policajti našli ..."

"On je po smrti?" zařval Weinberg znova. "Po smrti?"

"Po smrti," řekl Brown. "Ale policajti našli ..."

"Tak tohle má bejt podraz...? Je to tak? Tohle jako má bejt nějaký podraz?"

"To chce klid. Koukejte se nejdřív uklidnit," řekl Brown.

"Já ti dám klid! Rozrazím ti palici na tisíc kusů a bude po srandě."

"Měl u sebe jeden kousek fotky," řekl Brown šetrně.

"Cože? Kdo?"

"Ehrbach."

"Kousek té naší fotky?"

"Přesně tak."

"Proč jsi mi to neřekl? Kde je?"

"Mají ho policajti."

"Policajti! Kristepane, Stokesi ..."

"Policajti se dají koupit," řekl Brown. "Stejně jako každý jiný."

Ehrbach je po smrti a všechno, co u něho našli, je pravděpodobně někde v hnědém papírovém pytlíku a hlídá to nějaký policejní vašnota. Stačí nám zjistit kde, a pak už je to z ručky do ručky."

"S policajty nejednám. Na to nejsem stavěnej," řekl Weinberg.

"A kdo je? Když ale chcete v tomhle městě přežít, musíte se s nimi čas od času trochu ušpinit."

"Jsou to největší a nejhnusnější zloději na světě," řekl Weinberg.

"Tak hele," řekl Brown, "když se dá za pár stovek ututlat i těžký zločin, ať se propadnu, jestli se k tomu Ehrbachovu kousku fotky nedostanem za mizerných padesát šedesát dolarů. Nepotřebujeme zjistit nic jiného, než kde je."

"A jak to dokážem? Brnkem policajtům a zeptáme se jich?"

"Možná. O tom trochu zapřemýšlím. Ale teď - co mi povíte o té Geraldině - jak že se jmenuje?"

"Fergusonová. Je ředitelkou výstavní galerie v Jefferson Avenue."

Prosmejčil jsem jí kvartýr šestkrát, nebo dokonce sedmkrát, ale fotku jsem nenašel. Vůbec bych se nedivil, kdyby ji nosila přilepenou na prcince," řekl Weinberg a zařval směchy.

Brown se rozchechtal s ním. Pořád ještě byli ti dva dobří staří kámoši, pořád ještě celí vyjevení a užaslí nad tím, že jejich ústřížky, každý jiný, do sebe zapadly tak perfektně jako Yang do Yin.

"Máte fotokopii toho svého ústřížku?" zeptal se Brown.

"Přirozeně," řekl Weinberg.

"A ty?"

"Přirozeně."

"Chceš si ty kousky vyměnit, že jo?"

"Jo."

"To беру," řekl Weinberg a zvedl dílek fotografie, který Brown položil na stůl.

Brown si vzal zbývající dílek a oba se na sebe znova usmáli.

"Tak, a teď se jdeme něčeho napít," řekl Weinberg. "Musíme vymyslet velké strategické plány."

"Jdem na to," řekl Brown. Když šli ke dveřím řekl, jen tak, náhodou, aspoň si myslel, že to tak zní: "Mimochodem - jak jste se k tomu kousku fotky dostal?"

"Buď bez starosti, to ti povím," řekl Weinberg.

"Tak fajn."

"Hned jak mi povíš, jak ses ty dostal k tomu svému. Ale doopravdy," dodal Weinberg a zahihňal se.

A Brown si pojednou nebyl tak docela jistý, kdo z nich je vlastně větší koumes.

4

Všechno se to odehrálo příliš rychle a bylo to příliš snadné.

Jestli je vždycky takhle jednoduché dostat se k sedmi stům padesáti tisícům dolarům, pak se Brown zcela určitě minul povoláním. Skoro si přál, aby byli s Weinbergem doopravdy partneři. Na tom velkém chlapovi bylo něco, co se Brownovi zamlouvalo, navzdory skutečnosti, že to byl zločinec. Rozešel se s Weinbergem teprve druhý den ve dvě ráno. Tou dobou už měl každý z nich v žaludku pět skotských a říkali si křestními jmény - Artie a Ale - o vzájemném tykání ani nemluvě. Dohodli se také na tom, že příště by měl za Geraldinou Fergusonovou zajít Brown. Weinberg byl u ní v galerii několikrát a nabízel jí, že od ní koupí ústřížek fotografie, o kterém s jistotou věděl, že ho Fergusonová vlastní, ale pokaždé ho odbyla a řekla mu, že o žádné fotografii nic neví - ať už rozstříhané na kousky nebo celé. Weinberg Brownovi řekl, že ví naprosto jistě, že ta madam fotku má, ale nechtěl prozradit, odkud se to dověděl. Brown opáčil, že to od něho není ani trochu hezké, když teda teď jsou partneři, a Weinberg Brownovi odsekl, že on se také nevyznamená, když na něho, na Weinberga, vyrukoval s tím nesmyslným žvástem o doživotákovi ze Státní

věznice v Utahu, to přece jsou hlášky jak ze seriálu o Mickey Mousovi, copak mohl čekat, že mu to bude věřit? Brown řekl Hádám, že máme oba dobré důvody nechat si pro sebe, odkud to víme, a Weinberg řekl No, možná až se budeme znát trochu líp, a Brown řekl Taky si myslím, a Weinberg řekl Člověče, to jsem si nikdy nemyslel, že se někdy dám do party s černou hubou.

Brown se na něho podíval.

Věděl dobře, že v té době to je dost velký odvaz, když si nějaký běloch troufne mluvit o černochovi jako o "černé hubě", ale pro Browna to prostě byla jen další slova z těch, která kdysi - a vlastně dodnes - pokládal za nactiutruhačná. Weinberg se šťastně, podnapile a přátelsky usmíval a Brown si byl jist, že mu nadávka uklouzla neúmyslně. A přesto ho ta dvě slova štípla - taková hloupost a rozjitřila starou ránu.

"To ti vadí?" zeptal se.

"Co jestli mi vadí?" řekl Weinberg.

"Že jsem černá huba," řekl Brown a vyslovil to s důrazem.

Weinberg se mu podíval přímo do očí.

"To jsem řekl? Fakt jsem ti tak řekl?"

"No jo," řekl Brown a přikývl.

"Tak odpusť. Já to tak nemyslel." Natáhl ruku přes stůl. "To mě mrzí, Artie," řekl.

Brown ruku přijal.

"Zapomeň na to."

"Možná že jsem gauner," řekl Weinberg. "Možná že chodím po městě a sem tam někoho klepnu a vyvádím spoustu lumpáren, ale tebe mám rád, Artie, a nechci se tě dotknout tím, že ti budu říkat takové pitominy."

"Vždyť se nic neděje."

Weinberg se už ale dostal do ráže.

"Možná že jsem ta nejhnusnější hyena, co kdy chodila po světě, možná že mám na svědomí pár pěkných špinavostí, ale jednu věc ode mě nečekej, abych ti říkal černá huba, Artie, to ne. To leda že jsem zlítej jak kára a nevím, co mluvím, tak potom plácnu něco, co se může mého dobrého kámoše a navíc partnera dotknout."

"Nic se neděje," řekl Brown.

"Tak mi to teda odpusť, Artie. Odpusť mi to. Myslím to vážně."

"Nic se neděje."

"Tak fajn," řekl Weinberg. "Půjdem domů, Artie. Myslím že už bysme měli jít domů, Artie. Já se totiž v baru vždycky poperu a nerad bych se dostal do nějakého maléru zrovna teď, když jsme se spolu dali do party a docela pěkně se nám to rozbíhá, no ne?" Spiklenecky zamrkal. "No ne?" Znova zamrkal. "Zítřka ráno musíš jít navštívit Geraldinku Fergusonovou. Řekni jí, že když nám tu fotku nedá, počítáme si na ni a provedení jí něco strašného, jo?" Weinberg se usmál. "V tomhle momentě mě nic opravdu strašného nenapadá, ale ráno něco vymyslím, jo?"

V sobotu ráno dal Brown nově získaný dílek fotografie do obálky, připojil jméno a adresu Geraldiny Fergusonové, obálku zalepil a hodil ji do schránky na dopisy v chodbě domu číslo 134 v Culver Avenue, tři bloky od budovy policejní strážnice. Schránka byla označena jménem Cara Binieri, což byl jeden z vtípků Steveho Carelly, neboť carabinieri italsky znamená policajt. Předem se dohodli, že Brown nepůjde do služebny, a přestože doufal, že během dne Carellovi zavolá, chtěl, aby na něho informace čekala hned po ránu v poštovní schránce, odkud si ji může vybrat, až půjde do práce.

Brownův vlastní den začal poněkud kouzelněji. A docela kouzelně i skončil.

Geraldine Fergusonová byla drobná běloška s dlouhými splývajícími černými vlasy, s hnědými očima a půvabnými rty. Bylo jí něco málo přes třicet, měla na sobě purpurové dlouhé kalhoty do zvonu a košili pánského střihu z levandulového saténu. V ušních lalůčkách se jí houpaly velké zlaté obroučky a Browna uvítala úsměvem, který nezářil o nic méně než to zlato.

"Dobré ráno," řekla. "Dneska máme po ránu opravdu krásně."

"Nádherné ráno," řekl Brown.

"Jdete si po ty Gonzagy?" zeptala se.

"To asi ne," řekl Brown. "Co jsou to gonzagy?"

"Luis Gonzago," řekla a znova se usmála. "To je jeden malíř. Možná že byste se chtěl na pár věcí od něho podívat, jenže my už jsme ty obrazy sundali. Nepojedete náhodou do Los Angeles?"

"No, v plánu to nemám," řekl Brown.

"On tam totiž bude mít výstavu v Herron Gallery na bulváru Sepulveda. Vernisáž je příští úterý."

"To se do Los Angeles bohužel nedostanu."

"Škoda," řekla a usmála se.

Neměřila víc než metr dvaapadesát, možná třiapadesát, ale celá postava měla této výšce dokonale přizpůsobené proporce. Pohybovala se s hbitým ženským půvabem, který mu připadal okouzlující, hnědé oči jí zářily v slunečním světle pronikajícím do místnosti velkým oknem a úsměv jí poskakoval po tváři jako pingpongový míček. Rozhodila rukama a řekla:

"Dostali jsme ale spoustu jiných věcí, a jestli mi s nimi chcete pomoci, budu moc ráda. Nebo se tu můžete jen tak porozhlédnout sám, jestli chcete. Oč se zajímáte? O malířství nebo o sochařství?"

"No," řekl Brown a zaváhal, poněvadž ještě přesně nevěděl, jak by to měl sehrát. "To je vaše galerie?" zeptal se zájmově.

"Ano, moje," řekla.

"V tom případě jste slečna Fergusonová. Myslím - jako když tohle je Ferguson Gallery, tak hádám ..."

"Ano, jenomže paní Fergusonová," řekla. "Ale to už taky není pravda," dodala a po tváři se jí opět rozlil pohotový a milý úsměv. "Byla jsem provdaná za Harolda Fergusona, ale rozvedli jsme se od stolu a lože, takže jsem sice pořád Geraldine Fergusonová, ale ne paní Fergusonová. Ale hrome," řekla, "proč mi vlastně neříkáte Gerry? Jak se jmenujete vy?"

"Arthur Stokes," řekl.

"Vy jste policajt, Arthure?" zeptala se bez okolků.

"Ne," řekl. "Jak vás to napadlo?"

"Jste veliký jako policajt," řekla a pokrčila rameny. "A taky nosíte revolver."

"Vážně?"

"A ne snad? Tady," řekla a ukázala.

"Myslel jsem, že to není vidět."

"Totiž - Harold obchodoval s diamanty, a měl proto zbrojní pas.

Nosil takový obrovský revolver v pouzdře v podpaždí, přesně tam, kde ho máte vy. A když váš manžel nedá bez revolveru ani ránu, zvyknete si na tu bouličku pod kabátem tak, že jsem hned věděla, na čem jsem, jak jste se objevil. Proč nosíte revolver, Arthure? Taky obchodujete s diamanty?"

"Ne," řekl. "Já jsem pojišťovák."

Měl dojem, že je to pro začátek docela dobré, ačkoli si profesi vypůjčil od Irvinga Krutche, který - pokud mu bylo známo revolver nenosil.

"Och, odkdy chodí pojišťováci s revolvery?" zeptala se Gerry. "To je pro mne novinka."

"Jak vidíte, chodí," řekl, "když jsou to likvidátoři ... myslím jako ... pojistek."

"Nevykládejte pohádky!" okřikla ho. "Někomu ukradli nějaký obraz!"

A vy jste si sem přišel ověřit, jestli byl pravý."

"Ba ne," řekl. "To je trochu jinak."

"Arthure," řekla, "já myslím, že jste policajt. Vážně si to myslím."

"Proč by za vámi chodil policajt, slečno Fergusonová?"

"Klidně mi říkejte Gerry. Třeba proto, že stírá obrazy za moc astronomické ceny," řekla a usmála se. "Tak zlé to ale se mnou zas není. A možná je, nevím. Chcete se podívat na pár obrazů, než se rozhodnete, jestli jste policajt nebo ne?"

Provedla ho po celé galerii. Stěny byly bílé, ve stropěch byla zabudována silná osvětlovadla, vrhající prudký jas na zavěšené obrazy a nainstalované sochy. Artefakty, které hověly jejímu vkusu, byly pro Browna trochu moc extrémní: divoké barvy, nic nezobrazující geometrické tvary, barbarsky útočící na zrak a vzpírající se analýze. Sochy byly z nejrůznějšího haraburdí, automobilové reflektory přivařené autogenem k

sika kleštím, rezavé nořidlo ze staré pumpy přidrátované na přeražená řídítka od kola, to vše doplněno vějířem slámy z koštěte.

"Vidím, že to ve vás nevyvolává příliš bouřlivou odezvu," řekla

Gerry a usmála se. "Jaký druh umění máte rád?"

"Totiž - mně jde o jeden takový speciální obrázek," řekl Brown.

"Někdo ho tu viděl?" zeptala se. "Na Gonzagově výstavě?"

"To myslím ne."

"O jaký obraz šlo?"

"Není to obraz. Je to fotografie."

Gerry zavrtěla hlavou. "Tak to nemohlo být tady. Výstavu fotografií jsme tu nikdy neměli, rozhodně ne od té doby, co mi galerie patří - a to už je skoro pět let."

"Totiž - není to ani celá fotografie," řekl Brown a pozoroval ji.

"Ach tak," řekla. Tentokrát se neusmála. "Co se stalo s tím druhým manikem?"

"S kterým druhým manikem?"

"S tím, co tu byl v posledních dvou měsících asi tisíckrát nebo milionkrát. Takový hrozně vysoký, má kudrnaté blond vlasy, a když přišel prvně, řekl mi, že se jmenuje Al Reynolds, ale pak zapomněl, co mi řekl, a podruhé tvrdil, že se jmenuje Al Randolph. To je taky policajt?"

"My nejsme žádní policajti. Ani on, ani já."

"Pane Starku ..."

"Stokesi," řekl Brown.

"Chtěla jsem si vás jen přezkoušet," řekla Gerry a ušklíbala se. "Pane Stokesi ..."

"Arthure ..."

"To, co hledáte, Arthure, to já nemám. Věřte mi to. Kdybych to měla, prodala bych vám to. Za přiměřenou cenu ovšem."

"Cena může být docela slušná."

"Čemu říkáte slušná?"

"Řekněte cifru," řekl Brown.

"Tak dobře. Vidíte tamhle na zdi Albrighta? Je velký přibližně sto třicet na sto třicet a galerie za něho dostává deset tisíc dolarů. Ta menší malba hned vedle, je to Sandrovich, stojí pět tisíc. A ten maličký kvaš na zadní stěně stojí tři tisíce. Jak velká je ta vaše fotografie, Arthure?"

"Nemám tušení. Mluvíme teď o celé fotografii, nebo jen o kousku, který máte?"

"O celé fotografii."

"Pět krát sedm? Šest krát osm? To jen tak hádám."

"Tak vy jste tu fotografii nikdy neviděl celou"

"A vy ano?"

"Neviděla jsem ani ten malý kousek, po kterém se sháníte."

"Jak teda víte, že je malý?" zeptal se Brown.

"Na kolik si ho ceníte - vy a váš přítel, Arthure? Je to malá suma?

Nebo ne tak malá?"

"Máte ho?"

"Když jsem jemu řekla ne, proč bych měla vám říct ano?"

"Třeba umím člověka líp přesvědčit."

"Jistě, račte se podívat na pana Superčernochoa," řekla Gerry a usmála se. "Valí se jako koule na kuželníku a všechny kuželky zporáží naráz ..."

"... a ve skutečnosti je to slušně vychovaný Arthur Stokes z časopisu Eben," doplnil Brown.

"Co jste doopravdy zač, Arthure?"

"Pojišťovák, to už jsem vám řekl."

"Váš přítel Reynolds nebo Randolph - nebo jak se hrome jmenuje - vůbec nevypadá na zástupce pojišťovny. Ani tak nemluví."

"Dva pojišťováci nemusejí vypadat stejně. Ani stejně mluvit."

"To je pravda. Jen policajti a podvodníci jsou jeden jak druhý. Jste vy a váš přítel policajti, Arthure? Nebo podvodníci? Co si mám vybrat?"

"Jeden možná policajt a druhý podvodník."

"Já ale stejně nemám to, co chcete."

"Myslím že to máte."

"A máte pravdu," řekl nějaký hlas z druhého konce galérie. "Má to."

"Ale hrome," řekla Gerry.

Brown se otočil k místu, kde se v bílé stěně otevřely modré dveře. V otevřených dveřích stál plavovlasý muž a ruku měl ještě na klice. Měřil asi metr sedmdesát, pod sakem měl oblečenou vestičku, na nose brýle se zlatou obroučkou a pod krkem vázanku s hnědými a zlatými proužky. Rázně k nim připochoďoval, podal Brownovi ruku a představil se:

"Bramley Kahn. Zdravím vás."

"Jdeš nevhod a jdeš mi na nervy, Brame," řekla Gerry.

"Arthur Stokes," řekl Brown. "Těší mě."

"Jestli si chceme pohovořit obchodně ..."

"Jenomže my si nechceme pohovořit obchodně," skočila mu do řeči Gerry.

"Navrhuj," pokračoval Kahn líbezným hlasem, "abychom šli do kanceláře."

Odmlčel se, krátce se podíval na Gerry, pak znova na Browna a řekl:

"Půjdem?"

"Proč ne?" řekl Brown.

Šli až na konec galerie. Kancelář byla malá a prostě zařízená, moderní dánský stůl, jediný naturalistický akt na zdi naproti stolu, tlustý šedý koberec, bílé stěny, bílé osvětlovací těleso z umělé hmoty, které lze formovat do různých tvarů, ale které teď mělo podobu koule, několik lenošek z kůže a chromu. Gerry Fergusonová sešpulila rty, sedla si až ke Kahnovu stolu, zkrřížila nohy a začala si poštipovat kůži na hřbetě ruky. Brown se posadil naproti Kahnovi, který seděl za stolem ve starodávném otáčecím křesle, vyjímajícím se v tak elegantním prostředí jako do očí bijící anachronismus.

"Jsem Gerryin společník," vysvětlil Kahn.

"Jenom pokud jde o galerii," odsekla Gerry.

"Jsem také její obchodní poradce."

"Poradit bych mohla já tobě," řekla Gerry nakvašeně. "Nestrkej nos..."

"Gerry je temperamentní," řekl Kahn.

"Gerry má společníka buzíka," řekla Gerry.

"Ach jo," řekl Kahn a povzdychl si.

Brown ho pozoroval a snažil se odhadnout, má-li před sebou homosexuála nebo ne. Kahn se sice choval poněkud přejemně, ale ne zas tak docela zženštile, měl nasládlé modulovaný hlas, ale nebyl v něm ani náznak charakteristických kadencí, jimiž jsou homosexuálové proslulí, měl drobné a plynulé pohyby, ale neměl ta ohebná, ochablá zápěstí, ani nepotřásal rukama a rameny jako tanečník. Brown prostě nevěděl, na čem je. Největší "panenka", jakého kdy viděl, byl vazba, jako zápasník a pohyboval se s křehkou grácií funícího dokaře.

"Tak co vlastně je s tou fotografií?" zeptal se Brown.

"Má ji," řekl Kahn.

"Nemám," řekla Gerry.

"Snad bych vás tu měl nechat na chvíli o samotě," řekl Brown.

"Kolik jste za ni ochoten zaplatit, pane Stokesi?" zeptal se Kahn.

"To záleží na okolnostech."

"Na jakých?"

Brown neřekl nic.

Kahn řekl:

"Na tom, jestli jde o kousek, který už máte nebo ještě ne, že?"

Brown pořád nic neříkal.

"Máte přece jeden kousek, že ano? Nebo jich snad máte víc?"

"Je to na prodej nebo ne?" zeptal se Brown.

"Není," řekla Gerry.

"Je," řekl Kahn. "Neudělal jste ale ještě nabídku, pane Stokesi."

"Rád bych se na to nejdřív podíval," řekl Brown.

"To ne," řekl Kahn.

"To ne," řekla Gerry jen o zlomek vteřiny po něm. "Kolik kousků máte, pane Stokesi?"

Žádná odpověď.

"Ten druhý džentlmen je váš společník? Máte těch kousků víc?"

Žádná Odpověď..

"Víte, co má ta fotografie označovat?"

"Dovolte pár otázek taky mně," řekl Brown.
"Prosím," řekl Kahn a udělal mu slovo rozmáchlým gestem ruky s dlaní otevřenou jako pro almužnu.
"Slečno Fergusonová ..."
"Myslela jsem, že mi říkáte Gerry."
"Gerry ... kde jste přišla k tomu kousku fotografie, který momentálně máte?"
"Vy mluvíte oba jak ze sna," řekla Gerry. "Nevím vůbec, o čem vy dva mluvíte."
"Můj klient ..."
"Váš klient - podržte mě!" řekla Gerry. "Vy jste policajt. Komu chcete co nabulíkovat, Arthure?"
"Vy jste opravdu od policie, pane Stokesi?"
"Ne."
"Čichám, čichám policajťštinu," řekla Gerry.
"Odkud ten odér tak dobře znáte?" zeptal se Brown.
"Mohu na tu otázku odpovědět já?" řekl Kahn.
"Drž hubu, Brame," varovala ho Gerry.
"Paní Fergusonová má sestru, a ta se jmenuje Patty D'Amore," řekl Kahn. "Říká vám to něco?"
"Neříká," odpověděl Brown.
"Její manžel byl prachšprostý gangster, jmenoval se Louis D'Amore. Zabili ho asi před šesti lety, vzápětí poté, co přepadl a vyloupil banku."
"Takové věci mě nezajímají," řekl Brown.
"Ne, kdepak - vsadila bych se, že ne," řekla Gerry. "Je to policajt, Brame. A ty jsi trouba."
"Sicilská krev není voda," řekl Kahn a usmál se. "Umím si představit, že když jsi byla malá, slyšela jsi kolem sebe u stolu spoustu řeči o tom, kdo smrdí policajťštinou na sto honů a kdo ne, když se servírovala Lasagna, vid', Geraldinko?"
"Jak by se ti líbilo slyšet jedno vybrané sicilské slovíčko?" zeptala se Gerry.
"Moc, to já rád."
"Va fon gool," řekla Gerry.
"To vím dokonce i já, co to znamená," řekl Brown.
"Zní to jak čínština," řekl Kahn.
"Abychom se ale vrátili k té fotce ..."
"Máme ji a prodáme ji," řekl Kahn. "Vždy to je naše profese. Prodávat obrázky."
"A měli už jste zákazníky, kteří si koupili obraz a předem se na něj ani nepodívali?" zeptal se Brown.
"A myslíte, že už jsme měli zákazníka na obraz, který vůbec neexistuje?" zeptala se Gerry.
"No," řekl Brown. "Snad abyste mi zavolali, až si to dohovoříte mezi sebou, co říkáte?"
"Kde vás zastihnu, pane Stokesi?"
"Jsem ubytovaný v Selby Arms. To je jedna taková blešárna v North Founders, kousek od Byram Lane."
"Vy nejste odtud z města, pane Stokesi?"
"Pokož číslo 502," řekl Brown.
"Neodpověděl jste mi na otázku."
"Vy jste neodpověděla ani na jednu mně," řekl Brown. Usmál se, vstal, otočil se ke Gerry a řekl: "Doufám, že si to všechno ještě uvážíte, slečno Fergusonová."
Tentokrát ho nepožádala, aby jí říkal Gerry.
Když se octl venku na ulici, vyhledal Brown telefonní budku. První telefon, s kterým to zkusil, měl ukradený volič. Sluchátko dalšího telefonu mělo přerývanou šňůru, třebaže byla v chrániči z kovových prstýnků, někdo zřejmě nebyl líný přinést si pilku na železo. Teprve třetí budka se zdála v pořádku. Hodil do zdířky deseticent, ale nic se neozvalo, ani volicí tón, ani obsazeno - nic.
Zmáčkl vidlici. Nevyskočila zpátky. Zavěsil sluchátko. Přístroj minci nevrátil. Udeřil do telefonu pěstí. Nic. Vyšel z budky, sakroval a uvažoval o tom, kdy městská rada učiní přítrž téhle ilegální loterii, jejíž

představenstvo rozmístilo po městě lapače na peníze a označilo je nápisy Veřejný telefonní automat. Nějakému hoptrop hazardérovi se takový systém možná docela zamlouvá - hodit do zdířky peníze a buď o ně přijít, nebo mít z pekla kliku a shrábnout rachotivý líják mincí z miniaturního tobogánku pod tlačítkem - ale Brown si chtěl jenom zatelefonovat a lasvegaské aspekty podobného podnikání ho nelákaly ani za mák. Fungující telefon konečně našel v jedné restauraci, kousek od Tyler Avenue. S letným pohledem k nebi vhodil do otvoru deseticent. Okamžitě se mu ozval oznamovací tón.

Vytočil číslo Alberta Weinberga. Weinberg mu svou novou adresu dal v noci předtím - do penzionu v North Colmanu, nedaleko Byram Lane, a to také byl důvod, proč se Brown ubytoval v Selby Arms, pouhé tři bloky od Weinbergova nynějšího bydliště. Když se Weinberg ohlásil, Brown mu podal referát o svém setkání s majiteli Ferguson Gallery a řekl, že doufá, že mu ti dva ještě dnes zavolají, on sám se hned teď vrací do hotelu.

"To je Selby Arms, že?" řekl Weinberg.

"Jo. V North Founders. Jak jsi to zjistil?"

"Tak trochu jsem se poptával," řekl Weinberg, "a jestli tomu dobře rozumím, když je nějaký chlápek oddělanej, policajti odtáhnou jeho svršky a majetek do takzvané Ústřední policejní úschovny. Příbuzní si tu veteš můžou vyzvednout, ale nejdřív musí projít dezinfekcí a laboratoří a poldové ji mají k dispozici, dokud případ neuzavřou. Myslíš si, že bych se mohl vydávat za Ehrbachova bráchu?"

"To bys nabeton nemoh," řekl Brown.

"Za zkoušku by to stálo, ušetřilo by nám to pár dolarů."

"Za to riziko to nestojí," řekl Brown.

"Nech mě tu šanci aspoň oťuknout," řekl Weinberg. "Zkusím zjistit, kdo je v té úschovně šéfem."

"V pořádku. Víš, kde mě zastihneš."

"Jasně. Dej mi vědět, kdyby se ti Fergusonová nebo ten její teplouš ozvali."

"Spolehni se," řekl Brown a zavěsil.

V klášterním tichu služebny (drnčící telefony, ťukající psací stroje, rachotící teletyp, šilenecké výkřiky vězně v kleci pro opilce a narkomany na druhém konci místnosti) rozložil si Steve Carella před sebou na stole čtyři ústřížky fotografie a pokoušel se je složit dohromady. Nikdy nebyl moc šikovný na sesazování všelijakých hlavolamů a skládaček.

Podle toho, jak se mu to jevilo - a jevit se to mohlo různě pravoúhlé kousky byly zřejmě rohové, což znamenalo, že oba mohly být dosazeny do kteréhokoli ze čtyř rohů, neboť většina pravoúhelníků má čtyři a pouze čtyři rohy - dedukce vskutku brilantní. Ten jednodušší z obou rohových kousků zobrazoval ze všeho nejspíš nějaký drsný tmavý povrch, do něhož shora nebo zespodu něco vyčnívalo, to záleželo na tom, zda šlo o horní nebo spodní roh. To něco, co do drsného tmavého povrchu vyčnívalo, silně připomínalo falus s nějakým provázkem. (Velice pochyboval, že to je doopravdy falus. Kdyby tomu tak bylo, měli by co dělat s případem zcela jiného druhu.) Druhý rohový ústřížek, ten s těmi strmými křivkami, připomínal kus nějaké zdi nebo budovy nebo házenkářského hřiště. Což obrátilo jeho pozornost k dvěma zbývajícím kouskům, které oba měly týž drsný šedý povrch. Právě s tím povrchem si Carella nevěděl rady. Čím víc na něj hleděl, tím víc mu to připadalo jako voda - ale jak to hrálo dohromady s tou zdí či budovou nebo házenkářským hřištěm na rohovém kousku?

Nikdy nebyl moc šikovný na sesazování všelijakých hlavolamů a skládaček.

Po desetimínutové námaze se mu konečně podařilo složit dva ústřížky k sobě - úkol, který Albert Weinberg zvládl za třicet vteřin. Za dalších deset minut připojil ke skládačce další kousek. A po dalších dvaceti minutách věděl s jistotou, že čtvrtý kousek k těm třem prvním rozhodně nezapaluje. Podíval se na to, co měl před sebou :

Mohlo to být cokoli a kdekoli.

Ve městě rozehrál červen všechna líbezná kouzla sobotního odpoledne.

Na rohu Third Avenue a Folger Avenue zastavili dva sedmnáctiletí výrostci mladšího chlapce a zeptali se ho, jestli má nějaké peníze. Poněvadž to bylo v sobotu, mladší chlapec neměl ani cent na jízdné do školy nebo na svačinu. Měl pouze panický strach, který výrostci neklamně ucítili - jako pižmo nějakého divokého zvířete v pralese. Když zjistili, že je celý bez sebe, zbili ho. Je docela možné, že nejdřív nechtěli nic jiného než ho zbít. Nechali ho ležet v bezvědomí, s přeraženým nosem a čtyřmi vyraženými zuby. Nesebrali mu nic jiného než knoflík s nápisem Zakažte atomovku, který měl připnutý na bundě. Potom odešli do biografu na film Zelené barety, v němž hrál hlavní roli slavný John Wayne. Červen. V Grover Parku si nějaká stará paní sedla na lavičku a sypala holubům. Měla na sobě květované letní šaty a přes ně přehozený vlněný šál. Krmila holuby a chláholivě je oslovovala. Na lavičce vedle sebe měla pootevřenou kabelu, z níž vyčouhal rozpletený šedý svetr a pár pletacích jehlic. Universitní student s dlouhými vlasy a rozcuchaným plnovousem se loudal kolem a sedl si na lavičku vedle ní. Na sobě měl texasky, froté tričko a sešlapané sandály. Otevřel si laciné vydání Platonovy Republiky a dal se na sluníčku do čtení.

Stará paní po něm mrkla okem.

Hodila holubům plnou hrst chlebových drobtů, chláholivě na ně mluvila a pak znovu hodila okem po chlapci, zabraném do knihy.

"Nekoukej na mě tak," řekla pojednou.

Chlapec prudce otočil hlavu doprava, poněvadž si v první chvíli nebyl jist, zda ta slova patří jemu.

"Slyšels, ty sráči?" řekla stará paní. "Nekoukej na mě tak, smrade:"

Chlapec se na ženu pátravě podíval, usoudil, že je bláznivá, zavřel knihu a právě vstával z lavičky, když žena sáhla do kabely, vytrhla pletací jehlici a vbodla mu ji do oka s takovou silou, že prošla celou hlavou a zarazila se až o lebku. U nohou jim holubi klovali chlebové drobtý a mazlivě povrkávali.

Červne, tvá písnička.

Na ploché střeše pár kilometrů odtud slunce pražilo do dehtu, který už zmazlavěl, a čtyři kluci tam přimáčkli dvanáctiletou holčičku do černé lepkavé hmoty, zatímco pátý jí stáhl kalhotky a nacpal jí je do úst, aby nemohla ječet. Dívka se nemohla ani pohnout, poněvadž jí roztáhli a přiklekli ruce i nohy. Chlapec stojící u zavřených dveří na střechu zašeptal: "Pospěš si s tím, Docu," a chlapec jménem Doc, který jí předtím stáhl kalhotky a teď stál nad ní, vysoký a statný na pozadí oslňujícího slunce, rozepjal si škubnutím zipu příklopec, předvedl své mužství očím hrůzou omdlávající dívky a pak ji znásilnil, navzdory marnému odporu drásaného těla. Chlapec stojící u zavřených dveří poskakoval netrpělivostí, zatímco ostatní se na dívce střídali. Když na něho měla přijít řada, usoudili, že bude lepší zmizet, než je někdo chytí. Dívka krvácela a byla v bezvědomí, tiše ležela s roztaženými rukama a nohama na lepkavém dehtu, s kalhotkami nacpanými do úst. Chlapec, který hlídal, stěžoval si celou cestu po schodech až na ulici: "Vy hajzli," opakoval pořád a pořád, "slíbili jste mi, že se na mě taky dostane, slíbili, slíbili jste mi to."

Červne, tvá písnička obloudí srdíčka.

Jak odpoledne dohasínalo, od River Harbu začal vát sladce opojný svěží větřík a lichotivě se vtíral do úzkých kaňonů města. Šero už čekalo na obzoru, zvuky dne se začaly mísit se zvuky nadcházející noci. Nebe na západě krvavě zrudlo a pak prošlo celou barevnou škálou, od purpurové k modré a nakonec k černé. Tenký srpek měsíce se lukovitě vyhrbil proti hvězdám jako bledý plátek citrónu. V jednom bytě v postranní ulici nedaleko od řeky seděl na židli muž ve spodním prádle a koukal se na televizi. Jeho žena, v kalhotkách a v podprsence, přicupitala do místnosti z kuchyně s dvěma otevřenými lahvemi piva a dvěma sklenicemi. Jednu láhev a sklenici postavila před muže a z druhé si nalila sama. Přibývající měsíc vrhal bledý svět oknem otevřeným do dvora za domem. Žena se podívala na obrazovku a řekla:

"Zas čumíš na ten pořad?"

"Jo," řekl muž a zvedl láhev piva.

"Já tenhle pořad nesnáším," řekla jeho žena.

"Mně se líbí," řekl on.

Žena beze slova přistoupila k televizoru a přepnula ho na jiný kanál. Manžel beze slova vstal ze židle, rychle k ní přistoupil a jedenáctkrát ji udeřil lahví piva, dvakrát když stála, dvakrát když padala na podlahu a sedmkrát, když byla už v bezvědomí a krvácela. Přepnul televizor zpátky na kanál vysílající sledovaný program a na policii zavolal teprve za tři čtvrtě hodiny, když pořad skončil.

Červne, tvá písnička obloudí srdíčka. červne, tvá vábnička.

V hotelovém pokoji v Selby Arms, šestnáct bloků na západ od toho domu, vyřídil si Arthur Brown tři telefonní hovory v jednom tahu a pak si znova sedl do křesla a čekal, až se mu ozve Geraldinka nebo pan Kahn nebo oba společně. První hovor patřil jeho ženě Caroline, která si trpce postěžovala, že přestal chodit v pravidelnou dobu domů na večeri, sdělila mu, jak velice ho postrádá a také, že jejich dcerka Connie přišla domů nachlazená. Brown ženě řekl, že on ji také postrádá, načež mu odpověděla: "Tak proč nepříjdeš domů a nějak si to nezařídíš?"

"Povinnost volá," řekl.

"Pchá, to znám," odsekla.

Zavěsili oba v náladě cukrovat, vrkat a halekat: červne, tvá písnička obloudí srdíčka. Červne, tvá vábnička.

Brown otevřel zápisník na stránce, kam si poznamenal Weinbergovu adresu a telefonní číslo. Při třetím zazvonění se Weinberg ozval a sotva si vyměnili pozdravy, řekl: "Je něco?"

"Zatím ne."

"Myslíš že budou volat?"

"Pořád ještě doufám."

"Mně se taky moc nevedlo," řekl Weinberg. "Jak jsem ti říkal o té ústřední policejní úschovně, víš?"

"Co je s ní?"

"Především tam pracuje aspoň čtyřicet nebo padesát chlapů, většinou samí civilové. Dostávají tam veteš z celého města, všechno co se sebere při autohavárkách a nejrůznějších trestných činech, všechno, co si nevyžádají policajti - vypadá to tam fakt jako v nějakém normálním pitomém skladišti."

"Neblbni," řekl Brown, jako by to nevěděl.

"Je to tak. Poldové jsou tam ale taky, to se rozumí, poněvadž je tam fůra zbraní. Hotový arzenál, kapišto?"

"Aha. No jo."

"Aby sis mohl dělat nárok na něco i toho, co už vyřídili a odložili, musíš být nejbližší příbuzný. Nezáleží na tom, jestli jsi bratranec z třetího kolena, pokud jsi nejbližší žijící příbuzný, kapišto?"

"To zní pro nás docela nadějně," řekl Brown. "Klidně se můžeš vydávat za ..."

"Moment. Nejdřív si musíš obstarat potvrzení od státního zástupce. Musíš jít do kanceláře státního zástupce a tam si to pitomé potvrzení vyžádat."

"To je špatné," řekl Brown.

"To smrdí," řekl Weinberg.

"Kdo tam celému tomu podniku šéfuje?"

"To ještě nevím."

"Zkus to zjistit. To je chlap, ke kterému se nějak musíme dostat."

Brown se odmlčel. "Leda že by ses tam někdy v noci chtěl vloupat."

"Hahá!" řekl Weinberg. "Zavolej mi ještě pozdějc, jo? Dej mi vědět, kdyby se něco dělo."

"Budeš tam celou noc?"

"Celou noc. Mám tu lahvinku whisky a pokusím se ji sprovodit ze světa."

"Ať nesprovodí ze světa ona tebe," řekl Brown a zavěsil.

Další člověk, kterému zavolal, byl Irving Krutch.

"Ale, ale," řekl Krutch, "to je milé překvapení."

"Rozhodli jsme se pro menší pátrací akci," řekl Brown.

"Přesně to bych vám byl doporučil," odpověděl Krutch. "A našli jste to, co hledáte, v Ehrbachově bytě, že?"

"Ano. Ale ještě něco lepšího."

"Co tím myslíte?"

"Podařilo se nám navázat spojení s Weinbergem. Má další kousek fotografie a dal mi fotokopii."

"To je přímo nádherné!" řekl Krutch. "Kdy ji mohu vidět?"

"Dnes večer ne. Můžete se stavit zítra ráno na strážnici?"

"Na strážnici?"

"Ano. Copak? Strážnice se vám nelíbí?"

"Ne, to je v pořádku. Jen jsem si v první chvíli neuvědomil, že u vás se pracuje i v neděli."

"Asi v deset hodin, plus minus," řekl Brown. "Já tam nebudu, ale Carella vám tu věcičku ukáže."

"Dobrá," řekl Krutch. "Kde zastihnu vás, kdybych potřeboval mluvit s vámi?"

"Jsem v Selby Arms, pokoj číslo 502."

"Poznám si to - jen pro všechny případy." V telefonu se na okamžik rozhostilo ticho. "Selby Arms," opakoval potom Krutch a zřejmě si to zapisoval, "pokoj číslo 502, výborně. No," řekl, "pro začátek je to opravdu velice slibné. Z toho už se dá vyjít. Ani nevíte, jak to oceňuji."

"Budeme z toho mít prospěch všichni," řekl Brown. "Promiňte, ale teď už budu muset zavěsit. Očekávám hovor."

"Ach tak, máte ještě další stopu?"

"Máme. Ta 'Geraldine' z vašeho seznamu je Geraldine Fergusonová, švagrová nebožtíka Louise D'Amore. Je to majitelka výstavní galerie v Jefferson Avenue."

"Kdo vám tohle řekl?"

"Weinberg."

"A má ta ženská něco?"

"Myslím že ano, ale s jistotou to nevím. Čekám, že bych se to právě teď mohl dovědět."

"Dáte mi vědět?"

"Hned jak se něco dovím. Pokud to nebude kec."

"Dobrá. Poslyšte, ještě jednou vám děkuji za to, že jste zavolal."

Tohle jsou velké novinky, fakt."

"Tak zatím," řekl Brown a zavěsil.

Telefon v pokoji už ten večer nezazvonil a sobota zatím pro Browna nijak kouzelně nekončila. Na to si musel počkat až skoro do půlnoci. Dřímá v křesle u telefonu, když někdo zakukal na dveře. Okamžitě byl vzhůru.

"Ano?" řekl.

"Pan Stokes?"

"Ano."

"Já jsem z recepcie. Nějaká žena tam pro vás před okamžikem nechala obálku."

"Moment," odpověděl.

Stáhl si boty a ponožky, přikradl se ke dveřím naboso a nepatrně je pootevřel.

Dveře se rozletěly dokořán a ta kouzelná část sobotního večera začala.

Muž měl přes obličej přetaženou kouzelně třpytivou nylonovou punčochu, která mu zplošťovala nos a naprosto měnila rysy tváře. Na rukou měl rukavice a v jedné držel kouzelnou pistolí. Jakmile rozrazil levým ramenem dveře dokořán, čísl Browna pistolí po hlavě, zasáhl ho nad oko a srazil na podlahu. Měl také kouzelně naleštěné černé polobotky, lesk jako blesk, a kopl Browna do hlavy, jakmile hlava dopadla na podlahu. Kouzelný rej jiskřiček se rozsršel v Brownově lebce jak odpálený ohňostroj a pak Brown ztratil vědomí.

5

Je to špatné, když si člověk naráží hlavu, to vám poví každý doktor.

A je to ještě horší, když ho do té právě naražené hlavy vzápětí ještě kopnou, to by vám konec konců mohla říct i vaše maminka. Když si člověk naráží hlavu a ztratí vědomí, doktoři, kteří ho prohlíží, trvají obvykle na tom, aby zůstal nejméně týden ve špitále, neboť bezvědomí signalizuje otřes mozku a otřes mozku může znamenat vnitřní krvácení.

Brown přišel k sobě po dvaceti minutách a šel na záchod zvracet. V pokoji bylo všechno obráceno vzhůru nohama. Ať už ho bacil kdokoli,

prohledal místnost stejně důkladně jako nebožtík Eugen Edward Ehrbach prohrabal a zpřevracel byt nebožtíka Donalda Renningera. Brown ale nevnímal, že pokoj vypadá jako po zemětřesení, v první chvíli mu to vůbec nedošlo. Měl co dělat, aby doklopýtl k telefonu, což se mu podařilo, a aby zvedl sluchátko, což se mu nakonec také podařilo. Řekl recepčnímu z penzionu telefonní číslo Steve Carelly - domů, do Riverheadu - a čekal. Asi po šestém zazvonění se ozvala Carellova hospodyně Fanny, která mu sdělila, že pan Carella je s manželkou někde v Isole a že je čeká až tak v jednu hodinu v noci nebo možná ještě později. Nechal Carellovi vzkaz, aby ho volal do Selby Arms, zavěsil a napadlo ho, že měl raději hned volat na pátrací oddělení, pokusil se proto znova zavolat dolů do recepce, když se ho znova zmocnila závrať. Klopýtl o postel, sesul se na ni jak široký tak dlouhý, a zavřel oči. Za chvíli šel znova na záchod, podruhé zvracet. Když se vrátil na postel, zavřel oči a v příštím okamžiku usnul nebo znova upadl do bezvědomí.

Začínaly ranní hodiny noci.

Steve Carella dorazil na místo o třicet minut později. Zabušil na dveře pokoje číslo 502, ale nikdo se neozval, a tak dveře bez meškání otevřel paklíčem. Propletl se tou neuvěřitelnou spouští na podlaže přímo k posteli, kde Brown ležel v bezvědomí na rozpáraných a potrháných matracích, uviděl obrovskou, nateklou bouli nad jeho okem, řekl:

"Artie?" ale když nedostal žádnou odpověď, zamířil rovnou k telefonu. čekal, až se mu ozve recepční z centrály penzionu, když Brown zamumlal: "Já jsem ... docela dobřej."

"Jako když tě přejede parní válec," řekl Carella a netrpělivě poklepal na vidlici telefonu.

"Nech toho, Steve. Jsem dobřej."

Carella položil sluchátko, vrátil se k posteli a sedl si na okraj.

"Chci ti sem zavolat sanitku," řekl.

"Co z toho budeš mít, když budu týden mimo akci?"

"Roste ti druhá hlava - stejně velká jako ta první," řekl Carella.

"Nenávidím špitály," řekl Brown.

"Menší koma se ti ale docela líbí, co?" zeptal se Carella.

"Nejsem v komatu. Vypadám na to?"

"Nejdřív ti musím sehnat led na tu bouli. Kristepane, to je ale boule."

"Ten chlap mě přejel nákladákem," řekl Brown.

Carella znova začal mačkat vidlici telefonu. Když se recepční ozval, řekl mu jízlivě: "Nevzbudil jsem vás náhodou?"

"Cože?" řekl recepční.

"Sežeňte nějaký led a pošlete ho do pokoje číslo 502."

"Roznášková služba na pokoje už nepracuje," řekl recepční.

"Tak zapracujte vy. Tady policie."

"Hned, hned," řekl recepční a zavěsil.

"Někteří lidi si fakt vybírají k bydlení krysí díry," řekl Carella.

"Někteří lidi chtějí dodat věrohodnost svému inkognitu," řekl Brown a pokusil se o úsměv.

Nepodařilo se mu to. Otřásl se bolestí a znova zavřel oči.

"Viděls, kdo ti to udělal?" zeptal se Carella.

"Viděl jsem ho, ale měl přes obličej punčochu."

Carella zavrtěl hlavou.

"Od té chvíle, co se promítal první film, kde byl chlap s punčochou přes ksicht, nemáme na tapetě nic jiného než samé punčochy přes ksicht." Rozhlédl se po místnosti. "V pokoji taky odvedl pěknou prácičku, jen co je pravda."

"Nádhera," řekl Brown.

"Můžeme mluvit o štěstí, že tě nechal naživu."

"Proč by mě zabíjel? Nešel po mně, šel po té fotce."

"Kdo myslíš, že to byl, Artie?"

"Můj partner," řekl Brown.

"Albert Weinberg."

Někdo zaťukal na dveře. Carella šel otevřít. Recepční stál na prahu v pyžamovém kabátku a držel v rukou polévkovou mísu plnou kostek ledu.

"Musel jsem pro ně jít ob jeden blok do restaurace," postěžoval si.

"To je od vás ohromné, tisícere díky," řekl Carella.

Recepční zůstal stát na prahu. Carella sáhl do kapsy a podal mu čtvrt dolar.

"Díky," řekl recepční kysele.

Carella zavřel dveře, zašel do koupelny, naskládal kostky ledu na ručník, přeložil ho a vrátil se k Brownovi.

"Tady to máš," řekl, "dej si to na tu modřinu."

Brown kývl, vzal si obklad s ledem, přitiskl si jej na opuchlé oko a znova se otřásl bolestí.

"Jak víš, že to byl Weinberg?"

"Najisto to nevím."

"Byl to velký chlap?"

"Když ti dá chlap řachu, tak ti vždycky připadá velkej," řekl Brown.

"Já myslím, jestli sis ho mohl opravdu dobře prohlédnout?"

"To ne, všechno se to stalo ..."

"... ve zlomku vteřiny," řekl Carella a oba se usmáli.

Brown se opět otřásl bolestí.

"Proč si teda myslíš, že to byl Weinberg?"

"Poněvadž jsem ho měl večer na telefonu," řekl Brown.

"Pověděl jsem mu, že jsme měli úspěch."

"S kým ještě jsi mluvil?"

"S Irvingem Krutchem."

"Takže to mohl taky být Krutch."

"Jistě. Taky to mohla být má žena Caroline. S tou jsem taky mluvil."

"Umí dobře zacházet s tupým nástrojem?"

"Jako většina ženských," řekl Brown.

"Co to oko?"

"Bolí to děsně."

"Myslím, že bych ti přece jen měl tu sanitku zavolat."

"Ne, to nedělej," řekl Brown. "Máme před sebou řůru práce."

"Nejsi jediný policajt v tomhle městě," řekl Carella.

"Zato jediný, co dostal dneska v noci v téhle cimře nakládačku," řekl Brown.

Carella si povzddechl.

"Jedna věc ti může být útěchou," řekl.

"Co?"

"Že nedostal to, co chtěl. Mám to v psacím stole v šupletí, v blbárně."

Přes Brownovy protesty bylo rozhodnuto (Brown de facto jenom protestoval, rozhodoval Carella), že zajedou do ambulance v Saint Catherine's Hospital, vzdálené od penzionu jenom dvanáct bloků, poněvadž prohlídka a ošetření byly nezbytné. Carella tam pořád ještě brblajícího Browna nechal ve dvě hodiny v noci, chytil si taxík a odjel do Weinbergova bytu v North Colmanu. Okolí v té předjitřní hodině připomínalo měsíční krajinu. Penzion, v němž Weinberg bydlel, byl jedinou budovou v ulici, kterou obyvatelé dosud neopustili. Majitelé domů totiž došli k názoru, že při zachovávaní městských předpisů byla by údržba budov příliš nákladná, tito ctihodní byznysmeni též zjistili, že podobné drahé špásy není nikdo ochoten odkoupit, a jelikož měli pod čepicí, prostě z nich odtáhli a nechali řadu zchátralých činžáků na starost městu, které z toho danajského daru bylo štěstím celé bez sebe.

Před časem, a není to ani příliš dlouho, nastěhovali se do těchto budov celé kolonie hippies a otrapů, namalovali na cihlové vchody své pestré květinové znaky, spali na matracích rozložených od zdi ke zdi, kouřili marihuanu, přiváděli se do ráže kyselinou lysergovou a žili šťastným, bezstarostným životem příslušníků vandrské komuny. Řadoví obyvatelé této zchátralé periferní čtvrti, kteří tu byli nuceni žít v důsledku jistých jazykových a rasových předpokladů diskriminujících část občanů města, nemohli pochopit, jak sem někdo může přijít dobrovolně a z vlastní volby - ale brzo poznali své pappenheimské. Hippici a otrapové, ti šťastní a bezstarostní příslušníci vandrské komuny, nepotřebovali telefony - stačilo jim, že jsou ve styku s přírodou. Vynález pana Bella by se jim byl hodil pouze ve chvíli, kdy se zdivočelí domorodci z ghettá nahrnuli do jejich bytů, aby chlapce zmlátili, dívky znásilnili a sebrali jim z jejich skromného majetku aspoň to, co se dalo vrazit do zastavárny. Hippici a

otrapové usoudili, že tahle země nikoho není pro ně to pravé, je totiž čím dál tím obtížnější opakovat slovo "Láska", když člověku pěst rozbíjí ústa, nebo když ve vedlejší místnosti na matraci vříská nějaká dívka. Stálí obyvatelé ghetta se tak mstili společnosti, která je donutila v takovém prostředí žít, příliš jim nedocházelo, že lidé, které týrají, se sami s touto společností rozešli, se společností, která existenci podobných ghett byla ochotna tolerovat. Byl to případ vandráka bijícího jiného vandráka, zatímco o pět bloků dál módní diskotéka U Rembrandta vycezovala do ulice rokenrolovou hudbu a dámy v kalhotách ze zlatých penízků a muži v tanečních mokasínech se smáli celou noc. Hippíci odešli, květinové znaky na průčelí budov vyrudly na slunci nebo je smyl déšť. Starousedlíci periferního ghetta se znovu ujali vlády nad svým problematickým teritoriem a jejich jedinými nepřáteli teď byly krysy, hemžící se ve zdech opuštěných činžáků.

Weinberg bydlel v zchátralém penzionu v ulici, která vypadala jako by do ní spadla vodíková puna. Dům stál s ošumělou důstojností uprostřed bloku domů, ve druhém patře svítilo jediné světlo. Jinak halila oprýskanou omítku tma. Carella vyklopýtal do nejvyššího patra, celou cestu se snažil ignorovat šramocenění krys na schodišti, ačkoli mu po zádech běhala husí kůže. Když do čtvrtého patra dorazil, rozškrtnl zápalku, našel na konci chodby byt 4C, přitiskl ucho na dveře a naslouchal. Náhodnému chodci, neobeznámenému s pracovními metodami policie - a bylo vskutku pravděpodobné, že takových náhodných chodců se na schodišti, kde je tma jak v pytli, vyskytnou ve dvě hodiny v noci celé davy - připadal by Carella nejspíš jako drobný čmuchálek, zvyklý špiclovat za dveřmi, což vlastně odpovídalo skutečnosti. Sloužil u policie už pěkných pár let, a přesto si nevzpomínal, že by kdy zaklepal na dveře, za nimiž mohl být nebezpečný zločinec, aniž nejdřív chvíli naslouchal. Teď poslouchal dobrých pět minut, nezaslechl však vůbec nic, teprve pak zaklepal.

Nikdo se mu neozval.

Ještě společně s Brownem se dohodli, že jeho návštěva u Weinberga nemá být návštěvou policisty. Místo toho se měl vydávat za jednoho z "přátel", o nichž se Brown zmínil, přišel oplatit výprask, který Weinberg - podle všeho - jeho kumpánovi uštědřil. Jediný problém ovšem byl v tom, že za dveřmi se nikdo neozýval. Carella znova zaklepal. Weinberg předtím řekl Brownovi, že se pokusí sprovodit ze světa lahvinku whisky. Bylo možné, že by se nejdřív stavil v Selby Arms, baci Brown - a zpěvřacel byt, a pak se vrátil sem, do svého malého paláce, a sprovodil ze světa láhev rozveselováku? Carella zabušil na dveře potřetí.

Otevřely se dveře na druhém konci chodby.

"Kdo je tu?" řekl ženský hlas.

"Alfův kamarád," odpověděl Carella.

"Co tu mlátíte na dveře, když je noc?"

"Musím s ním kvůli něčemu mluvit," řekl Carella.

Chodba byla tmavá a žena nerozsvítila světlo ani v bytě. Napínal zrak, aby ji v přitmě uviděl, ale rozeznal ve dveřích jen rozplizlý obrys, oblečený buď do bílé noční košile, nebo bílých šatů.

"On asi spí," řekla žena. "Stejně jako všichni ostatní tady kolem."

"Tak proč nejdete spát taky, milostivá?" řekl Carella.

"Sprostáku," odpověděla žena a dveře zavřela.

Carella uslyšel klapnout zámek a pak těžkou západku Foxova speciálního zajišťovače, jak tvrdě zacvakla do výřezu ocelové destičky přišroubované v bytě na podlahu. Zalovil v kapse, vytáhl miniaturní baterku, posvítil si na Weinbergův zámek a pak vystrachal svazek klíčů. Vyzkoušel jich pět, než našel ten pravý, jímž dveře otevřel. Vyprostil klíč ze zámku, schoval celý svazek do kapsy, zlehka dveře pootevřel, vešel do bytu, tiše za sebou zavřel a zůstal stát v temnotě. Dýchal klidně a neslyšně. V pokoji byla stejná tma jako na chodbě.

Někde vlevo ukapával do dřezu kohoutek vodovodu. Venku na ulici zakvílela do noci siréna hasičského vozu. Naslouchal. Nic nebylo vidět, nic nebylo slyšet. Zakryl miniaturní baterku stříškou z dlaně, posvítil si jen na pár desítek centimetrů před sebe a začal postupovat do pokoje, nezřetelně rozeznávaje křeslo, pohovku, televizor. Na protějším konci místnosti byly zavřené dveře, které podle všeho vedly do ložnice. Zhasl

pramínek světla, pár okamžiků stál tiše a bez hnutí, než si oči znova zvykly na tmou, a pak zamířil ke dveřím do ložnice. Neušel ani čtyři kroky, když zakopl a začal padat, ruce se mu automaticky vyšvihly před tělo, aby pád zmírnily. Pravice se až po zápěstí zabořila do něčeho měkkého a mokrého. Okamžitě ucukl a levým palcem rozsvítil baterku. Zíral do široce otevřených očí Alberta Weinberga. To měkké a mokré byla velká krvavá díra ve Weinbergově hrudi.

Carella vstal, rozsvítil světlo a odešel do malé koupelny hned vedle kuchyně. Když rozsvítil světlo i tam, armáda švábů začala prchat na všechny strany. Přemáhaje nevolnost, umyl si zakrvácenou pravici, otřel si ji do navlhlého a zamřelého ručníku, visícího na chromované tyčce nad umyvadlem, a pak šel do druhého pokoje, aby zavolal na revír. Hlídkový vůz s krátkovlnnou vysílačkou přijel za pouhých pět minut. Carella policisty do všeho zasvětil, řekl jim, že se za malou chvíli vrátí a vydal se na opačný konec města, zase na periferii, do bytu Irvinga Krutche. Dorazil tam teprve ve 3.15, dvě a půl hodiny před východem slunce.

Krutch otevřel dveře ihned, jakmile mu Carella řekl, kdo je. Měl na sobě pyžamo, vlasy měl přeleželé, a dokonce i knírek pod jeho nosem vypadal na to, že byl náhle vyburcován z tvrdého spánku.

"Co se děje?" zeptal se.

"Jenom pár otázek, pane Krutchi," řekl Carella.

"Ve tři ráno?"

"Jsme přece oba vzhůru, no ne?"

"Já ještě před dvěma minutami nebyl," řekl Krutch.

"Mimochodem..."

"Nebude to dlouho trvat," řekl Carella. "Mluvil jste dnes v noci s Arthurem Brownem?"

"Mluvil. Proč? Co ...?"

"Kdy to bylo?"

"To muselo být ... hned večer ... kolem osmé? Nebo snad v půl deváté? To vám opravdu nemohu s jistotou říct."

"O čem jste spolu mluvili, pane Krutchi?"

"No ... Brown mi řekl, že jste našli jeden kousek fotografie v Ehrbachově bytě, a taky mi řekl, že jste další kousek získali od Weinberga. Domluvili jsme se, že zítra ... vlastně už dneska ... ráno se na ně přijdu podívat na strážnici. Vy jste mi je měl vlastně ukázat."

"Jenže vy jste nechtěl čekat, že?"

"Jak to myslíte, že jsem nechtěl ..."

"Kam jste šel po tom telefonátu s Brownem?"

"Ven na večeři."

"Kam."

"Do Ram's Headu. Konec Jefferson Avenue. číslo 777."

"Byl někdo s vámi?"

"Ano."

"Kdo?"

"No ... jedna má přítelkyně."

"V kolik hodin jste z restaurace odešli?"

"Asi tak kolem půl jedenácté."

"Kam jste pak šli?"

"Projít se. Dívali jsme se do výloh na Hall Avenue. Byl nádherný večer a tak ..."

"Kde jste byl kolem půlnoci, pane Krutchi?"

"Tady," řekl Krutch.

"Sám?"

"Ne."

"Ta přítelkyně šla s vámi sem?"

"Ano."

"Takže s vámi byla od kdy do kdy?" řekl Carella.

"Byla tu, když Brown volal v těch osm nebo kolik to bylo." Krutch se odmlčel. "A je tu ještě."

"Kde?"

"V posteli."

"Vzbudte ji."

"Proč?"

Jeden člověk byl přepaden a druhý zabit," řekl Carella.
"Chci, aby mi pověděla, kde jste byl, když se to obojí stalo. To snad dokážete pochopit, ne?"
"Koho zabili?" zeptal se Krutch.
"Říkáte to, jako kdybyste věděl, koho přepadli," řekl Carella rychle.
"To ne. To nevím."
"Tak proč se ptáte jen na to, koho zabili? Nezajímá vás, koho zbili?"
"Já ..." Krutch se odmlčel. "Já ji přivedu. Hned vám poví, jak to bylo."
"Doufám," řekl Carella.
Krutch šel do ložnice. Carella slyšel hlasy za zavřenými dveřmi. Zaskřípala drátěnka postele. Kroky. Dveře se znova otevřely. Byla to mladá blondýnka, dlouhé vlasy jí splývaly na záda, hnědé oči měla vytřeštěné a vyděšené. Na sobě měla pánský koupací plášť, pevně stažený kolem pasu. Ruce se jí křečovitě chvěly jak motýli v proudu otráveného vzduchu z automobilového výfuku.
"Ten pán je detektiv Carella," řekl Krutch. "Rád by věděl ..."
"Zeptám se jí sám," řekl Carella. "Jak se jmenujete, slečno?"
"Su ... Su ... Suzie," řekla.
"Suzie - jak dál?"
"Suzie Endicottová."
"V kolik hodin jste sem večer přišla, slečno Endicottová?"
"Asi ... asi v půl osmé," řekla. "Bylo přece půl osmé, Irvingu?"
"Asi tak," řekl Krutch.
"V kolik hodin jste odešli na večeri, slečno Endicottová?"
"V osm nebo v půl deváté."
"Kde jste byli na večeri?"
"V Ram's Headu."
"A kam jste šli pak?"
"Chvilku jsme se procházeli a pak jsme šli sem."
"V kolik hodin to bylo?"
"Myslím, že jsme sem přišli kolem jedenácté."
"Od té chvíle jste byt neopustila?"
"Ne," řekla.
"Nechal vás pan Krutch o samotě - někdy mezi tou půl osmou a touhle chvílí, kdy s vámi mluvím?"
"Ano, když šel v restauraci na záchod," řekla Suzie.
"Tak co - jste spokojen?" zeptal se Krutch.
"Na vrcholu blaha," odpověděl Carella. "Vyznáte se v časových rozvrzích, pane Krutchi?"
"Jak to myslíte? Jako třeba rozvrh hodin ve škole?"
"To ani ne. Spíš jde o časový rozvrh inkriminovaných hodin. Těch, o které nám při vyšetřování jde. Myslím, že když jste od té pojišťovny..."
"Teď vám asi nerozumím."
"Tak podívejte: chci, abyste mi písemně vypracoval přesný časový rozvrh. Chci, abyste do něho zanesl všechno, co jste dělal, a přesný čas, kdy jste to dělal, od šesti hodin večer až do téhle chvíle," řekl Carella a odmlčel se.
"Počkám si na to tady," dodal.

6

Žádná injekce, ať už do ruky nebo třeba do prsou, nevzpruží vyšetřování tak jako jedna malá vražda. V případě Alberta Weinberga to bylo do prsou, z těsné blízkosti, a za injekční stříkačku posloužila pistole ráže .32. Jeho skon způsobil, že se Brown v nemocnici dostal do zuřivé hádky s lékařem, který měl službu a mezkovitě tvrdil, že u nich Brown musí zůstat na pozorování, protože mu také odmítl vydat kalhoty. Brown zatelefonoval Carellovi, který svému kolegovi přinesl jak kalhoty, tak čistou košili a navíc vlastní rezervní revolver. Zatímco se Brown oblékl, uspořádali na místě bleskovou poradou, na níž se dohodli, že Carella se vydá do Cam's Pointu osvěžit si italštinu konverzací s Lucií Ferogliovou, švagrovou nebožtíka Carmine Bonamica, kdežto Brown zajde do Ferguson Gallery, která bude v neděli pravděpodobně zavřená, nějak se dostane dovnitř (to je sice nezákonné, ale čert to vzal), a trochu to tam proslídí a

prošťárá. Ošetřovatelka přišla do místnosti právě v okamžiku, kdy si Brown zapínal kalhoty.

"Jak to, že nejste v posteli?" zeptala se.

"Hned tam vlez, když tam vlezete se mnou," řekl Brown a smilnický se zašklebil.

Sestřička prchla do chodby a začala volat doktora. Když však lékař do pokoje dorazil, byli už oba detektivové v hlavní hale v přízemí a domlouvali si, jak spolu budou během dne udržovat vzájemný kontakt. Krátce na sebe kývli a vyšli do červnového slunce, najít si každý svou vlastní zábavu.

Ta Carellova byla v kostele svatého Ducha na Inhurst Boulevardu v Cam's Pointu. Zastavil se nejprve u Lucie Ferogliové v zahradním bytě, kde mu sousedé řekli, že stará paní odešla na mši v devět hodin, na kterou chodí každou neděli. Odjel proto vozem ke kostelu, kde už byla bohoslužba v plném proudu, a zeptal se kostelníka, jestli zná Lucii Ferogliovou a jestli by mu ji nemohl ukázat, až mše skončí. Kostelník se tvářil, že nerozumí anglicky ani slovo, dokud Carella nehodil do pokladničky za vraty pět dolarů. Potom kostelník připustil, že zná Lucii Ferogliovou velice dobře a ukáže mu ji s největší ochotou, až ta dáma bude vycházet z kostela.

Lucia musela být zamlada opravdová kráska, Carella nebyl s to pochopit, jak to, že zůstala starou pannou. Bylo jí teď jistě přes sedmdesát a stále se nosila se štíhlou, vzpřímenou důstojností, vlasy měla bílé jak sníh a rysy její tváře vyvolávaly vzpomínku na staré Římany - orlí nos, plná, smyslná ústa, vyklenuté obočí a oči ve tvaru mandlí. Kostelník po ní kývl hlavou, když sestupovala po širokých schodech zalitých sluncem. Carella se k ní hned přitočil a řekl:

"Scusi, Signorina Feroglio?"

Žena se k němu obrátila se slabým náznakem úsměvu kolem rtů a obočí se jí zvedlo v mírné zvědavosti.

"Sì, che cosa?" zeptala se.

"Mi chiamo Steve Carella," odpověděl. "Sono un agente investigativo, dal distretto ottanta-sette." Otevřel náprsní tašku a ukázal jí odznak.

"Sì, che vuole?" zeptala se Lucia. "Co chcete?"

"Possiamo parlare." zeptal se Carella. "Můžeme si pohovořit?"

"Certo," řekla a odešli od kostela spolu.

Zdávalo se, že Lucia nemá vůči pohovorům s policií žádné předsudky.

Chovala se srdečně, odpovídala ochotně a vycházela mu vstříc. Hovořila ovšem sicilským nářečím, kterému Carella rozuměl jen zčásti, ale zato mu slíbila, že mu poví o odstřížku fotografie, který zdělila po své sestře, všechno, co ví. Vyšlo bohužel najevo, že o něm neví vůbec nic.

"Teď vám nerozumím," řekl Carella italsky. "Cožpak jste neřekla zástupci pojišťovny, že fotografie vcelku - to jest, bude-li složena - označuje místo, kde je poklad?"

"Ma che tesoro?" zeptala se Lucia. "Jaký poklad?"

"Poklad," opakoval Carella. "Nepověděla jste panu Krutchovi o nějakém pokladu? Když jste mu dala seznam a ten ústřížek fotografie?"

"O žádném pokladu nic nevím," řekla Lucia. "A jaký seznam? Dala jsem mu jen kousíček fotografie."

"Vy jste mu nedala seznam jmen?"

"Ne. A pan Krutch mi také nedal tisíc dolarů, které mi slíbil. Vy toho člověka znáte?"

"Ano, znám."

"Mohl byste ho laskavě požádat, aby mi ty peníze poslal? Dala jsem mu fotografii a je jen přirozené, že čekám, kdy mi za ni zaplatí. Nejsem nijak zvlášť bohatá."

"Dovolte, abych si to dobře ujasnil, slečno Ferogliová," řekl Carella.

"Vy mi tedy říkáte, že jste panu Krutchovi žádný seznam jmen nedala?"

"Nikdy. Mai. Nikdy."

"A neříkala jste panu Krutchovi nic o nějakém pokladu?"

"Jak bych mu o něm mohla něco říkat, když o něm nic nevím."

Pojednou se k němu otočila a mile se na něho usmála. Ačkoli jí bylo přes sedmdesát, byl to úsměv profesionální svůdkyně.

"On nějaký poklad existuje, signore?" zeptala se.

"To ví jen bůh signorina," odpověděl Carella a úsměv jí oplatil.

Nejlepší lupiči na světě jsou policajti.

Běžně se používá tři různých typů poplašných zařízení, a to, jímž byl opatřen zadní vchod do Ferguson Gallery, bylo založeno na systému uzavřeného okruhu, což vylučuje, že by mohlo být vyraženo z provozu pouhým přeštípnutím drátů, jak se to dá provést u těch lacinějších hraček. Proud o nízkém napětí stále probíhá ve drátech uzavřeného okruhu, když jsou dráty přeštípnuty, proud je přerušen a rozječí se poplašná siréna. Brown proto překlenul rozpojovací dvevní kontakt a pak dveře otevřel proužkem celuloidu. Bylo to opravdu tak jednoduché a netrvalo mu to déle než deset minut. Samozřejmě za plného denního světla.

Galerie byla prázdná a bylo tam ticho.

Sluneční světlo neslyšně dopadalo širokými tabulemi oken, vedoucích do Jefferson Avenue. Bílé zdi působily cize a nevýrazně. Zato rozvěšené obrazy pestrými barvami ze zdi přímo řvaly. Brown šel rovnou k modrým dveřím na druhém konci místnosti, otevřel je a vešel do kanceláře Bramleje Kahna.

Začal Kahnovým psacím stolem. Nalezl dopisy malířům a od malířů, dopisy mecenášům, předběžný náčrt brožurky oznamující, že v srpnu galerie uspořádá večer divadla jednoho herce, poznámky, které si Kahn psal pro sebe, dopis z muzea ve Philadelphii, další od Guggenheimovy nadace z New Yorku, vázaný výtisk elegantně pornografického románu Story of O (prvních pár stránek, které Brown zběžně prolistoval, ho zaujalo natolik, že skoro zapomněl, proč sem přišel), podlouhlou misku s červenými a modrými tužkami a ve spodní zásuvce zamčenou kovovou pokladničku a revolver značky Smith & Wesson, ráže .32. Brown položil na revolver kapesník, zvedl jej za rukojeť a přičichl k hlavni. Navzdory skutečnosti, že jeho zesnulý společník Albert Weinberg byl zabit ze zbraně ráže .32, nevypadal revolver na to, že z něho bylo v nedávné době vystřeleno. Brown otočil bubínkem. Bylo v něm šest nábojů, v každé komoře jeden. Zaklapl zbraň, dal ji zpět do přihrádky a sahal právě po pokladničce, když náhle zazvonil telefon. Leknutím div nevyskočil z vypůjčených kalhot, patřících Stevem Carellovi. Telefon vesele vyzváněl - jednou, dvakrát, znova a znova a znova. Náhle zvonit přestal. Brown aparát pozoroval.

Znova začal vyzvánět. Zazvonil osmkrát. Pak zvonit přestal. Brown čekal.

Telefon už nezazvonil.

Vyndal šedou kovovou pokladničku ze spodní zásuvky stolu. Měla zcela jednoduchý zámek, otevřel jej za třicet vteřin. V pokladničce bylo všechno možné, jenom ne žádná hotovost. Nalezl smlouvu potvrzující, že Kahn a Geraldine Fergusonová se stali obchodními společníky, potvrzení o vlastnictví dvou set akcií IBM, Kahnovu poslední vůli a testament, tři Státní dlužní úpisy v padesátidolarových známkách, a malou, bílou, neoznačenou a nezalepenou obálku. Brown obálku otevřel. Byl v ní útržek bílého papíru:

Jako bankovní lupič možná Carmine Bonamico nestál za zlamanou grešli, na vystřihování papírových panáčků ale musel být náramný kadet. Jestli tohle nebyla chybějící část seznamu, který Krutch přinesl do služebny, byl Brown ochoten sníst seznam, fotografii, první kapitulu románu Story of O, případně i hrdinku O in persona. Rychle si opsal jména do zápisníku, vrátil ústřížek do obálky, obálku a všechno ostatní dal zpátky do pokladničky, pokladničku zamkl a znova uložil do spodní zásuvky psacího stolu. Pak jeho pozornost zaujal poutavý akt na protější stěně. Přistoupil k obrazu, nadvzdvl jeden roh a podíval se za něj. Když zajel nahoru oběma rukama, podařilo se mu odtlačit těžký obraz od zdi. Za ním byl malý tajný sejf. Brown věděl, že lidé, kteří častěji používají sejfy nebo zámky na písmenkové, případně číselné heslo, většinou ponechávají číselník o jednu či dvě pozice vpravo nebo vlevo od poslední číslice či písmena hesla. Uspadňuje to pravidelné otvírání, poněvadž člověku pak stačí pokaždé číselník jen posunout do základní polohy, a ušetří si celou tu otravnou proceduru. Posunul proto číselník o jednu pozici doleva a... vtom

uslyšel, že dveře zadního vchodu do galerie se otevřely. Rychle uskočil za dveře Kahnovy kanceláře a hodil na sebe odloženou bundu.

Pažba osmatřicítky, kterou mu Carella půjčil, trčela mu z pouzdra u pasu. Vytáhl revolver, zůstal tiše stát a naslouchal krokům, které se pleskavě blížily po bílém linoleu ke Kahnově kanceláři. Kroky zmlkly těsně před otevřenými dveřmi. Brown zatajil dech. Muž teď stál ve dveřích, jeho stín dopadal do místnosti na šedý koberec. Brown si nepřál, aby to byl Bramley Kahn. Násilné vniknutí je jednou násilné vniknutí - ať už do cizího bytu, nebo do cizí galerie - a Brown si nepřál mít na krku civilní žalobu, nepřál si, aby ho vykopli od policie, nepřál si znova se dusit v ghettu, z něhož unikl.

První, co zaregistroval, byl hustý knír, připomínající řídítka bicyklu, a třpytivé modré oči.

"Zdravím vás, pane Krutchi," řekl Brown.

Irving Krutch sebou škubl.

"Helemese," řekl. "No ne. Buďte zdrav."

"Neviděl jste ten plechový štítek na zadním vchodu? Tento objekt je chráněn poplašným systémem Buckley'."

"Přemýšlel jsem o rozpojovací kontakt," řekl Krutch.

"Tak to jsme to provedli stejně. To jste byl vy, kdo sem před deseti minutami volal?"

"Ano. Chtěl jsem se ubezpečit, že tu nikdo není."

"Jenomže někdo tu byl," řekl Brown.

"To vidím."

"Co chcete, Krutchi?"

"Totéž, co vy. Jedeme v tom společně, vzpomínáte si?"

"Já myslel, že jste to svěřil do rukou nám."

"Hádal jsem, že byste třeba mohli potřebovat ještě jednu pomocnou ruku."

Brown strčil revolver do pouzdra, vrátil se k sejfě, posunul číselník o jednu pozici doleva, pak o dvě, pak o tři a při každém posunutí se pokusil zámek otevřít, ale nevedlo to k ničemu. Vyzkoušel též postup doprava, a když opět nepochodil, otočil se ke Krutchovi a řekl:

"Já fakt potřebuju pomocnou ruku. Drapněte jeden konec toho obrazu."

"Našel jste něco?" zeptal se Krutch.

Brown zaváhal.

"Ne," řekl.

Zvedli obraz a pověsili jej na místo. Brown udělal pár kroků dozadu, pak se ke zdi vrátil a postrčil jeden roh rámu o chloupky nahoru.

"Chce to maličko k druhé straně," řekl Krutch.

"Jak to vypadá teď?"

"Perfektně."

"Můžu jít," řekl Brown.

"Moc rád bych věděl, co v tom sejfě je," řekl Krutch.

"To já taky. Co tipujete?"

"Kousíček fotografie."

"Vyznáte se v otvírání sejfů?"

"Prachmizerně."

"To já taky. Tak jdeme."

"A kam jako půjdeme?"

"Vy půjdete dát do pořádku ty dráty od poplašného zařízení. Já půjdu navštívit Geraldinku Fergusonovou."

"To se mám s těmi dráty ještě párat? Vždy mě můžou zavřít, když mě při tom chytanou."

"Zavřít vás můžou tak jako tak," řekl Brown. "Jste tu ilegálně."

"To vy taky."

"Já jsem policajt. Vyšel jsem si na lov v mimopracovní době. Potloukal jsem se kolem, uviděl jsem pootevřené dveře, vešel jsem a překazil pokus o loupež."

"Jsem váš partner," protestoval Krutch.

"To jsem měl taky ještě jiného partnera. Alberta Weinberga a ten je v téhle chvíli u ledu."

"S tím já ale nemám nic společného."

"Kdo říká, že máte?"

"Carella."

"No jo, on holt je moc podezřívavý člověk," řekl Brown.

"A co vy? Co si o tom myslíte vy?"

"Já si myslím, že jste byl s mladou dámou jménem Suzie

Endicottová od půl osmé až do té chvíle, kdy vás Carella poctil návštěvou.

To jste mu přece řekl, nebo snad ne?"

"Ano."

"Tak proč bych měl mít důvod o tom pochybovat?"

"Koukněte, Browne ..."

"Koukám."

"Chci ty peníze ukradené z NSÚS. Hrozně moc je chci. Ale ne zas tak hrozně moc, abych kvůli tomu zabil. To je totiž cena, kterou nehodlám platit nikdy a za nic. Ani kdyby šlo o mou kariéru."

"To je v pořádku."

"Já jen chci, aby tohle mezi náma dvěma bylo jasné."

"Je to jasné," řekl Brown. "Teď ale odtud musíme hergot vypadnout."

Geraldine Fergusonová byla v pyžamu, když otevřela dveře.

"Ale hrome," řekla.

"Přesně tak, slečno Fergusonová," řekl Brown. "Jde za vámi jeden pitomý polda."

"Ještě že to aspoň uzná," řekla překvapeně a pak se zasmála. "Pojďte dál. Mám ráda upřímné muže."

Obývací pokoj vypadal jako přístavek galerie - bílé zdi, decentní zařízení, obrovská plátna svítící barvami, pokroucené tvary soch na podstavcích. Gerry přeplula po koberci jako tanečnice, hedvábné modré pyžamo jí těsně obepínalo zadeček a černé vlasy měla stažené do koňského ohonu, který jí nadskakoval mezi lopatkami.

"Dáte si drink?" zeptala se. "Nebo je ještě moc brzo?"

"Je skoro jedna hodina," řekl Brown.

"Jen se neupejpejte."

"Jsem ve službě."

"Vážně? Odkdy jsou policajti takové nevinné lilie - promiňte mi ten výraz."

"Když pracuju, mám rád jasnou hlavu," řekl Brown.

"Prosím - mějte si jasnou hlavu," řekla Gerry a pokrčila rameny. "Já se ale něčeho napiju, jestli proti tomu nic nemáte. Tyhle neděle jsou strašná nuda. Kdysi jsem četla comics a Martina Levina, jenže teď už mi to nepřipadá tak vzrušující."

"Kdo je to Martin Levin?" zeptal se Brown.

Gerry přistoupila k baru, nad nímž viselo obrovské bílé plátno postříkané roztrpenými pruhy černé barvy. Nalila si liberální dávku whisky na kostky ledu v nízké sklenici, sklenici zvedla, řekla:

"Tak - na zlepšení rasových vztahů," a napila se.

Přes sklenici na něho upřeně zírala.

"Slečno Fergusonová ..."

"Gerry," opravila ho.

"Gerry, včera v noci zabili jednoho člověka ..."

"Koho?" řekla bleskově a odložila sklenici na domácí bar.

"Muže, který vás mnohokrát navštívil. Ten, který se vám představil jako Al Reynolds. Nebo Al Randolph."

"Jak se doopravdy jmenoval?"

"Albert Weinberg." Brown se odmlčel. "Slyšela jste o něm někdy?"

"Ne," řekla Gerry a znova pozvedla sklenici. "A jak se doopravdy jmenujete vy?"

"Arthur Brown."

"Vodíte mě za nos," řekla a usmála se.

"Ba ne, opravdu. Detektiv druhé třídy, z 87. pátracího oddělení.

Chcete vidět můj odznak?"

"Proč?"

"Máte právo žádat, abych vám prokázal svou totožnost."

"Dělám nerada všechno, nač mám právo a co se, ode mne čeká," řekla Gerry.

"Ve středu v noci ..."

"Jak to, že se vracíme ke středě?"

"Prostě o ní mluvím," řekl Brown netrpělivě. "Ve středu v noci zabili dva muži ve rvačce jeden druhého ..."

"Kdo to byl?"

"To není tak důležité, Gerry. Důležité je, že jeden z nich měl v ruce kousek fotografie ..."

"To o tom začneme zase znova? Řekla jsem vám už ..."

"Slečno Fergusonová," řekl Brown, "musím vám položit několik otázek, týkajících se vraždy a ozbrojené loupeže. Rád bych vám ty otázky položil tady, v příjemném prostředí, ale stejně dobře vám je mohu položit u nás na strážnici."

"To má být hrozba?"

"Ne, pouze realistické zhodnocení situace."

"To mám za to, že jsem k vám byla tak milá a nabídla jsem vám drink," řekla Gerry a usmála se. "Pokračujte, slibuju vám, že budu hodná."

"Díky. Máme důvod k domněnce, že dílek fotografie v ruce mrtvého je částí větší fotografie, označující místo, kde se nacházejí peníze, ukradené před šesti lety z Národní střadatelské & úvěrové společnosti. Máme také důvod k domněnce, že vy vlastníte další kousek té fotografie, a my ten váš kousek chceme. Takhle jednoduché to je."

"Co vás přimělo, že jste vyložil karty na stůl, Arthure?" zeptala se.

"Co vás přimělo, že jste odložil to směšné inkognito? Bojíte se, že by mohl být zabit ještě někdo jiný?"

"Je to docela dobře možné. Ano."

"Třeba já?"

"Možná. Každý, kdo má ústřížek té fotografie, je v nebezpečí. Pro vaši vlastní bezpečnost ..."

"Jděte do háje," řekla Gerry.

"Jak prosím?"

"V ten den, kdy se policajti začnou starat o něčí bezpečnost, v ten den ..." Třískla sklenicí o domácí bar. "Kdo myslíte, že vám tohle bude věřit, Arthure?"

"Slečno Fergusonová, nejsem ..."

"Tak už se hergot jednou rozhodněte! Buď slečna Fergusonová, nebo Gerry. Nemůžete mi říkat jednou tak a jednou tak."

"Radši bych zůstal u té slečny Fergusonové."

"Proč? Bojíte se mě? Nebo co? Supernegr jak hora a má strach z mrňavý holky?"

"Halejte, toho supernegra si laskavě nechte od cesty, jo?" řekl Brown.

"Byl jste někdy v posteli s bílou holkou?" zeptala se Gerry pojednou.

"Ne."

"Chcete si to zkusit?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Věřte mi to nebo ne, slečno Fergusonová, ale já žádné sny o velkém černém cadillacu a malé bílé blondýnce nemívám."

"Já nejsem blondýnka."

"Já vím. Já jen ..."

"Nebud'te tak nervózní. Krk na to, že máte zpocené dlaně."

"Dlaně mám suché jak troud," řekl Brown nezměněným tónem.

"To já zas ne," řekla Gerry a odvrátila se od něho, aby si nalila další drink. V obýváku bylo ticho. "Vy jste ženáč?" zeptala se.

"Jsem."

"To je fajn. S ženatými negry jsem už chrápala taky."

"Nemám ten výraz rád, slečno Fergusonová."

"Který? Ženáč?" zeptala se. Skláněla se nad barem a otočila k němu tvář. "Nebud' jak malej, Arthure."

Brown vstal z pohovky.

"Mám dojem, že bude lepší, když spolu zajedeme na strážnici," řekl.

"Chcete se prosím obléknout?"

"Ani mě nenapadne," řekla Gerry, zasmála se a usrkla whisky. "Z čeho mě obviníte? Z pokusu o znásilnění?"

"Nehodlám vás obvinít z ničeho, slečno Fergusonová. Vyšetřuji vraždu a jsem pověřen ..."

"Stačí, stačí, ty velkohubé právní formule si ušetřte. Sedněte si, Arthure. Jen si sedněte. Radši si popovídáme tady než na nějaké zasmrdlé předpotopní strážnici."

Brown se posadil.

"No tak - není to lepší? Tak co byste rád věděl?"

"Máte ústřížek té fotografie?"

"Ano."

"Kde jste k němu přišla?"

"Dal mi ho můj švagr."

"Louis D'Amore?"

"Ano."

"Kdy?"

"Těsně před vyloupením banky."

"Co vám o něm řekl?"

"Jen abych ho u sebe schovala."

"Jak to, že dal ústřížek vám, a ne vaší sestře?"

"Má sestra je přiblblá. Odjakživa byla. Lou dobře věděl, která je ta praskanější."

"Dal vám taky seznam?"

"Jaký seznam?"

"Seznam jmen."

"O žádném seznamu jmen nic nevím."

"Lež jako věž, Gerry."

"Ne, přísahám vám. Jaký seznam?"

"Seznam, na kterém je kromě jiných i vaše jméno."

"Nic takového jsem nikdy neviděla."

"Lžete, Gerry. Váš společník půlku toho seznamu má. Kde k ní přišel?"

"O žádném seznamu nic nevím. Co to vlastně má být?"

"Pusťte to z hlavy," řekl Brown. "Kde je váš ústřížek té fotky?"

"V sejfu v galerii."

"Dáte nám ho?"

"Ne."

"Myslel jsem, že jste řekla ..."

"Řekla jsem, že vám odpovím na otázky. To platí. To jsem taky udělala. Neexistuje žádný zákon, který by říkal, že musím odevzdat svůj osobní majetek policii."

"Já bych o jednom věděl," řekl Brown.

"Jo - o kterém?"

"Co takhle paragraf 308 trestního zákona? Osoba, která skrývá, zadržuje nebo napomáhá při skrývání či zadržování jakéhokoli majetku, o němž ví, že byl ukraden ..."

"Je fotografie ukradený majetek?"

"Označuje, kde se ukradený majetek nachází."

"A jak já to mám vědět? Lou mi dal maličký růžek fotografie a požádal mě, abych ho u sebe schovala. Víc nevím."

"Dobrá, jenomže já vám říkám, že ta fotografie označuje místo, kde se nacházejí peníze uloupené z NSÚS. Ted' to tedy víte."

"A můžete to nějak dokázat?" řekla Gerry a usmála se. "O tom moc pochybuji, Arthure. Dokud peníze nenajdete, nemůžete s jistotou říct ani že existují. A vy ty peníze nenajdete, dokud celou tu fotografii nedáte dohromady. To je věru fujtajxl dilema. Proč bychom nemohli jít do vedlejšího pokoje a trochu se tam pobavit?"

"Radši ne, díky."

"Přivedla bych vás na jiné myšlenky, Arthure."

"To už se vám povedlo," řekl Brown a odešel.

7

Dilema nebylo tak neřešitelné, jak si Geraldine Fergusonová představovala. Brownovi stačilo vyhledat soudce Nejvyššího soudu a učinit mu místopřísežně prohlášení, že na základě důvěryhodné informace a podle jeho vlastního vědomí a svědomí, lze důvodně předpokládat, že v sejfu ve Ferguson Gallery, Jefferson Avenue číslo 568, je uložen důkaz,

který by mohl vést k odhalení zločinu, a vyžádat si od soudce plnou moc a povolení k úřednímu otevření sejfů, jeho prohlédání a zabavení důkazu. Nemohl to však udělat hned ten den, poněvadž byla neděle a ve velkoměstě, které Browna zaměstnávalo, byla neděle pro soudce Nejvyššího soudu dnem pracovního klidu, jenom krajně naléhavé případy mohly být považovány za důvod k tomu, aby byl ten dobrý muž vytážen z postele a donucen vyplnit formulář povolení k úřední prohlídce. Brown však pevně věřil, že se Gerry nerozběhne horempádem do galerie a fotografií ze sefů neodnese. Neudělal nic, aby vyvrátil její tvrzení, že k otevření sefů ji nemůže přinutit, a pokládal téměř za jisté, že fotografie bude na svém místě, až v pondělí ráno přijde ke Gerry vyzbrojen úředními papíry a donutí ji, aby mu ji vydala.

Ve tři hodiny odpoledne se v neděli sešel s Carellou ve služebně a probrali spolu to, co zatím měli. Když zkombinovali Krutchovu polovinu seznamu (o níž Krutch prohlásil, že ji dostal od Lucie Ferogliové, ale o níž Lucia Ferogliová prohlásila, že mu ji nedala) s polovinou nalezenou v Kahnově pokladničce (o níž Geraldine Fergusonová prohlásila, že o ní nic neví), byli s to složit dohromady sedm jmen:

ALBERT WEINBERG

DONALD RENNINGER

EUGENE E. EHRBACH

ALICE BONAMICOVÁ

GERALDINE FERGUSONOVÁ

DOROTHEA McNALLYOVÁ

ROBERT COOMBS

První čtyři lidé ze seznamu už byli mrtvi. Pátá osoba připustila, že jeden kousek fotografie má, a doufali, že jej od ní ráno dostanou. Teď si před sebou otevřeli telefonní seznamy všech pěti městských sektorů a dali se do hledání zbývajících dvou jmen.

Nějaký Robert Coombs byl v Riverheadu a další Robert Coombs byl v Bethtownu.

Jméno McNally nebo McNallyová se v telefonních seznamech vyskytovalo stočtyřiašedesátkrát. Jeho nositelé byli roztroušeni po celém městě a bylo jich sice dost na to, aby mohli znovuzaložit rodinný klan, ale žádné z těch stočtyřiašedesáti příjmení nebylo bohužel doprovázeno křestním jménem Dorothea. Našli pouze jméno McNallyová, D. - v South Homesteadu, u Skid Row.

"V jakém pořadí je chceš přepadnout?" zeptal se Carella.

"Ten Bethtown bychom si mohli nechat na zítřek na ráno. Musí se tam jet přívozem a čert ví, kde se ti lidé o nedělích toulají."

"Dobrá," řekl Carella. "Já bych si snad mohl vzít toho Coombse v Riverheadu a jet potom odtamtud už rovnou domů, ne?"

"Prima. Já si беру tu ženskou - McNallyovou."

"Čím to, že na tebe v poslední době vycházejí samé ženské?"

"To je jediné spravedlivé," řekl Brown. "V telefonních seriálech je černým policajtům nepřidělují nikdy."

Bylo to město kontrastů.

Když jedete po Esplanade Avenue na periférii, kde se vynořují ze země koleje Centrální & Severovýchodní dráhy, pojednou se vám okolí, dřív než přejedete jeden městský blok, rozdrobí před očima: budovy s pláťenými stříškami nad krámy a s vrátnými vystřídají ponuré cihlové činžáky, dobře oblečení a dobře situovaní měšťáci se jako zázrakem promění v uválené, hladové a nezaměstnané oběti chudoby. Vezměte si kteroukoli ulici protínající město, která vede 87. revírem, jedte po ní napříč přes Mason Avenue, Culver Avenue a Ainsley Avenue, a uvidíte otřesné brlohy, které bují jako rakovina a pak se náhle smrsknou na okraj elegantní Silvermine Road odkud je do přepychového, exkluzivního, lesnatého a pracháčského Smoke Risu, co by kamenem dohodil. Jedte do centra směrem k The Quarter a octnete se v rezervaci měšťáckých bohů se spoustou tepaných mříží a módních obchodů s koženým zbožím, s malými divadly a renovovanými budovami z pískovce pyšnicími se hrubozrnnými fasádami, nastříkanými na ně tlakovou pistolí, čerstvě natřenými balustrádami a požárními žebříky, okny s okenicemi, cestíčkami vydlážděnými oblázky, jarními květy visícími z vesele barevných

květináčů nad oblouky domovních dveří s lesklými mosaznými klikami a klepadly. Pak jedte rovnou za nosem směrem na západ do Little Italy, což je ghetto, přečpané stejně jako ta na periférii ale se zcela jinou atmosférou, přivoňte si ke kávě uvařené v espresech a nadechněte se lákavých vůní importované neapolské kuchyně, smíšených s libovonným aroma pečeného vepřového, linoucím se sem z Chinatownu, který odtud není vzdálen ani celý blok a kde se miniaturní telefonní budky podobají pagodám a kde telefony - stejně jako jejich bratránci na periférii - fungují jen zřídka. (Jak je to pěkné mít číslo pohotovosti, na kterém lze objednat policii - třikrát vytočit prstem a máte strážníka v baráku - jen kdyby ty zatracené telefony fungovaly.)

Pak jděte pěšky pár bloků k jihu, přetněte širokou avenue, kde stávala ocelová konstrukce pro vlaky nadzemní dráhy - její stín už ale zmizel - jděte kolem nocleháren, vývařoven polévky, kolem velkoobchodů s osvětlovacími tělesy a vybavením pro restaurace, kolem odpadu z továren, potřeb a dekorací pro společenské večírky, podniků s kancelářským zařízením, před nimiž se potloukají opilci a které vystavují všechnu svou omšelou nádheru červnovému slunci.

D. McNallyová bydlela v budově vzdálené jen dva bloky na jih od široké avenue, která v délce víc než půl míle byla z obou stran obklopena nejhoršími pajzly, štěníčárny a bordýlky, poslední štací vandráků a opilců, a zároveň i zaslíbeným lovištěm policistů, kteří si chtěli doplnit kvótu zatčených - stačilo předvést nějakého pobudu, obvinít ho z nepřístojného chování nebo rovnou zabásnout pro potulku, nechat noc či dvě - nebo i víc - ve vězení, a pak ho znova vyhnat na ulici, jenom ještě praskanějšího a "vylepšeného" o nově nabytou zkušenost. Brown přešel kolem dvou zakaboněných ochmelků sedících na schodech před domem. Ani jeden po něm nezvedl oči. Třetí opilec dřepěl na obrubě chodníku s nohama v odtokovém žlábků. Na košili, kterou si stáhl, se černaly vši a muž si je delikátně vybíral ze záhybů látky a nehtem palce je rozmačkával o obrubník. Kůži měl bledou, ve slunečním světle až chorobně bílou, záda a paže pokryté vyrážkou.

V chodbě hned za dveřmi byla tma, po tom zářivém slunci venku udeřila člověka mezi oči jak zaťatá pěst. Brown prozkoumal celou řadu rozlámaných poštovních schránek, než našel tu, kterou hledal. Na kartičce bylo napsáno propisovačkou D. McNally, byt 2A. Vyšel po schodech nahoru, chvíli naslouchal u dveří bytu a pak zaklepal.

"Jo?" řekl ženský hlas.

"Slečna McNallyová?"

"No jo," řekla žena a dveře se otevřely, dřív než Brown stačil oznámit, že přichází rameno spravedlnosti. Ženě stojící ve dveřích mohlo být padesát let. Vlasy měla nabarvené ostře oranžovou barvou a explodovaly jí kolem křídově bílého obličeje jako ohňostroje o svátku 4. července, trčely z lebky do všech světových stran, divoce neupravené, vzpurně nepoddajné. Oči měla vodově modré, obmalované silnou černou linkou, zdůrazňující jejich velikost. Řasy se jí prohýbaly pod nánosem mascary, obočí měla napajcované do havraní černi nějakým uhlím, rty protažené a ztlustšené krvavě rudou rtěnkou. Na sobě měla květovaný hedvábný chalát, volně stažený v pase. V rozhaleném chalátu bylo vidět povislá bílá prsa, připomínající hodinová kyvadla. V sousedství jedné bradavky se skvěl štávnatý cucflek, purpurově se odrážející od nápadně bílé kůže. Byla to malá, zavalitá žena s přemírou rozměklého sulcovitého masa a vypadala, jako by se po zralé úvaze zmaškařila do role zanedbané staré rašple ve hře Sedm sazí po levoboku, hrané místními ochotníky.

"Černochy nepřijímám," řekla okamžitě a začala zavírat dveře.

Brown vstrčil nohou a zavírané dveře se zarazily o jeho botu.

Úzkou štěrbinou mezi dveřmi zasyčela D. McNallyová znova, tentokrát nakvašeně:

"Řekla jsem vám, že černochy nepřijímám."

Brown nevěděl, jestli se má hloupě zasmát nebo vybuchnout vzteky nad tou urážkou. Před ním stála ruina staré prostitutky, která šla pravděpodobně kdykoli a s kýmkoli za taxi nepřevyšující cenu láhve laciného vína, ale přesto si nechtěla zadat s černochy. Usoudil, že je to vlastně velká sranda.

"Chci jen, abyste mě trochu pomazlila," řekl.
"Ne," řekla D. McNallyová, teď už vyplašeně. "Ne. Jdi pryč!"
"Poslal mě sem jeden kamarád," řekl.
Do hlasu D. McNallyové, stojící za dveřmi, se vplížilo podezření a začala šeptat.
"Kterej kamarád?" zeptala se. "S černochem já žádný mazlení neprovozuju."
"Poručík Byrnes," řekl Brown.
"To je voják?"
"Ne, policajt," řekl Brown a rozhodl se, že s tou hrou skoncuje.
"Poslyšte, já jsem detektiv, madam, nechtěla byste otevřít ty dveře?"
"Ty seš houby detektiv," řekla.
Brown unaveně hrábl do kapsy a přidržel placku u šterbiny mezi dveřmi a futrem.
"Proč jste to neřekl rovnou?" zeptala se D. McNallyová a hned mu začala vykat.
"Proč bych to říkal? Nebo snad proti mazlení s černými detektivy nic nemáte?"
"Nechtěla jsem vás urazit," řekla a otevřela dveře. "Pojďte dál."
Vešel do bytu. Skládal se z mrňavé kuchyňky a pokoje s postelí.
Hora nádobí strměla ve dřezu, postel byla neustlaná, kysele tam čpěl lidský pot, laciný chlast a ještě lacinější voňavky.
"Vy jste vod mravnostní policie?" zeptala se.
"Ne."
"Já už jsem si dala s pánama pohov," řekla. "Proto jsem vám řekla, abyste šel pryč. Já už to řemeslo neprovozuju - no, nejmíň šest nebo sedm měsíců."
"To je v pořádku," řekl Brown. "Jmenujete se Dorothea McNallyová?"
"Jmenuju. V telefonním seznamu a na schránce dole v domě mám jen 'D. McNally', poněvadž v tomhle městě jsou nejrůznější šílenci a cvokově, rozumíte? Chlapi, co vám zavolají a stačí jim, když můžou do telefonu sprostě mluvit, rozumíte? Já tyhle ouchyláky prostě nesnáším."
"To vám věřím, že ne."
"Když jsem ještě dělala řemeslo, měla jsem moc slušné kunčafy."
"Hm."
"Džentlmeny."
"Černochoy ale ne."
"Poslyšte, snad jste se kvůli tomu neurazil?"
"Ale kde - jak bych mohl? Proč bych se měl urážet pro takovou neškodnou poznámku?"
"Jestli mi chcete dělat trable jen kvůli tomu, že jsem řekla..."
"Já vám nehodlám dělat vůbec žádné trable, madam."
"Poněvadž kdybyste chtěl, tak to vode mne můžete mít třeba hned, víte, co myslím? Jak je v tom rozdíl? Jednou je to černý a podruhý bílý," řekla Dorothea.
"Někdy taky červený," řekl Brown.
"Jasně, někdy taky červený. Jen mi kvůli tomu nedělejte žádný trable, o víc vás neprosím."
Odmlčela se.
"Máte zájem?"
"Ne. Tisíceré díky," řekl Brown.
"No prosím," řekla a pokrčila rameny, "kdybyste si to snad rozmyslel ..."
"To bych vám řekl. Teď jsem tu ale proto, abych si s vámi pohovořil o fotografii."
"Tak jen pojdte dál," řekla a ukázala na ložnici. "Nemá to vejšku - stát vedle špinavýho nádobí, no ne?"
Šli do vedlejší místnosti. Dorothea si sedla na postel a hodila nohu přes nohu. Brown stál u nohou postele a díval se na ni seshora. Hedvábný chalát se jí znovu rozevřel a nechala ho tak. Cucflek u bradavky vypadal zlověstně a zduřele, řádka zubů vytlačila do rosolovitého prsu podlouhlý oválek.
"O fotografii, jo?" řekla.

"Přesně tak."

"Človče, vy ale teda umíte vytahovat na světlo boží starý historie,"

řekla. "Myslela jsem, že mi nechcete dělat žádný trable."

"To taky nechci."

"Na ty fotky jsem stála někdy před dvaceti lety. To chcete říct, že je některá ještě v oběhu?" Udiveně zavrtěla hlavou. "Tenkrát jsem ještě byla nějaká fešanda. Jezdili mě navštěvovat pánové až ze San Franciska. Jak přijeli do města, hned zvedali telefon: ‚Haló, - ahoj, Dorotheo, tady je staroušek Bruce, poskočíme, zlatíčko?‘ A mně tenkrát nemusel nikdo říkat dvakrát. Já v tom uměla chodit, se mnou měli mužský zlatý časy."

Podívala se vzhůru na Browna. "A umím to dodneška, jestli si myslíte, že jsem nějaká stará rašple, tak jste na velkém omylu. Ne že bych to řemeslo ještě provozovala, to ne. Říkám to jen, abyste věděl."

"Kdy vás naposled zatkli pro prostituci?" zeptal se Brown.

"Už jsem vám řekla - to je nejmíň šest nebo sedm ..."

"Jen pokračujte, můžu si to ověřit."

"No tak dobře - minulej měsíc. Ale vod tý doby jsem si dala pohov."

Tohle není pro ženskou, jako jsem já, žádnéj život. Takže, když se tu začnete ometat a vytahovat na mě ty fotky, kristepane, copak se můžu kvůli něčemu takovému fakt dostat do maléru? Nesmysl!" Pojednou se usmála. "Proč za mnou jednou nepřijdete jen tak, zlatíčko, abysme mohli zapomenout na všechny ty pitomý fotky?"

"Ta fotografie, o které mluvím, není pornografická," řekl Brown.

"Ne? A jaká teda?"

"Jde o fotografii, kterou jste mohla dostat asi tak před šesti lety."

"Kristepane, kdo si má pamatovat, co bylo před šesti lety"

"Před chvilkou jste bez potíží vzpomínala na to, co bylo před dvaceti lety."

"No jo, to ale bylo ... víte, takový věci si mladá holka pamatuje. A něco takovýho - nechat se fotografovat ještě s jedním chlápem to jsem dělala za celej život jen jednou. Nechala jsem ho vycvakat jen jeden film, to bylo všechno, víc ne, a dostala jsem za to padesát dolarů. A to bylo víc, než bych za ty prostocviky mohla dostat jen tak, bez obrázků, je vám to jasný?"

"Jistě," řekl Brown. "Co víte o přepadení Národní střadatelské & úvěrové společnosti před šesti lety?"

"Poslyšte, človče, vy nějak moc přeskakujete od jedny věci ke druhý," řekla Dorothea. "Nejdřív je to to moje řemeslo, pak jsou to laškovný vobrázky a teď zas ozbrojená loupež. Sázky jdou v jednom kuse nahoru."

"Co o té loupeži víte?"

"Vzpomínám si, že jsem o tom četla."

"Co jste o tom četla?"

"Podívejte ... dáte mi slovo, že mi nebudete dělat žádný trable?"

"To už jsem vám přece dal."

"Můj synovec byl jeden z těch chlapů, co to provedli."

"Jak se jmenuje?"

"Peter Ryan. Už je ale mrtvej. Všichni při tom podniku zařvali, ty slavný bankovní lupiči," řekla a udělala grimasu.

"A co ta fotka?"

"Jaká fotka? Já pořád nevím, o čem ..."

"Kousek momentky. Podle toho, co jste mi právě řekla, je docela dobře možné, že vám ji synovec dal. Před loupeží. Nevzpomínáte si na nic podobného?"

"Propánakrále, to bylo před šesti lety."

"Zkuste si vzpomenout."

"Kdy k té loupeži došlo? Vzpomenete si, který to byl měsíc"

..Srpen."

"Srpen. Před šesti lety. Tak moment ..." Znova udělala grimasu. "To jsem ještě ani nebydlela tady. Kdo si má hrome pamatovat, kde jsem byla."

"Přemýšlejte, Dorotheo."

"Líp se mi myslí, když něco popíjím," řekla.

"Máte něco doma?"

"Mám, jenže to je železná zásoba, rozumíte? Kunčaftů je jen pár a velký pauzy mezi nima."

Brown sáhl do náprsní tašky.

"Tady máte deset dolarů," řekl. "Vypijte tu železnou zásobu a pak si koupíte jinou flášku."

"A když si vzpomenu na tu fotku?"

"Jak to myslíte?"

"No - kolik to může hodit - taková vzpomínka v dolarech."

"Dalších dvacet."

"Zaokrouhlete to na padesát. Ztrácím s váma řů čas, no ne?"

"Nevšiml jsem si, že by před dveřmi stála fronta chlapů," řekl Brown.

"To máte tak, voni přijdou a zas jdou, přijdou a zas jdou," řekla Dorothea. "Nerada bych posílala kunčafy pryč jen proto, že tady mám konferenci s poldou." Odmlčela se a pak se usmála. "Tak co padesát?"

"Pětatřicet."

"Platí."

Odešla do kuchyně, vzala z poličky láhev laciné žitné, nalila si půl sklenice, zvedla oči a řekla:

"Chcete taky kapku tý šnáby? Můžete z toho ale dostat zelené zákal, to vám říkám předem"

"Ne, děkuju," řekl Brown.

"Po tomhle člověk slyší zpívat všechny svatý," řekla Dorothea a vyprázdnila sklenici. "Brrrr," řekla, "je to utřejch, hotovej mordovák." Nalila znovu až po okraj a přinesla si skleničku s sebou do ložnice.

"Na žádnou momentku si nevzpomínám," řekla a zavrtěla hlavou.

"Kde jste v té době bydlela?"

"V North Side, aspoň myslím. Měla jsem tam tehdy pokoj v hotelu." Zamyšleně usrkla žitné. "Před šesti lety. To je jak celý století, vám se to nezdá?"

"Přemýšlejte."

"To zrovna dělám, mlčte moment. Synovec byl tehdy chvíli v lochu, chvíli venku, tak - na střídačku, kdo si má pamatovat, jestli mi někdy dal nějakou fotku?"

"Byla to jen část momentky. Ne celá fotografie."

"Čím dál tím lepší," řekla Dorothea. "Ale i kdyby mi tu fotku dal - víte, kolikrát jsem se za posledních šest let stěhovala? Ani se neptejte. To je věčněj tanec mezi zákonem a bernákem, člověk neví, kde mu hlava stojí."

"Kde máte uložené cennosti?"

"Jaké cennosti?"

"No, dokumenty, cenné papíry - tak."

"Děláte si ze mne srandu?"

"Třeba křestní list, kartu sociálního pojištění ..."

"Ach tak - to se tu někde válí," řekla Dorothea a znovu usrkla žitné.

"Kde?"

"Já ty krámy moc neschovávám, víte? Nemám ráda vzpomínky. Většina jich je prašivejch," řekla a tentokrát si dopřála velký doušek a vyprázdnila sklenici až do dna.

Vstala z postele, odešla do kuchyně a znovu si nalila plnou.

"Slyšel jste někdy o boxérovi, kterej si říkal Tygr Willis?" zeptala se, když se vracela do ložnice.

"Ne."

"No jo, to vy jste byl tenkrát ještě moc malej. To už je pětadvacet let, ne-li víc. Boxoval ve střední váze."

"A co s ním má být?"

"S tím jsem tehdy žila. Byl to kus chlapa, ne jak ty poseroutkové dneska." Dorothea potřásla hlavou. "Zabili ho v ringu. Ten kluk z Buenos Aires ho zabil. Ubalil mu ji jak z kanónu ... Ten večír jsem tam byla, měla jsem ringový sedadlo, víte? Freddie - to bylo jeho pravý jméno, Freddie Willis, tu blbost s tím, Tygrem si vymyslel jen do ringu - Freddie mi na svoje utkání vždycky opatřil ringový sedadlo, já tenkrát byla někdo, mně platili balíky. Ten kluk z Buenos Aires mu ubalil zvedáka až vodněkud vod podlahy. Freddiemu po něm div hlava neuletěla. A Freddie šel k zemi,

šel k zemi jak kámen, hlava mu padla na plachtu tak tvrdě ..." Polkla další hlt žitné a odvrátila oči.

"Jo, to bejvaly tenkrát časy," řekla.

"Mluvili jsme ale o té fotografii," řekl Brown ohleduplně.

"No jo - vo tý pitomý fotografii. Počkejte, podívám se, co je tady v tý almaře."

Šla na druhou stranu pokoje a otevřela dveře skříně. Na drátěném ramínku visel černý plášť. Vedle něho modré saténové šaty. Jinak na dřevěné tyči neviselo nic. Dole stály dva páry lodiček s vysokými podpatky. V polici nad tyčí byla lepenková krabice a plechovka od cukroví. Dorothea tam sáhla a vrátila se k posteli s plechovkou od cukroví v ruce. Odklopila víčko.

"Moc toho tu není," řekla. "Já ty krámy moc neschovávám."

Byl tam křestní list, oddací list (Dorothea Pierceová si brala Richarda McNallyho), pramínek vlasů v laciném pozlaceném medailónku, program z nějaké divadelní premiéry před dávnými časy, fotografie velice mladé dívky sedící na houpačce před nějakým srubem, vybledlá pohlednice k svátku sv. Valentina, jedno číslo časopisu Ring s fotografií Tygra Willise na obálce.

"To je vše," řekla Dorothea.

"Co kdybyste to všechno vysypala na postel?" navrhl Brown. "Ta věcička totiž může být úplně mřává."

Zvedl divadelní program a zatřepal jím. Nevypadlo nic. Pak zvedl ještě číslo časopisu Ring.

"S tím vopatrně," varovala ho Dorothea.

Zatřásl časopisem jen jednou. Stránky zavířily a kousíček lesklé černobílé fotografie vypadl na špinavé prostěradlo:

"Tohle hledáte?" zeptala se Dorothea.

"Jo, tohle hledám," řekl Brown.

"Připomíná to Kačera Donalda," řekla. "Nebo toho Bratra Datla, co bejval taky v nějakých comics."

"Nebo vymřelého ptáka dodo," řekl Brown.

"Vůbec se nepamatuju, že by mi to byl Petey dal," řekla Dorothea a zavrtěla hlavou. "Asiže mi to ale dát musel, jenže já se na to vůbec nepamatuju." Oči jí ztvrdly. Natáhla ruku k Brownovi a řekla: "Dělá to pětatřicet dolarů, váženéj pane."

Robert Coombs, který bydlel v Riverheadu, měl adresu Avondale 6451 - pouhé tři kilometry od Carellova domu. Carella dorazil na místo kolem půl páté, když zahrnul do ulice lemované dvěma řadami stromů, na jejímž rohu parkovala pojízdná prodejna zmrzliny značky Dobrá nálada, první, kterou letos v létě viděl. Domy v bloku byly většinou rodinné dvoudomky. Čtvrť působila dojmem čistotné středostavovské spořádanosti. Bylo nedělní odpoledne a riverheadští měšťanostové posedávali na schůdkách před domky, četli noviny a poslouchali tranzistorová rádia. Carella napočítal dvanáct kluků na kolech, když projížděl ulicí a hledal číslo 6451.

Dům byl na rohu Avondale Street a Birch Street. Byla to velká cihlová budova, obložená dřevem, postavená na přepychové parcele. Když Carella vystoupil z vozu, ucítil vůni grilovaných řízků. V poledne snědl jenom párek a měl hlad jak vlk. Na malé černé tabulce na trávníku před domem skvěla se bílá písmena jména R. COOMBS. Carella došel až k domovním dveřím, stiskl zvonek a čekal. Nic se nedělo. Zazvonil znova. Čekal ještě chvíli a potom dům obešel. Muž v bílé zástěře stál u grilu instalovaného na dvorku a v pravé ruce držel dlouhou vidličku. Další muž a dvě ženy neděli u sekvojového piknikového stolu naproti grilu. Když se Carella vynořil za rohem domu, všichni čtyři byli v nejlepším rozhovoru, ale jakmile ho spatřili, rozhostilo se ticho.

"Hledám Roberta Coombse," řekl Carella.

"Jo, to jsem já," řekl muž u grilu.

"Promiňte, že jsem sem takhle vpadl, pane Coombsi," řekl Carella a kráčel k němu. "Jsem detektiv Carella z 87. revíru. Rád bych si s vámi pohovořil někde v ústraní."

"Co se děje, Bobby?" řekla jedna z žen a rychle vstala od piknikového stolu.

Byla to vysoká žena se splývajícími plavými vlasy, v pohodlném, modrém kašmírovém svetříku a přiléhavých tmavomodrých kalhotkách. Oči měla o odstín světlejší než svetřík, a jak se blížila ke grilu, přimhouřila je a objevilo se v nich podezření, ne-li vyložené nepřátelství.

"Já jsem Coombsová," řekla významně, jako by chtěla oznámit, kdo má v tomto domě hlavní slovo. "Copak si přejete?"

"Ten pán je detektiv, miláčku," řekl Coombs.

"Detektiv? Co to má znamenat? Co se děje?"

"Nic, paní Coombsová," řekl Carella. "Chci se vašeho manžela jen zeptat na pár věcí."

"O čem? Ty ses dostal do nějakého maléru, Bobby?"

"Ale ne, kdepak, miláčku ..."

"O žádný malér nejde, paní Coombsová. Souvisí to s ..."

"V tom případě to může počkat," řekla paní Coombsová. "Řízky už jsou skoro hotové. Budete muset přijít za chvíli, pane ..."

"Coppolo," řekl Coombs.

"Carello," řekl Carella.

"My totiž teď budeme jíst," řekla paní Coombsová. "Přijďte za chvíli, slyšíte?"

"Mohl byste se vrátit asi za hodinu?" zeptal se Coombs vlídně.

"Spíš za půl druhé," usadila ho paní Coombsová.

"Miláčku, hodina je víc než dost ..."

"Ani mě nenapadne, abych pospíchala s nedělní večeří," řekla paní Coombsová suše. "Za hodinu a půl, pane Coppolo."

"Carello," řekl, "bon appetit," a rychle opustil dvorek, poněvadž se mu z vůně řízků dělalo skoro nanic.

V Birch Street našel otevřenou jídelničku, poručil si šálek kávy a osmažený sýr a pak se vydal na procházku po okolí. Čtyři děvčátka na chodníku před ním přeskakovala obdélník z napjatého provazu a propěvovala si k tomu rituální popěvek "Dupni, hupni - sem, dupni, hupni - tam" a z neoplocené parcely na rohu k němu zaléhaly úderý pátky o baseballový míč a výkřiky staršího muže v košili s krátkými rukávy, který povzbuzoval syny při hře. Nebe, celý ten dlouhý den nádherně modré a bez jediného mráčku, začínalo se plnit bledě fialovým soumrakem, Konejšivý odpolední větřík se trochu ochladil. Z obou konců ulice slyšel matky svolávající děti k večeři. Byla hodina, kdy muž chce být doma u rodiny. Carella pohlédl na hodinky a povzdechl si.

Isabel Coombsová je břichomluvkyně, to bylo Carellovi jasné.

Jakmile se vrátil, odešli hosté Coombsových do domu, a teď je viděl za zasklenými zadními dveřmi, jak stojí kolem gramofonu a listují v nějakých albech. Sedl si s manžely Coombsovými k sekvojovému stolu, a třebaže se Robert Coombs snažil tu a tam na některou otázku odpovědět, byl při rozhovoru vlastně jen tichým společníkem, poněvadž většinu mluvení obstarala Isabel Coombsová.

"Pane Coombsi," řekl Carella, "vynasnažím se být co nejstručnější. Nalezli jsme vaše jméno na seznamu, který údajně..."

"Jeho jméno?" řekla Isabel. "Bobbyho jméno že jste našli na nějakém seznamu?"

"Ano, madam," řekl Carella, "na seznamu ..."

"Jeho jméno na žádném seznamu není," řekla Isabel.

"Kdo ví, možná že je, zlatíčko," řekl Robert.

"Není," řekla Isabel. "Pane Caretto ..."

"Carello."

"Totiž - my si možná nejdřív zavoláme právního poradce, než budeme s vámi mluvit dál."

"Prosím, to záleží samozřejmě jen na vás," řekl Carella, "ale já naprosto nemám v úmyslu obvinít vašeho muže z nějakého zločinu. Snažíme se pouze získat informace o ..."

"Tak proč je jeho jméno na nějakém seznamu?" zeptala se Isabel.

Carella měl hluchoněmou ženu. Podíval se teď na Isabel Coombsovou, zhodnotil její splývavé plavé vlasy a ordinérní hlas, a v duchu ji srovnal s Teddy, která byla ve všem její pravý opak: černé vlasy a hnědé oči, němá, jemná, krásná.

Modré oči paní Coombsově zasvítily.

"Tak co?" řekla.
"Paní Coombsová," řekl Carella trpělivě, "bude možná lepší, když mi dovolíte položit pár otázek, než posoudíte, o jaký druh otázek jde."
"Co má tohle znamenat?"
"Jen tolik, že náš rozhovor může trvat deset minut nebo deset hodin. Můžeme to odbyť tady u vás na dvorku, nebo také mohu vašeho manžela požádat, aby mě doprovodil ..."
"Vy ho chcete zatknout?"
"Ne, madam. Chci mu položit jen pár otázek."
"Tak proč se neptáte?"
Carella okamžik mlčel. Potom řekl jen: "Ano, madam," a znova se odmlčel. Na okamžik mu vypadlo z hlavy, nač vlastně se chtěl Coombsových ptát. Pořád myslel na Teddy a přál si být s ní. Doma. V posteli.
"Nuže, pane Coombsi," řekl, "je vám něco známo o loupeži, k níž došlo ..."
"Jestli se nemýlím, tak jste řekl, že nevyšetřujete žádný zločin," řekla Isabel.
"To jsem neřekl. Řekl jsem, že naprosto nemáme v úmyslu obvinít vašeho muže z nějakého zločinu."
"Právě jste se ale zmínil o loupeži."
"Ano - šest let staré." Otočil se k Robertovi a řekl: "Víte něco o nějaké takové loupeži, pane Coombsi?"
"Nevím," řekl Robert. "Koho oloupili?"
"Národní střadatelskou a úvěrovou společnost."
"Co je to?"
"Banka."
"Kde?"
"Tady ve městě," řekl Carella. "V centru."
"Před šesti lety jsme bydleli v Detroitu," řekla Isabel.
"Aha," řekl Carella. "A kdy jste se přistěhovali sem?"
"Těsně před vánoci," řekl Robert.
"To je ... asi před šesti měsíci."
"Před šesti měsíci - skoro na den," řekl Robert.
"Pane Coombsi, dal vám někdy někdo, nebo získal jste někdy, ať už jakýmkoli způsobem ..."
"To nějak souvisí s tou loupeží, ne?" řekla Isabel bystře.
"... ústřížek fotografie?" pokračoval Carella a ignoroval ji.
"Jak to myslíte?" zeptal se Robert.
"Prostě - kousek fotografie."
"Fotografie čeho?" zeptala se Isabel.
"To nevíme. Přesněji řečeno, nejsme si tím jisti."
"Tak jak má manžel vědět, jestli ji má nebo ne?"
"Jestli ji má, předpokládám, že by mohl vědět, že ji má," řekl Carella. "Máte ji?"
"Ne," řekl Robert.
"Říká vám něco některé tohle jméno? Carmine Bonamico, Louis D'Amore ..."
"Ne." "Jerry Stein ..."
"Ne."
"Pete Ryan?"
"Ne."
"Nikdy jste o nikom z nich neslyšel?"
"Ne. Co je to za lidi?"
"A co tahle jména? Albert Weinberg, Donald Renninger, Alice Bonamicová ..."
"Ne, ani jedno jsem nikdy neslyšel."
"Dorothea McNallyová? Geraldine Fergusonová?"
Robert zavrtěl hlavou.
"Eugene Ehrbach?"
"Bohužel ne."
"Nu dobrá," řekl Carella, "myslím, že to máme s krku. Děkuji vám, že jste se mnou ztrácel čas."
Vstal, letmo se uklonil Isabel Coombsově a vykročil ze dvora.

Za jeho zády řekla Isabel:

"To je všechno"

Znělo to zklamaně.

Domů se Carella dostal až v osm hodin večer.

Jeho žena Teddy seděla u kuchyňského stolu s Arthurem Brownem.

Usmála se na něho, když vešel, hnědé oči ho láskyplně objaly a křehkou rukou si odhrnula s tváře pramen černých vlasů.

"No ne, to je překvapení," řekl Carella Brownovi.

"Ahoj, zlatíčko," řekl Teddy a sklonil se, aby ji políbil.

"Co ses dověděl?" zeptal se Brown.

"To není ten člověk, kterého hledáme. Přistěhoval se sem z Detroitu před šesti měsíci, o fotografii vůbec nic neví a o Národní střadatelské a úvěrové nikdy ani neslyšel."

Náhle se Carella otočil ke své ženě.

"Promiň, zlatíčko," řekl, "neuvědomil jsem si, že k tobě stojím zády."

Opakoval jí to, co právě řekl Brownovi, a pozoroval její oči, aby měl jistotu, že mu všechno správně odčítá ze rtů. Když skončil, Teddy přikývla a pak začala rychle pohybovat prsty v abecedě hluchoněmých, které Carella rozuměl, a sdělila mu, že Arthur našel další ústřížek fotografie.

"Opravdu?" řekl Carella a otočil se k Brownovi.

"Ty máš další kousek?"

"Proto jsem. tady, chlapečku," řekl Brown.

Sáhl do kapsy kabátu, vytáhl z ní průsvitnou obálku, otevřel ji a vysypal na stůl pět kousků fotografie. Oba muži na tu sbírku vytřeštili oči.

Teddy Carellová která žila ve vesmíru bez zvuků a řeči, výhradně vizuálním a hmatovým - se na křivkovité ústřížky na stole pátravě zadívala. Ruce se jí rychle rozběhly. Mnohem dřív než Carella, jemuž trvalo hezkou chvíli, než dal k sobě čtyři ústřížky, které měl k dispozici včera, složila teď na stole před sebou všech pět dílků:

"Ať žije!" zvolal Brown. "Vždyť my už to co nevidět budeme mít!"

"To budeme," řekl Carella, "ale co?"

8

Mezi lidmi by se nemělo tvrdit, že když se náhodou oběti vraždy stane bývalý trestanec, policie vynaloží méně času a energie na to, aby zjistila, kdo ho zabil. To nesmí nikoho ani napadnout. V zemi, kde je tak fešácká demokracie jako v Americe, požívá jak boháč, tak chudák, vlivný pán i ušlápnutý smolař, poctivec i darebák, stejné ochrany zákona, dokonce i po smrti. A proto, věřte tomu nebo ne, mládenci se pořádně zapotili, aby zjistili, kdo udělal Albertu Weinbergovi díru do hrudníku! Nejdřív je tu spousta lidí, které je třeba informovat, když je někdo z ničeho nic nešetrně srovozen ze světa. Jenom informovat všechny ty nejruznější lidi zabere spoustu času. Představte si, že musíte volat policejnímu řediteli, šéfovi detektivního sboru, obvodnímu veliteli detektivního oddělení, oddělení vražd, pátracímu oddělení a náčelníkovi revíru, kde byla mrtvola nalezena, a navíc policejnímu lékaři, státnímu návladnímu a telegrafní, telefonní a teletypové službě policejního ředitelství a také policejní laboratoři, nemluvě ani o policejních fotografech a stenografech - seznam sám je delší než obvyklý seznam prádla do prádelny, a jen to zkuste dovolat se do prádelny, když to spěchá a zbývá vám poslední čistá košile! Celá ta nesmírná mašinérie zákona se dá do pohybu, hned jakmile se zjistí, že Albert Weinberg má díru v hrudníku, všechna ta naolejovaná převodová kolečka zaberou a začnou se otáčet v zájmu spravedlnosti, všichni ti horliví bojovníci se zločinem a pronásledovatelé zločinců vydají ze svého obrovského fyzického fondu první poslední, jejich ostrovtip, zkušenost, inteligence, a dokonce i suverenita se zaskví v plném světle - a to všechno jen a jen proto, aby odhalili, kdo střílel a zabil muže, který kdysi, za onoho času, ztloukl křehkou starou dámu kvůli částce sedmnácti dolarů pětatřiceti centů. Momentálně to první a poslední ze svého fyzického fondu, veškerý svůj ostrovtip, všechnu zkušenost, inteligenci a suverenitu vynakládali detektivové Meyer Meyer a Cotton Hawes z 87. pátracího oddělení, Carella (který mrtvolu objevil) byl zaměstnán někde jinde. Prohrabávání bytu nedalo Meyerovi a Hawesovi příliš velkou námahu, ať už Weinberga

zabil kdokoli, odvedl v tomto ohledu velice důkladnou práci. Po zevrubné prohlídce bytu usoudili, že správná bude domněnka, kterou vyslovil Brown. Vrah pátral po Weinbergových ústřížcích fotografie a zřejmě uspěl - podařilo se mu je najít. Meyer a Hawes vyslechli všechny nájemníky v budově a dověděli se, že tři z nich slyšeli krátce po půlnoci nějakou velice hlučnou ránu. Nikoho z těchto lidí však nenapadlo, že by bylo nutné nebo vhodné zavolat policii. V těchto končinách se na policii nikdy nehledělo jako na dobrodince lidu a navíc zde rány ze stělných zbraní byly čímsi zcela běžným, ať už ve dne či v noci. Proto se oba detektivové vrátili do služebny, aby se důkladně seznámili s časovým rozvrhem, který Irving Krutch tak pečlivě pro Steveho Carellu vytvářel na stroji:

18,00 hod. - Příchod domů z práce. Hovořil s vrátným o pěkném počasí.

18,05 hod. - Příchod do bytu. Volal Suzanne Endicottové, připomněl jí, že máme schůzku.

18,15 hod. - Napustil vodu do vany, namíchal martini, sledoval poslední část televizních novin o šesté při čekání, až se vana naplní.

18,30 hod. -

až

19,30 hod.

Vykoupal se, oholil, oblékl, namíchal dalších pár sklenek martini.

19,30 hod. - Suzie přišla do bytu. Seděli společně, každý vypil dvě martini.

20,00 hod. - Volal Arthur Brown a informoval o dalším vývoji případu.

20,25 hod. - Telefonoval do vrátnice, požádal vrátného, aby přivolal taxi.

20,30 hod. - Šel se Suzie do přízemí, taxi čekalo, oba v něm odjeli do The Ram's Head, Jefferson Avenue číslo 777. /Místo od 20,45 hod.

rezervovala telefonicky osobní sekretářka, Donna Hoganová, během dne./

20,45 hod. -

až

22,30 hod.

Večeře v The Ram's Head. Vrchní číšník Maurice doporučil Chateau až Bouscaut'64.

22,30 hod. -

až

23,30 hod.

Procházka po Hall Avenue, prohlídka až výkladních skříní, poté stopnuto 23,30 hod. taxi.

23,30 hod. - Z taxi vystoupili až před bytem. Po schodech pěšky. Vypil jeden koňak, Suzie creme de menthe s ledem. Sledovali program Johnnyho Carsoha v televizi přibližně půl hodiny. V pořadu hostoval herec Buddy Hackett.

00,15 hod. - Šli spát.

03,15 hod. - Probuzení klepáním na dveře. Na chodbě detektiv Steve Carella.

03,15 hod. - Hovořil se Stavem Carellou. Až 03,25 hod.

03,25 hod. - Psal časový rozvrh pro detektiva Carellu.

03,30 hod. - Odchod detektiva Carelly. Vrátili se do postele.

Denní vrátný v budově, kde Krutch bydlel, potvrdil, že Krutch přišel domů z práce asi v šest hodin večer a že s ním chvilku hovořil o pěkném počasí, které je letos docela jiné než loni v červnu, kdy se město dusilo v sevření vlny veder a teploměr ukazoval třiatřicet stupňů. Dal také Meyerovi a Hawesovi telefon na nočního vrátného, který uvedl, že si Krutch opravdu zavolal do vrátnice pro taxíka přibližně v osm třicet a

krátce poté že opustil budovu v doprovodu mladé dámy. Vrátný sám tlumočil taxikáři cíl cesty, jak mu jej Krutch sdělil: The Ram's Head, Jefferson Avenue 777. Dál oznámil, že se Krutch a dáma vrátili do domu krátce před půlnocí a že ani jednoho z nich neviděl, že by ještě poté dům opustil, rozhodně ne do osmi hodin ráno, když vrátnému končila služba. Meyer a Hawes přesto velice svědomitě obešli všechny východy z budovy a zjistili, že ten, kdo nechce být spatřen ani vrátným, ani obsluhou výtahu, může použít zadního schodiště pro služebnictvo a dodavatele vedoucího až do suterénu a opustit budovu dveřmi do postranní ulice, kde stojí popelnice a kontejnery na odpadky.

V knize, do níž v restauraci The Ram's Head zapisovali rezervované stoly, našli záznam „Irving Krutch, 2 místa“ a časový údaj 8.45 hod. ten večer, kdy byl Albert Weinberg zavražděn. Vrchní číšník Maurice Duchene si vzpomněl, že pan Krutch a mladá dáma v podniku opravdu byli, a také si vzpomněl, že jim doporučil Chateau Bouscaut'64. Řekl, že pan Krutch si objednal láhev a vyjádřit se, že víno je výtečné. Pan Krutch mu dal tři dolary spropitného, když asi v půl jedenácté z restaurace odcházel.

Telefonát do místní odbočky Národní televizní společnosti potvrdil skutečnost, že jedním z hostů v programu Tohnnyho Carsona byl ten večer Buddy Hackett a že vstoupil hned po úvodním monologu, někdy před půlnocí.

Nezbývalo než si pohovořit se Suzanne Endicottovou.

Zeptejte se kterého chcete policisty, koho raději vyslýchá, zda osmdesátiletou dámu s křečovými žilami, nebo dvaadvacetiletou blondýnku v průsvitné blůzičce, zeptejte se kterého chcete.

Suzanne Endicottová byla zaměstnána v supermódní boutique The Nickel Bag a měla na sobě koženou minisukni a průsvitnou blůzu, přes kterou bylo vidět víc než vše. Oblečení náramně provokativní zvláště pro policajty, kteří byli přece jen víc zvyklí na osmdesátileté dámy s křečovými žilami. Detektiv Meyer Meyer byl ženáč, Cotton Hawes byl sice svobodný, ale zdálo se, že mu také dělá potíže soustředit se na otázky. Pořád v duchu uvažoval, neměl-li by se Suzanne Endicottové zeptat, jestli by s ním nešla do biografu. Nebo tak něco. Obchod byl plný děvčátek oblečených podobně, třebaže ne stejně, v minisukních, punčocháčích a třípytkovitých blůžkách, se stuhami přes čelo, hotová voliéra štěbetavých švitorek (Hitchcockovým filmem Ptáci se Meyer Meyer dosud nepokochal). Suzanne Endicottová se vznášela hned tam, hned zde, jedné mladé dámě pomáhala s kalhotovým kostýmem, druhé s háčkovanými šatečky, další zase s vestou ze zlatých penízků. Uprostřed toho vznášení a štěbetání, reje prsních bradavek a stehů, pokoušeli se detektivové klást otázky.

"Můžete nám přesně povědět, co všechno jste ten večer dělala?" zeptal se Meyer.

"Ale ovšem, s radostí," řekla Suzie.

Hawesovi neušlo, že se jí v hlase ozývá slabounký náznak jižanského přízvuku.

"Odkud vy jste? Myslím - odkud pocházíte?" zeptal se jí ve snaze být co nejfamiliárnější a také v naději, že by se nakonec mohl přece jen zeptat, jestli by s ním nešla do biografu. Nebo tak něco.

"No ne, to jsem se toho přízvuku ještě nezbavila?" řekla Suzie.

"Je už to jen stínek," řekl Hawes a pokusil se o vlídný, chápavý úsměv, který se příliš nehodil k jeho masité a vysoké postavě, ani k ohnivě rudé hřívě, ani k bílému pramenu vlasů nad levým spánkem, památce na bodnutí nožem, které inkasoval před mnoha lety.

"Já jsem z Georgie," řekla. "Ze státu broskví."

"Tam na jihu v Georgii to musí být báječné," řekl Hawes.

"To víte že je," řekla Suzie. "Promiňte jenom na vteřinku, ano?" a rozběhla se k nápadné brunetce, vycházející ze zkušební kabinky. Bruneta měla na sobě křiklavě červené sametové bederní kalhoty a Hawese napadlo, zda by neměl změnit objekt a zeptat se jí, jestli by s ním nešla do biografu nebo tak něco.

"Mám pocit, že jsem v zákulisí ve Folies-Bergère," zašeptal Meyer.

"Tys někdy byl v zákulisí ve Folies-Bergère?" zašeptal mu Hawes.

"Nebyl, ale určitě to tam vypadá takhle."
"Tam to bude lepší," řekl Hawes.
"Tys tam někdy byl?"
"Nebyl."
"No tak už jsem zas tady," řekla Suzie, usmála se, pohybem hlavy odhodila s tváře dlouhé plavé vlasy a dodala: "Byly jí možná trošku volné, ne?"
"Co myslíte?" řekl Meyer.
"Ty kalhoty, co měla na sobě."
"Ano ano ano, trošku volné," řekl Meyer. "Slečno Endicottová, abychom se vrátili k té noci, kdy byl zabit Weinberg ..."
"Ach ano, bylo to strašné, že?" řekla Suzie.
"To věru bylo," řekl Hawes laskavě a s pochopením.
"I když jsem se dověděla, že to byl zločinec. Ten Weinberg, myslím."
"Kdo vám to řekl?"
"Irving. Opravdu to byl zločinec?"
"Splatil společnosti, co jí byl dlužen," řekl Hawes s pochopením a laskavě.
"Ach ano, to jistě," odpověděla Suzie. "Ale stejně."
"Tak či onak," řekl Meyer a přejel si rukou po pleši a zakoulel pomněnkově modrýma očima, "byl zabit a my vyšetřujeme jeho vraždu a velice rádi bychom vám položili pár otázek o tom, co se ten večer a tu noc dělo, jestli vás to nebude příliš obtěžovat, slečno Endicottová."
"Och, to mě vůbec neobtěžuje," řekla Suzie. "Omluvíte mě laskavě na pár vteřin?" a odběhla k pokladně, kde stála nohatá rudovláška s kupou svetrů v náručí a čekala, až je bude moci zaplatit.
"Z tohohle módního pekla se nedostanem nikdy," řekl Meyer.
"Ani by mi to tak moc nevadilo," řekl Hawes.
"Tobě by to možná nevadilo. Ale já, když nedorazím domů včas na večer, mám oheň na střeše. Sarah mě zabije."
"Tak proč už neběžíš?" řekl Hawes a ušklíbl se. "Zvládnu to tady docela dobře sám."
"To věřím, že bys to zvládl," řekl Meyer. "Malér je ale v tom, že se od nás čeká, že zjistíme, kdo zabil Weinberga. V tom je ten malér, rozumíš?"
"No, tak už jsem zas tady," řekla Suzie, usmála se a pohybem hlavy odhodila s tváře dlouhé plavé vlasy. "Poprosila jsem Michelle, aby za mě na okamžik zaskočila, a tak doufám, že už nás nikdo nevyruší."
"To je od vás moc milé, Suzie," řekl Hawes.
"Ale kdepak," odpověděla a znova se usmála.
"Abychom se vrátili k tomu večeru ..."
"Ano," řekla pohotově a čile, plná ochoty vyjít jim vstříc. "Co byste rádi věděli?"
"Především - v kolik hodin jste přišla do bytu Irvinga Krutche?"
"Tak asi kolem půl osmé," řekla Suzie.
"Jak dlouho pana Krutche znáte?" řekl Hawes.
"Žijeme spolu prakticky čtyři roky," odpověděla Suzie a velké hnědé oči se jí rozšířily.
"Och," řekl Hawes.
"Ano."
"Já ... chápu."'
"Máme ovšem každý svůj vlastní byt."
"Ovšem."
Meyer si odkašlal.
"Co ... hm ... co jsem to vlastně říkal?" obrátil se s otázkou na Hawese.
"V kolik tam přišla," řekl Hawes.
"Ach tak. Kolem půl osmé, že ano?"
"Ano. Tak," řekla Suzie.
"A co jste dělala, když jste tam přišla?"
"Irving mi dal martini. Vlastně dvě martini. Já martini moc ráda. Vy ne? Vy nezbožňujete martini?" zeptala se Hawese.
"Mmm," řekl Hawes.

"Přišel do bytu někdo, když jste tam byla?"
"Ne, nikdo."
"Telefonoval někdo?"
"To ano."
"Nevíte náhodou, kdo to byl?"
"Nějaký detektiv. Irving se tvářil moc spokojeně, když zavěsil."
"Vy jste spolu oddaní nebo jak?" zeptal se Hawes.
"To myslíte, jestli jsme měli svatbu?"
"Ano, jestli jste měli svatbu."
"Proboha, to se dneska snad nenosí," řekla Suzie.
Meyer si znovu odkašlal.
"V kolik hodin jste z bytu odešli?" zeptal se.
"Kolem půl deváté. Aspoň myslím, že bylo půl deváté. Mohlo to být o chvilku dřív nebo o chvilku později. Myslím ale, že bylo kolem půl deváté."
"A kam jste šli?"
"Jeli jsme do The Ram's Headu." Usmála se na Hawese. "To je restaurace. Byl jste tam někdy?"
"Ne, nebyl."
"Je to tam moc pěkné."
"V kolik hodin jste z restaurace odešli, slečno Endicottová?"
"Asi v půl jedenácté. Zas to, jak vám říkám, mohlo být o chvilku..."
"Ano, ale bylo to asi v půl jedenácté."
"Ano."
"A co jste dělali pak?"
"Šli jsme se projít po Hall Avenue a dívali jsme se do všech výkladních skříní. U Kilkennyho jsme viděli nádherná zvonová pyžama. Import z Itálie, jestli se nemýlím. V takových pestrých barvách."
"Jak dlouho jste se po Hall Avenue procházeli?"
"Hodinu? Nebo déle? Asi tak hodinu."
"A co jste dělali pak?"
"Vrátili jsme se k Irvingovi do bytu. Pravidelně chodíme buď do bytu k Irvingovi, nebo ke mně. Já bydlím dole ve městě v The Quarter," řekla a podívala se na Hawese. "Znáte Chelsea Street?"
"Jo, tam to znám," řekl Hawes.
"Chelsea Street 121/2," řekla, "byť číslo 6B. To je kvůli smůle."
"Co?"
"To číslo 121/2. Mělo to být číslo 13, ale majitel domu je pověřčivý."
"Já vím, takových baráků jsou ve městě spousty," řekl Hawes.
"Spousta domů nemá dokonce ani třinácté poschodí," řekla Suzie.
"Totiž - mají třinácté poschodí, ale je označeno jako čtrnácté."
"Já vím. Víím."
"Chelsea Street číslo 121/2," řekla, "byť číslo 6B, Hampton 4-8100."
Udělala pauzu. "To je moje telefonní číslo."
"Takže do bytu pana Krutche jste se vrátili asi kolem půl dvanácté," řekl Meyer. "A co jste dělali pak?"
"Chvilku jsme se koukali na televizi. Zrovna byl pořad s Buddym Hackettem. Legrační chlápek. Vy nezbožňujete Buddyho Hacketta?" řekla a podívala se na Hawese.
"Zbožňuju, jasně," řekl Hawes a Meyer po něm hodil zvláštním pohledem: "S tím je legrace," řekl Hawes a pohled ignoroval.
"Je prostě k pomilování," řekla Suzie.
"Co jste dělali, když jste se přestali koukat na televizi?" řekl Meyer.
"Pomilovali jsme se," řekla Suzie.
Meyer si odkašlal.
"Dvakrát," dodala Suzie.
Meyer si znovu odkašlal.
"Pak jsme šli spát," řekla, "a uprostřed noci nám zabouchal na dveře ten italský detektiv a začal se vyptávat na všechno možné kde jsme byli a co jsme dělali. Má na to vůbec právo - přijít si takhle uprostřed noci, bouchat na dveře a dávat člověku hloupé otázky?"
"Má," řekl Hawes.
"Mně to připadá strašné," řekla Suzie. "Vám to nepřipadá strašné?"
zeptala se Hawese.

"To víte, patří to k jeho povolání," řekl Hawes, slabě se usmál a znova se vynasnažil, aby se vyhnul Meyerovu pohledu.

"Opustil - někdo z vás dvou - byt mezi půl dvanáctou a třetí hodinou ranní?" zeptal se Meyer.

"Ale ne. Kde by. To už jsem vám přece řekla. Nejdřív jsme se koukali na televizi, pak jsme se milovali a pak jsme šli spát."

"Takže jste tam byla celou tu dobu?"

"Ano."

"Oba jste tam byli?"

"Ano, oba."

"Pan Krutch byt vůbec neopustil?"

"Ne."

"Jak můžete vědět, jestli byt opustil nebo ne, když jste spala?"

"Šli jsme spát až kolem druhé hodiny. Všechno chvilku trvá, nemyslíte?"

"Byla jste vzhůru až do dvou hodin?"

"Ano."

"A pan Krutch z bytu neodešel?"

"Ne."

"Odešel z ložnice?"

"Ne."

"Ani jednou za celou noc?"

"Ani jednou za celou noc."

"No dobrá," řekl Meyer. "Ty ještě něco máš, Cottone?"

"Vy se tak jmenujete?" zeptala se Suzie. "Já měla jednoho strýčka, který se taky jmenoval Cotton."

"Jmenuju," řekl Hawes. "Podle Cottona Mathera?"

"Uhodla jste."

"Není to shoda okolností?" řekla Suzie. "To je přece fantastická shoda okolností."

"Chtěl ses ještě na něco zeptat?" řekl znova Meyer.

"Vlastně ... ano," řekl Hawes a podíval se na Meyera.

"Počkám na tebe venku," řekl Meyer.

"Dobrá," řekl Hawes.

Sledoval Meyera, jak si klesl cestu tlačenicí dívek v obchodě, sledoval ho, jak otevřel dveře krámu a vyšel na chodník.

"Já už mám jen jednu otázku, Suzie," řekl.

"Ano, copak?"

"Nechtěla byste se mnou jít do biografu? Nebo tak něco?"

"Och, to ne," řekla Suzie. "To by se Irvingovi nelíbilo." Usmála se a podívala se na něho velkýma hnědýma očima. "Hrozně mě to mrzí," řekla, "vážně, ale Irving prostě pro takové věci nemá ani špetku pochopení."

"To nic, ehm, mockrát vám děkuju za ochotu odpovídat nám na otázky, slečno Endicottová," řekl Hawes. "Moc vám děkuju. Mrzí mě, že jsme vás - ehm - takhle přepadli, když máte plné ruce práce. Moc vám děkuju."

"Nemáte zač," řekla Suzie a odběhla k další krásné brunetce, která se vynořila z další zkušební kabinky.

Hawes si brunetu změřil, rozhodl se, že další odmítnutí už nebude riskovat, a vyšel z obchodu.

Na chodníku na něho čekal Meyer.

"Tak co? Jedna nula?" zeptal se Meyer.

"Nula nula."

"Jak je to možné? Myslel jsem, že je to tutovka."

"To já taky. Nejspíš Krutche přímo zbožňuje."

"Tak to vidíš. Já kdybych někoho přímo zbožňoval, tak bych si vybral jedině tebe," řekl Meyer.

"Hele, nech si to," odsekl Hawes a oba muži se vrátili do služebny.

Hawes vytřukal na stroji hlášení a pak šel znova ven, pohovořit s majitelem koloniálu, který podal stížnost na lidi kradoucí mu láhve od mléka z beden narovnaných vzadu za krámem, což se děje v časných ranních hodinách, když je krám ještě zavřený. Meyer si zašel popovídat s jedním přepadeným a zmláceným a ukázat mu pár fotografií vyhlášených grázlů kvůli eventuální identifikaci. Pracovali na Weinbergově případu

dlouho a tvrdě, jen co je pravda, ale teď byl zařazen mezi Neuzavřené případy, kde měl zůstat, pokud by nedošlo k nějakému dalšímu vývoji či odhalení.

Na přívozním člunu do Bethtownu mezitím dva jiní policisté vdechovali z plných plic mírný červnový větřík, který k nim vál od hladiny River Harbu. Carella a Brown stáli bez pláště a bez klobouků u zábradlí, pozorovali vzdalující se obzor Isoly a rušný provoz na řece, remorkéry a zaoceánské parníky, eskadru torpédoborců, nákladní čluny a pramice, všechny houkající, s prskajícími motory, vyzvánějící lodními zvony, vypouštějící páru a zanechávající za sebou rozčeřenou, pěnivou brázdu. "Tohle je pořád ještě ten nejlacnější dopravní prostředek ve městě," řekl Brown. "Pět centů za pětáctýřet minut jízdy na člunu - kdo jim může konkurovat?"

"Chtěl bych mít pětcent za každou jízdu, kterou jsem na tomhle přívozu s Teddy absolvoval, než jsme se vzali," řekl Carella.

"Caroline to taky mívala ráda," řekl Brown. "Nikdy nechtěla sedět uvnitř, ať bylo léto nebo zima. Vždycky jsme stáli tady na přídi, i když jsme byli zmrzlí jak dva preclíky."

"Je to vlastně takový výlet po moři pro chudé," řekl Carella.

"Měsíční svit a mořský vánek ..."

"Vyhrávání na tahací harmoniku ..."

"Houkání remorkérů ..."

"Jak ve filmu z produkce Warner Brothers."

"Občas jsem si myslel, že to existuje," řekl Brown toužebně. "V tomhle městě byla spousta míst, kam jsem nemohl jít, Steve, buď proto, že jsem si to nemohl dovolit, nebo proto, že mi dávali zatraceně jasně na srozuměnou, že tam nejsem vítaný návštěvník. Na tomhle přívozu do Bethtownu jsem se ale mohl cítit jako filmový hrdina. Mohl jsem jít s děvčetem na před, cítili jsme vítr ve tvářích a mohl jsem ji líbat jako nějaký černý Humphrey Bogart. Mám tenhle zatracený přívoz rád. Fakt."

"No jo," řekl Carella a přikývl.

"Ovšem," řekl Robert Coombs, "kousek té fotografie jsem kdysi měl."

"Kdysi měl?" zeptal se Brown.

"Ano - kdysi měl," řekl Coombs a odplivl si na pangejt před párkařským krámkem.

Bylo mu kolem šedesáti, tvář měl ošlehanou větrem a tvrdé chuchvalce žlutobílých vlasů mu trčely z lebky jak odumřelé kukuřičné stvolky, celý vypadal tak nějak ufmukaně, když seděl na stoličce před svým krámkem (Bobův zájezdní bufet) a rozmlouval s oběma detektivy. párkařský krámkem byl na silnici 24, kousek od nevalné vozovky, zdálo se, že tu za den v obou směrech stěží přejede tucet automobilů.

"Kde jste k němu přišel?" zeptal se Carella.

"Dal mi ho Petey Ryan před tou loupeží," řekl Coombs.

Oči měl bledě modré, orámované světlým obočím a překryté téměř bílými řasami. Zažloutlé zuby měly skoro stejnou barvu jako řasy. Odplivl si na pangejt. Brown prudce zapochyboval, že by mu chutnalo jídlo připravené v Bobově zájezdním bufetu.

"Proč vám to Ryan dal?" zeptal se Carella.

"Byli jsme dobří kamarádi," řekl Coombs.

"Povězte nám to všechno," vyzval ho Brown.

"Proč to? Řekl jsem vám, že už tu fotku nemám."

"A kde je?"

"Pámbuví," řekl Coombs, pokrčil rameny a odplivl si.

"Jak dlouho před loupeží?" řekl Carella.

"Co jak dlouho před?"

"Vám dal tu fotografii."

"Tři dny."

"Petey za vámi přišel ..."

"Tak - správně."

"A předal vám kousek fotografie ..."

"Přesně tak."

"A řekl vám co?"

"Řekl mi, že to mám schovat, než ten případ provedou."

"A co potom?"
"Že si to přijde ode mne vyzvednout."
"Řekl vám proč?"
"Pro případ, že by ho sbalili."
"Nechtěl mít fotografii u sebe, kdyby ho snad policie chytla, je to tak?"
"Tak - správně."
"Co jste si o tom všem myslel vy?" řekl Brown.
"Co jsem si měl myslet? Dobrý kamarád mě požádá o službu, tak jsem mu ji prokázal. Co na tom bylo k myšlení?"
"Měl jste tušení, co fotografie označuje?"
"To bych prosil."
"Co označovala?"
"Ukazovala místo, kam schovají ty prachy. Myslíte si, že jsem trouba?"
"Řekl vám Petey, na kolik kousků celou fotografii rozstříhali?"
"Ne, to mi neřekl."
"Řekl vám jen, abyste mu ten kousíček schoval, dokud si ho nepřijde vyzvednout, ano?"
"Tak - správně."
"Dobrá. Kde je ten kousek fotografie teď?"
"Vyhodil jsem ho do popelnice," řekl Coombs.
"Proč?"
"Peteyho zabili. Věděl jsem na beton, že už si pro něj nikdy nepřijde, a tak jsem ho vyhodil."
"Přestože jste věděl, že je to jen část větší fotografie? Fotografie, která ukazuje, kam ukryli lup z NSÚS?"
"Tak - správně."
"Kdy jste ho vyhodil?"
"Den po té loupeži. Hned, jak jsem se v novinách dočetl, že je Petey po smrti."
"Měl jste zatraceně naspěch, abyste se toho zbavil, co?"
"Tak - správně. Zatraceně naspěch."
"A proč?"
"Nechtěl jsem se do té loupeže namočit. Bylo mi jasné, že to s tou fotkou smrdí, a tak jsem z ní nechtěl mít u sebe ani kousek."
"Nejdřív jste ji ale od Peteye vzal, že?"
"Tak - správně."
"Přestože jste věděl, že označuje místo, kam hodlají schovat výnos loupeže."
"To jsem se jen dohadoval. Najisto jsem to nevěděl."
"A kdy jste se to dověděl najisto?"
"Totiž - najisto to nevím dodneška."
"Po loupeži jste ale byl natolik vystrašený, že jste ten ústřížek, který vám Petey dal, zahodil."
"Tak - správně."
"To bylo před šesti lety, že, pane Coombsi?"
"Tak - správně."
"Hodil jste ho do popelnice."
"Do popelnice, tak - správně."
"Kde ta popelnice stála?"
"Cože kde stálo?"
"Ta popelnice."
"Vzadu."
"Tady vzadu za krámkem?"
"Správně."
"Šel byste tam s námi a ukázal nám, kde jste ústřížek do popelnice hodil?"
"Beze všeho," řekl Coombs, vstal ze stoličky, odplivl si a zavedl je obloukem za párkařský krámk.
"Tak tady," řekl a ukázal. "Do jedné té popelnice tady."
"To jste nesl ten mřavý kousek fotografie až sem dozadu, zvedl jste víko popelnice a hodil ho do ní?"
"Tak - správně."

"Ukažte nám, jak jste to udělal," řekl Brown.

Coombs se na něho zvědavě podíval. Pak pokrčil rameny, sevřel pomyslný odstřížek fotografie mezi palcem a ukazováčkem, donesl jej k nejbližší popelnici, odklopil víko, hodil neexistující papírek dovnitř, víko pustil, otočil se k policistům a řekl:

"Tak nějak. Tak jsem to udělal."

"Lžete," řekl Brown suše.

Ani jeden z detektivů samozřejmě nevěděl, zda Coombs lže nebo ne, a ta malá nápaditá zkouška přímo u popelnice také nic nedokázala.

Vyšetřování a odhalování zločinů však vyžaduje kromě znalosti lidských povah i znalost jistých triků. Ve Spojených státech amerických neexistuje jediný řadový občan, který by ze stálého sledování televizních pořadů a detektivních filmů nevěděl, že policisté vždycky kladou ošidné otázky a nastražují pasti, aby usvědčili lidi ze lži. Coombs také zhlédl svou dávku televizních pořadů a filmů, a věděl tedy s jistotou - z níž mu začalo vynechávat srdce, křídově tvář a drkotat zuby, že provedl něco špatně, že se dopustil nějaké chyby, když kráčel k popelnici, zvedl víko a hodil do ní pomyslný odstřížek fotografie, že udělal něco, co těm dvou mazaným vyšetřovatelům okamžitě prozradilo, že lže.

"Ze lžu?" řekl. "Já? Já že lžu?"

Znova si zkusil odplivnout, ale krční svaly ho tentokrát neuposlechly, téměř vyprskl a strašně se rozkašlal.

"Vy tedy chcete jít s námi?" řekl Carella přísně a pompézně, tím nejzdeštěnějším hlasem, jehož byl schopen.

"Co ... co ... cože?" řekl Coombs a rozkašlal se znova, až mu tvář zbrunátněla, a pak se opřel dlaní o zadní stěnu párkařského krámků, sklonil hlavu, opřel se čelem a snažil se popadnout dech a vzít rozum do hrsti.

Dostali ho, to věděl, ale neuměl si představit, z čeho jej mohou obvinít, a tak se pokoušel získat aspoň čas, zatímco velký černošský policista sáhl do zadní kapsy a vytáhl z ní ocelová pouta na zápěstí se zlověstnými okraji zubatými jak pila - kristepane, teď jsem v loži, pomyslel si Coombs, teď mě zatknou. Ale proč?

"Co jsem provedl," řekl, "z čeho mě obviňujete," řekl, "co jako, c... co jako jsem měl udělat?"

"To byste měl vědět vy, co jste udělal, pane Coombsi", řekl Carella ledově. "Zničil jste důkaz zločinu."

"Což je samo o sobě těžký zločin," lhal Brown jako když tiskne.

"Paragraf 812 Trestního zákona," řekl Carella.

"Poslyšte, já ..."

"Tak jen pojďte, pane Coombsi," řekl Brown a zvedl ocelová pouta.

"A co když jsem ... co když jsem tu věc ... tu fotografii nevyhodil?" zeptal se Coombs.

"Vyhodil jste ji?"

"Nevyhodil. Mám ji. A dám vám ji. Kristepane - já vám ji dám."

"Tak sem s ní," řekl Brown.

Přívozní člun je příhodné místo k úvahám. A také je to vhodné místo k naslouchání. A tak zpáteční cestou do Isoly Carella i Brown trochu uvažovali a střídavě naslouchali jeden druhému.

"Na té loupeži se podíleli čtyři chlápci," řekl Brown. "Carmine Bonamico, který celou věc vymyslel a naplánoval ..."

"A muselo to dát nějakého myšlení," řekl Carella.

"Jerry Stein, který ten balík peněz odvezl, a dva střelci - Lou D'Amore a Pete Ryan. Dohromady čtyři."

"No a co?"

"No a teď počítej. Pete Ryan dal jeden kousek momentky své tetě Dorothee McNallyové a další kousek dobrému starému kámošovi Robertu Coombsovi ..."

"Z nóbl kvelbu zvaného Bobův zájezdni bufet," řekl Carella.

"Tak - správně," řekl Brown. "Což znamená, užijeme-li metody zvané aritmetická dedukce, že Ryan v jedné chvíli musel mít dva kousky fotky."

"Tak - správně," řekl Carella.

"A nezdá se ti proto pravděpodobné, že každý člen gangu měl dva

kousky té fotky? Nebo spíš naopak? Co říkáš?"

"Pravděpodobně to je, ale nutně to z toho nevyplývá," řekl Carella.

"Jak to myslíte, Holmesi?"

"Toť elementární, milý Watson. Domníváte se, že celá fotografie se skládá z pouhých osmi kousků. Použijeme-li však dalších násobků čtyř, můžeme stejně dobře usuzovat, že těch kousků je dvanáct, nebo šestnáct, nebo dokonce snad ..."

"Já to odhaduju na osm," řekl Brown.

"Proč zrovna magické číslo osm?"

"Kdybys měl v plánu takovou veleloupež, rozstříhal bys fotografii na dvanáct částí? Nebo na šestnáct?"

"Nebo na dvacet?" řekl Carella. "Udělal bys to?"

"Připadá mi to jako hloupý nápad hned od začátku," řekl Carella. "Já bych takovou fotografii nestříhal vůbec."

"Já to odhaduju na osm. Čtyři chlapi, každý dva kousky. Teď jich máme šest. Podle mého odhadu najdeme sedmý v sejfu Gerry Fergusonové. Pak, už nám bude chybět jen jeden kousek. Jeden jediný, kamaráde. Ještě jeden kousek a máme to z krku."

Jak ale kdysi poznamenal Robert Burns, ten moudrý skotský básník, i ty nejlépe vymyšlené plány ...

To odpoledne přijeli do Ferguson Gallery s úředním povolením k prohlídce sejfu Geraldine Fergusonové. A třebaže sejf prohlédali odshora až dolů a našli v něm spoustu nejrůznějších tretek bez jakéhokoli vztahu k nějakému zločinu, další kousek fotografie nenašli. Pondělí bylo u konce a měli pořád jen těch šest kousků.

Šest. Přepočítej je. Šest.

Jak ty Blažené kousky zkoumali v půlnočním tichu služebny, napadlo je pojednou, že se dopustili nějakého strašného omylu. Na fotografii nebylo nebe. A protože na ní nebylo nebe, neexistovalo ani žádné nahoře a dole, žádný hořejšek a spodek. Hleděli na krajinu bez perspektivy a to nedávalo žádný smysl

9

Nylonovou punčochu měla pevně utaženou kolem hrdla, zařezávala se jí do měkkého masa šíje. Oči měla vystouplé z důlků a vypadala groteskně i mrtvá, jak ležela na tyrkysovém koberci v ložnici. Na sobě měla župánek jak pro panenku a bikini kalhotky. Prostěradlo sklouzlo z postele a jeden jeho konec měla namotaný kolem pokrčené nohy. Geraldine Fergusonová už nikdy nebude italsky sakrovat, už nikdy nebude dělat návrhy ženatým negrům, už nikdy nikomu neoznámí přemrštěnou cenu nějakého obrazu nebo sochy. Geraldine Fergusonovou oloupili o život a nechali ji ležet v póze stejně hranaté a absurdní jako geometrické obrazce, vykřikující ze stěn její galerie, mrtvolně tichou a zároveň k nebi volající v té tyrkysem vykládané svatyni, v prohledané a zpřeházené spoušti ložnice, představující jakousi unavenou reprízu řádění v pokojích Donalda Renninger a Alberta Weinberga, ten, kdo tu hledal, byl posedlý amokem, lačností po sedmi stech padesáti tisících dolarech, která zde dospěla k vrcholu zoufalství. Policie v Gerryině sejfu nenašla to, co hledala, a měla teď dostatečný důvod k úvahám, zda osoba, která zdemolovala Gerryin byt a jeho majitelku nádavkem uškrtila, měla víc štěstí než oni.

Arthur Brown vyšel do chodby a hlavou se mu honila kuriózní myšlenka: napadlo ho, jestli Gerry také někdy jezdila po městském chodníku na kolečkových bruslích.

Bramley Kahna sebrali tu noc v baru navštěvovaném homosexuály.

Měl na sobě brokátovou kazajku, jakou nosíval nebožtík Nehru, a bederní kalhoty z bílého lnu. Ruku měl na rameně kadeřavého mladíka v černé kožené bundě. Na levém malíčku měl Kahn zdobený zlatý prsten s šedou sladkovodní perlou.

Byl trochu opilý, choval se blazeovaně a zdálo se, že ho příchod policie překvapil. Všude kolem něho tančili muži s muži, muži šeptali mužům do oušek, muži objímali muže, ale Kahn byl příchodem policie nicméně překvapen, poněvadž v tomto nejtolerantnějším městě na světě, kde soukromé homosexuální kluby mohly kategoricky odmítnout pustit policisty do svých místností (pokud ovšem také nepatřili k jejich členům)

pokládal každý "třetí pohlaví" za zcela běžnou věc, dokud některý ten pan Dáma nezmermomočil někde v tmavé uličce šestiletého chlapečka. Byl to prostě zcela normální a legální homosexuální bar, kde nikdy nedocházelo k žádným malérům, ba ani k žádným hlučným hádkám ze žárlivosti. Shromažďovali se tu pouze ve všem klidu a pořádku mladíci, které sem srdce táhlo - proto byl Kahn příchodem policie velice překvapen. A byl překvapen ještě víc, když se dověděl, že Geraldine Fergusonová je mrtvá.

Pořád policii opakoval, jak ho to překvapuje. Dneska je přece úterý, opakoval pořád policii, a v úterý si zpravidla Gerry bere volno, brávala si úterý, kdežto on si bral středy. Nečekal, že ji v galerii uvidí, a nebyl překvapen, když se neobjevila v práci. Zavřel galerii v šest, zašel si na klidnou večeři s blízkým přítelem a pak přišel sem do The Quarter na skleničku před spaním, než půjde na kutě. Arthur Brown se ho zeptal, zda by mu nevadilo zajet s nimi na okraj města do služebny, a Kahn řekl, že nevidí důvod, proč by to měl odmítnout, ačkoli by se měl možná nejprve poradit se svým právníkem. Brown mu sdělil, že na advokáta má právo a že de facto nemusí odpovídat vůbec na žádné otázky, jestliže nechce, ať už s právníkem nebo bez něho, a pak mu zopakoval celou klauzuli schválenou zákonem na základě precedenčního případu Miranda-Escobedo, poučující Kahna o jeho právech. Kahn ho pozorně vyslechl a pak se rozhodl, že přece jen udělá nejlíp, když zavolá svému advokátovi a požádá ho, aby přijel do služebny a byl výsledku přítomen, poněvadž vražda je koneckonců závažná věc, dokonce i v tak tolerantním městě, jako je tohle.

Advokát se jmenoval Anatole Petitpas a požádal Browna, aby ještě jednou zazpíval celou písničku Miranda-Escobedo a znova sehrál celou tu benefici pro diváky na levnějších sedadlech. Brown trpělivě vysvětlil Kahnova práva i jemu, a Kahn řekl, že mu je všechno jasné, a zdálo se, že Petitpas je spokojen s tím, že všechno tak pěkně probíhá podle zákonných předpisů, neboť poté dal detektivům pokyn, že teď mají plné právo klást jeho klientovi takové otázky, jaké uznají za vhodné. Detektivové tu byli čtyři, stáli kolem Kahna v nesemknutém kruhu, ale jejich početní převaha byla poněkud znehodnocena přítomností Petitpase, o němž se dalo předpokládat, že je ve střehu a vmísí se do bitky, jakmile by se mu výslech zdál příliš drsný. Ta věc, o které se tu měli bavit, byla přece jen vražda, a ani jedna zúčastněná strana neměla žádnou počáteční výhodu.

Položili všechny běžné a předepsané otázky (div při nich sami neusnuli) takové jako KDE JSTE BYL VČERA VNOCI VE DVĚ HODINY? (což byl čas, který policejní lékař určil jako pravděpodobnou hodinu Gerryiny smrti) a KDO BYL S VÁMI? a KAM JSTE ŠEL? a VIDĚL VAS NĚKDO?, všechny ty obvyklé policejní kecy, přičemž otázky střídavě kladli Brown, Carella, Meyer i Hawes - bez odmlk a nacvičeně jako dobře sehraný tým. Pak se konečně vrátili k fotografii - všechno se pořád vracelo k té fotografii - poněvadž všem čtyřem policistům shromážděným ve služebně bylo jasné, že zatím byli zavražděni čtyři lidé a že každý z těch zavražděných vlastnil jeden nebo víc kousků fotografie, označující, kde jsou ukryty peníze uloupené z NS&TS, a jestliže existoval nějaký jasnější motiv než tenhle, museli by o něj už jeden jak druhý těma svýma velkýma plochýma policejníma nohama zakopnout. "Když jsem s vámi mluvil v sobotu v galerii," řekl Brown, "řekl jste mi, že Gerry Fergusonová má ústřížek jisté fotografie. Když jste to řekl, byl jste ..."

"Okamžiček," přerušil ho Petitpas. "Vy už jste s mým klientem hovořil dřív?"

"Ano, mluvil jsem s ním."

"Poskytl jste mu zákonné poučení o jeho právech?"

"Prováděl jsem předběžné vyšetřování," řekl Brown unaveně.

"Neřekl mi, že je od policie," řekl Kahn.

"Je to pravda?" zeptal se Petitpas.

"Je."

"To může být významné."

"Nemusí nutně být," řekl Brown a usmál se.

Ostatní detektivové se usmáli s ním. Mysleli v té chvíli na tisíce

zpráv od úřadu sociální péče, vyhotovených ve třech exemplářích, v nichž se například o nějakém mladíkovi uvádí, že byl ve čtrnácti letech zatčen pro přechovávání narkotik, v šestnácti letech pro přechovávání narkotik s úmyslem je prodávat a v osmnácti letech pro pašování dvaceti kilo heroinu v pytli od cementu, načež jsou tyto hotové dějiny kriminality komentovány slovy, napsanými nad ofěsnou legendou na stroji:

NEMUSÍ NUTNĚ BÝT VÝZNAMNĚ

"Pokračujte," řekl Petitpas.

"Chtěl jsem se vašeho klienta zeptat, zda věděl s jistotou, že slečna Fergusonová ústřížek té fotografie má."

"Ano, naprosto jistě," řekl Kahn.

"Slečna Fergusonová nám řekla, že ústřížek je v sejfů v galerii," řekl Carella. "Vy jste se to také domníval?"

"Ano, domníval."

"Víte možná, že když jsme sejf otevřeli, fotografii jsme v něm nenašli."

"Vím to."

"Kde jste si myslel, že tedy je?" zeptal se Hawes.

"Té otázce nerozumím."

"Když jste se dověděl, že v sejfů nebyl - když jsme včera sejf otevřeli a fotografie v něm nebyla - kde jste si myslel, že může být?"

"Neměl jsem tušení."

"Myslel jste si, že je u slečny Fergusonové v bytě?" zeptal se Meyer.

"Řekl vám již, že neměl tušení, kde ta věc je," prohlásil Petitpas.

"Nutíte ho ke spekulacím ..."

"Tohle si laskavě nechte až před soud, pane právní zástupče," řekl Carella. "Zatím tu není nic, co by vybočovalo z přípustných mezí, a vy to víte. Byla zabita žena. Jestliže nám váš klient uspokojivě zodpoví několik málo bodů, odejde odtud do deseti minut, jestliže ne ..."

"Ano, pane Canello?"

"Carello. Jestliže ne, mám za to, že jste si plně vědom možností, jaké za této situace máme."

"Vyhrožujete mu, že ho obviníte z vraždy?"

"Zmínil se snad někdo o obvinění z vraždy?"

"Implikace byla jasná."

"Tu otázku položil detektiv Meyer. Pane Kahne, myslel jste si, že fotografie může být v bytě slečny Fergusonové, nebo jste si to nemyslel?"

"Mohu na to odpovědět?" zeptal se Kahn advokáta.

"Jen jim vyhov, vyhov jim," řekl Petitpas mrzutě.

"Myslel jsem si asi, že tam může být. Ano."

"Šel jste ji tam hledat?" zeptal se Brown.

"To je právě to, čeho jsem se obával," řekl Petitpas. "V tomto okamžiku mi nezbyvá než svému klientovi poradit, že by nemuselo být v jeho prospěch zodpovídat jakékoli další otázky."

"Tak vy přece jen chcete, abychom na něho ten formulář vyplnili, pane právní zástupče, že ano?"

"To si dělejte, co chcete. Nemusím vám doufám připomínat, že vražda je vážná ..."

"Ale ale, nechte si ty nesmysly, vážený pane," řekl Brown. "Proč s námi nechcete radši spolupracovat, pane Petitpasi? Nebo snad má váš klient co skrývat?"

"Nemám co tajit, Anatole," řekl Kahn.

"Tak mu dovozte, aby nám na ty ztracené otázky odpověděl," řekl Carella.

"Zodpovím ty otázky," řekl Kahn a podíval se na Petitpase.

"Dobrá, vyhov jim," řekl Petitpas.

"Já ji nezabil, Anatole."

"Dobrá, dobrá, mluv."

"Opravdu jsem to neudělal. Nemám co tajit."

"Je to v pořádku, pane právní zástupče?"

"Již jsem svolil, že vám může na otázky odpovídat."

"Děkuji. Šel jste včera v noci do bytu Gerry Fergusonové?"

"Ne."

"Nebo vůbec včera? V kteroukoli dobu?"

"Ne."

"Viděl jste ji včera?"

"Ano, v galerii. Odešel jsem ale dřív než ona. Nějak krátce poté, co jste otevřeli sejf."

"Krátce poté, co jste se dověděl, že fotografie v sejfu není?"

"Ano, to souhlasí."

"A krátce poté vás napadlo, že může být u slečny Fergusonové v bytě?"

"Ano."

"A teď nám povězte něco o tom seznamu, pane Kahne."

"Cože?"

"O tom seznamu."

"Jakém seznamu?"

"O tom přetřeseném seznamu jmen, který máte v kovové pokladničce ve spodní zásuvce psacího stolu v kanceláři."

"Já ... já nevím, co máte na mysli," řekl Kahn.

"Čtyři lidé, kteří jsou na tom seznamu, už byli zabiti, pane Kahne."

"Jaký seznam má na mysli, Brame?" otázal se Petitpas.

"Nevím."

"Jde o seznam jmen, pane Petitpasi," řekl Brown, "a pravděpodobně jsou to jména lidí, kteří vlastní nebo kdysi vlastnili části fotografie, údajně označující, kde je schován jistý obnos, uloupený z Národní střadatelské a úvěrové společnosti před šesti lety. Charakterizuje to povahu toho seznamu dostatečně jasně, pane Kahne?"

Petitpas se upřeně zadíval na svého klienta. Kahn mu upřený pohled oplatil.

"Jen jim odpověz," řekl Petitpas.

"To jasně charakterizuje povahu seznamu. Ano," řekl Kahn.

"Takže ten seznam existuje?"

"Ano, existuje."

"A utržená část toho seznamu je opravdu ve vaší pokladničce?"

"Ano, je, ale jak ...?"

"Na tom nezáleží jak. Kde jste k tomu seznamu přišel?"

"Dala mi ho Gerry, abych ho bezpečně uschoval."

"Kde k němu přišla ona?"

"To nevím."

"Pokuste se nám pomoci, pane Kahne," řekl Meyer laskavě.

"Já ji nezabil," řekl Kahn.

"Někdo ji ale zabil," řekl Carella.

"Já to nebyl."

"Netvrdíme, že jste to byl vy."

"Tak to je v pořádku. Pokud tohle víte, je to v pořádku."

"Kdo jí ten seznam dal?"

"Carmine."

"Bonamico?"

"Ano. Carmine Bonamico. Půlku seznamu dal své ženě a druhou půlku Geraldině."

"Proč Geraldině?"

"Něco spolu měli."

"Byli milenci?"

"Ano."

"Dal jí taky ústřížek té fotografie?"

"Ne. Ten jí dal její švagr, Lou D'Amore. Přepadení se zúčastnili čtyři muži. Bonamico rozstříhal fotografii na osm částí, podle jedné klikaté čáry uprostřed horizontálně a podle tří klikatých čar vertikálně, celkem osm ústřížků. Dva ústřížky dal každému z těch mužů, dva si nechal sám. Muže požádal, aby ústřížky uschovali u lidí, kterým mohou důvěřovat. Dalo by se říct, že to byla taková bezpečnostní pojistka. Uživatelé pojistky byli lidé, kteří měli části té fotografie. Opatrovníci byly Alice Bonamicová a Gerry Fergusonová, jediné dvě osoby, které mohly složit seznam, vyzvednout ústřížky fotografie a zjistit, kde jsou peníze z loupeže."

"Kdo vám to všechno řekl?"

"Gerry."

"Jak to mohla vědět?"

"To víte - co se neřekne v posteli ... Bonamico jí pověděl všechno. Myslím, že jeho žena nevěděla, kdo má druhou půlku seznamu. Gerry to ale věděla zcela jistě."

"Takže Gerry vlastnila půlku seznamu a jeden ústřížek fotografie."

"Ano."

"Proč tedy seznam nesložila a nezačala se sama pít po ostatních ústřížcích?"

"Pokusila se o to."

"A kdo jí to překazil?"

"Alice." Kahn se odmlčel. "To je přete jasné. Myslíte, že by vaše žena ochotně spolupracovala s vaší milenkou?"

"Já žádnou milenkou nemám," řekl Carella.

"Tady je ten seznam opsaný na stroji," řekl Brown. "Podívejte se na něj."

"Mohu se na to podívat?" zeptal se Kahn advokáta.

"Klidně," řekl Petitpas.

Otočil se k policejnímu zapisovateli a řekl:

"Poznamenejte do zápisu, že panu Kahnovi byl ukázán seznam s těmi jmény, uveďte v zápisu všechna jména, která na seznamu jsou."

"Můžete mi ten seznam půjčit?" zeptal se zapisovatel.

Brown mu jej podal. Stenograf si seznam pozorně prohlédl, opsal si jména a podal papír Brownovi zpátky.

"Dobrá, mohl byste se teď laskavě na ten seznam podívat vy, pane Kahne?"

Kahn si seznam vzal.

ALBERT WEINBERG
DONALD RENNINGER
EUGENE E. EHRBACH
ALICE BONAMICOVÁ
GERALDINE FERGUSONOVÁ
DOROTHEA McNALLYOVÁ
ROBERT COOMBS

"Tak jsem se na to podíval," řekl a vrátil seznam Brownovi.

"Která z těch jmen znáte?"

"Jen tři."

"Která?"

"Gerry - samozřejmě - Alice Bonamicová a Donald Renninger. Renninger je další člověk, který od Lou D'Amoreho dostal ústřížek fotografie."

"Proč právě on?"

"Seděli spolu v jedné cele v Caramooru. Lou mu tam de facto ten ústřížek poslal poštou. V době, kdy došlo k loupeži, byl Renninger stále ještě za mřížemi."

"Co víte o těch ostatních jménech?"

"Neznám ani jedno."

"Roberta Coombse?"

"Neznám."

"Jeho jméno bylo na té půlce seznamu, kterou jste měl. Nepokoušel jste se s ním nějak spojit?"

"Gerry možná. Já ne."

"Nebyl jste na něho vůbec zvědav, že?"

"Och, zvědavý jsem byl, to ano, ale ne zas tak zvědavý, abych vážil celou tu cestu až ..."

Kahn se pojednou zarazil.

"Až kam, pane Kahne?"

"Tak tedy dobře - do Bethtownu. Byl jsem za ním. Nechtěl mi ústřížek dát. Nabídl jsem mu za něj dva tisíce dolarů, ale nechtěl mi ho dát."

"A co některá ta ostatní jména? Pokoušel jste se někdy spojit se s některým z nich?"

"To jsem přece nemohl. Měl jsem toho seznamu jen půlku."

"Na seznamu je pouhých sedm jmen, pane Kahne."

"Ano, všiml jsem si."

"Řekl jste nám, že fotografie byla rozstříhána na osm kousků."

"To mi řekla Gerry."

"Kdo má ten osmý kousek?"

"Nevím."

"A co to první jméno ze seznamu, pane Kahne? Albert Weinberg? Chcete nám tvrdit, že jste o něm nikdy neslyšel?"

"Nikdy."

"Vy nečtete noviny?"

"Ach tak, vy myslíte to, že byl zavražděn. Ano, ovšem, četl jsem o tom, že byl zavražděn. Myslel jsem, že máte na mysli ..."

"Co?"

"Že jsem ho snad nějak znal předtím."

"Zabil jste Alberta Weinberga?"

"Okamžik, pane Browne ..."

"To je v pořádku, Anatole," řekl Kahn. "Ne, nezabil jsem ho, pane Browne. De facto jsem před tou nocí, kdy byl zavražděn, ani nevěděl, že existuje."

"Ach tak," řekl Brown. "Přestože byl několikrát v galerii a na tu fotografii se vyptával?"

"Ano, ale vždycky tam vystupoval pod vymyšleným jménem."

"Ach tak."

"S žádnou vraždou jsem neměl nic společného."

"Měl jste něco společného s tím výpraskem, který jsem dostal?"

"Nemusím snad říkat, že ne."

"Kde jste v té době byl?"

"Doma v posteli!"

"Kdy?"

"Tu noc, co vás ztloukli."

"Jak víte, že se to stalo v noci?"

"Okamžik, pane Browne ..."

"Není třeba, to je v pořádku, Anatole," řekl Kahn. "Gerry mi to pověděla."

"A kdo to pověděl Gerry?"

"Nejspíš vy, aspoň myslím."

"Já jsem jí o tom neřekl ani slovo."

"Pak se to musela dovědět nějakým jiným způsobem. Možná že v tom sama měla prsty. Možná že si někoho najala, aby šel za vámi do hotelu ..."

"Jak víte, kde se to stalo?"

"Ona ... mi to řekla."

"Řekla vám, že mě dva muži přepadli v mém hotelovém pokoji?"

"Ano, pověděla mi to den nato."

"Nemohla vám o žádných dvou mužích nic povědět, pane Kahne, poněvadž to jsem si právě teď vymyslel. Provedl to jen jeden muž a měl přes obličej punčochu."

"To jsem ale nebyl já!" zvolal Kahn.

"Tak kdo to teda byl?" rozkřikl se na něho Brown. "Před okamžikem jste řekl, že jste se o Albertu Weinbergovi dověděl tu noc, kdy byl zavražděn. Jak?"

"To jsem myslel to ráno po tom. Z novin ..."

"Řekl jste ,tu noc, kdy byl zavražděn', řekl jste, že jste před tou nocí ani nevěděl, že existuje. Jak jste se o jeho existenci dověděl, pane Kahne? Z mého notesu, otevřeného u telefonu?"

"Okamžik, okamžik," křičel Petitpas.

"Já ho nezabil!" křičel Kahn.

"Co jste dělal - šel jste za ním hned, jak jste odešel ode mne?"

"Ne!"

"Okamžik!"

"Šel jste pěšky ty tři bloky k domu, kde bydlel ..."

"Ne!"

"Vy jste ho zabil, Kahne, přiznejte se!"

"Ne!"

"Přepadl jste mě ..."

"Ano, ne. NE!"

"Ano nebo ne?"

Kahn napůl vstal ze židle, teď se do ní znova zhroutil a začal vzlykat.

"Ano nebo ne, pane Kahne?" zeptal se Carella vlídně.

"Nechtěl jsem ... vás uhodit, omlouvám se za to násilí," řekl vzlykající Kahn a nezvedl k Brownovi oči. "Chtěl jsem jen ... donutit vás, abyste mi dal ten ústřížek, co máte ... pohrozit vám revolverem. A pak ... když jste otevřel dveře, já ... připadal jste mi takový veliký ... a ... a ... v tom zlomku vteřiny, já ... rozhodl jsem se ... že vás praštím. Měl jsem hrozný strach, byl jsem hrozně vyděšený ... a ... bál jsem se, že byste mi mohl ublížit."

"Vyplňte formulář obžaloby," řekl Brown. "Útok na veřejného činitele."

"Okamžik," řekl Petitpas.

"Vyplňte formulář," řekl Brown suše.

10

Ted' bylo načase pořádně se nad tím zamyslet. Ted' to chtělo trochu zdravého rozumu a důvtipné dedukce.

Nic nedokáže zmást člověka (policisty nevyjímaje) víc než spousta jmen a spousta ústřížků a spousta mrtvol. Zastavte na ulici kteréhokoli zákonů dbalého občana a zeptejte se ho, čemu dá přednost, zda spoustě jmen a ústřížků a mrtvol, nebo obyčejné vraždě sekerou, a uvidíte, co vám řekne. Klidně můžete vsadit šest ku pěti, že si vybere tu sekeru v hlavě, a to kterýkoli den v týdnu, včetně čtvrtků, a čtvrtky nejsou žádné terno, leda když případnou na Den díkůvzdání.

A takhle se jim to jevilo.

Fakt: Renninger zabil Ehrbacha a Ehrbach zabil Renningera prostá a nekomplikovaná eliminace jednoho druhým, oba si koneckonců nezasloužili nic jiného.

Fakt: Bramley Kahn knockautoval Arthura Browna jediným úderem ve čtvrté vteřině prvního kola s použitím revolveru Smith & Wesson ráže .32, který Brown později našel ve spodní zásuvce Kahnova psacího stolu, a zřejmě ho uměl používat stejně dobře jako svých nohou - Kahn nadarmo neplatil za jednoho z nejvyhlášenějších tanečníků v homosexuálních barech na rozzářeném Kublenz Square v The Quarter.

Fakt: Někdo zabil Alberta Weinberga.

NEMUSÍ NUTNĚ BÝT VÝZNAMNÉ

Fakt: Někdo zabil Geraldine Fergusonovou.

NEMUSÍ NUTNĚ BÝT VÝZNAMNÉ

(Ten "někdo", jak usoudili po intenzivním výslechu, rozhodně nebyl Bramley Kahn, který poté, co ztloukl Browna do bezvědomí, odebral se rovnou domů do náruče mírně vyžilého čtyřiačtyřicetiletého zajocha.)

Fakt(-a): Na seznamu bylo sedm jmen, která napsal Carmine Bonamico vlastnoručně. Carmine seznam šikovně roztrhl a půlku dal své ženě, nebožce Alici Bonamicové, a druhou půlku své milence, nebožce Geraldince Fergusonové. Věru starostlivý a pozorný chlapík, který se dělil o lože i stůl, a dokonce i o svoje plánované nezákonné zisky s dvěma nejpůvabnějšími kvítečky svého života. Horší malér však je v tom, že ty dvě štetky nedokázaly dát ani hlavy, natož dvě půlky seznamu dohromady a nesklidily proto žeň Carmineho profesionálního důmyslu. Zločin se nevyplácí, když do toho člověk zaplete ještě další ženskou.

Fakt(-a): Existovalo osm ústřížků fotografie označující místo, kde jsou schovány peníze uloupené z NSUS. Carmine dal po dvou ústřížcích každému ze svých kompliců a dva ústřížky si pravděpodobně nechal sám, neboť byl zakladatelem a milovaným vůdcem ke zkáze odsouzené bandy lupičů.

Fakt: Petey Ryan, střelec té neblahé výpravy, dal jeden svůj ústřížek Dorothee McNallyové, světaznalé ženě, a druhý Robertu Coombsovi, majiteli zájezdního bufetu za všechny drobné.

Fakt: Lou D'Amore, druhý střelec, dal jeden svůj ústřížek Geraldince Fergusonové, uměním znalé dámě, a druhý Donaldu Renningerovi, soukmenovci z kriminálu, s nímž kdysi seděl v jedné cele.

Fakt: Carmine Bonamico, vrchní plánovač, dal jeden svůj ústřížek Alici, své svrchuzmíněné manželce.

Dohad: Je pravděpodobnější, že Jerry Stein, židovský řidič toho smůlou pronásledovaného vozu, v němž prchali, dal jeden svůj ústřížek

Albertu Weinbergovi a druhý Eugenovi Edwardu Ehrbachovi, oběma nepochybně židovského původu, než že dal oba ústřížky nějakému Arabovi, kterého náhodou potkal na ulici?

NEMUSÍ NUTNĚ BÝT VÝZNAMNÉ

Otázka: Komu dal Carmine Bonamico osmý ústřížek fotografie, ústřížek, ke kterému nebylo na seznamu žádné odpovídající jméno? Neboli (hodíme-li to všechno na papír, na což si policie obzvlášť potrpí)

PETE RYAN -- DOROTHEA McNALLYOVÁ

ROBERT COOMBS

(1)

(2)

LOU D'AMORE -- GERALDINE FERGUSONOVÁ

DONALD RENNINGER

(3)

(4)

JERRY STEIN -- ALBERT WEINBERG - ?

EUGENE E. EHRBACH - ?

(5)

(6)

CARMINE BONAMICO -- ALICE BONAMICOVÁ

??????????

(7)

(8)

Ale bylo toho víc, bylo toho bohužel mnohem víc, chudák policajt nemá na různých ustláno. Nebyl to například Irving Krutch, provocateur, kdo pověděl policii, že ústřížek Alice Bonamicové, spolu s přetrženým seznamem jmen, zdědila její sestra, Lucia Ferogliová, z jejichž křehkých sicilských rukou Krutch obě ty věcičky získal, když té dobré ženě nabulíkoval, že jí za ně dá tisíc dolarů? A neřekl také, že mu Lucia pověděla, že složená fotografie označuje místo, kde je ukryt "il tesoro", a nepopřela Lucia zdvořile, leč kategoricky, že mu kdy něco takového řekla? Nebo - jsme-li už u toho - že mu kdy dala nějaký seznam jmen? Ach tak. A jestliže tuto informaci nedostal od Lucie, kdo potom mu ji vlastně poskytl? Osoba, která vlastní osmý ústřížek? Osoba, kterou Carmine Bonamico nezanesl do seznamu?

Tu noc, kdy byl zavražděn Weinberg, telefonoval Brown třem lidem: své ženě Caroline, která byla samozřejmě mimo veškeré podezření, s Weinbergem samotným, který byl chvatně odexpedován do té veliké, převeliké fotolaboratoře vedené Svatým Petrem, a s Irvingem Krutchem, jemuž oznámil, že se mu podařilo z Weinberga vymáčkout něco opravdu cenného.

Zdálo se, že je načase pohovořit si znova s Irvinem Krutchem. Jestliže Krutch lhal v tom punktu, že seznam jmen dostal od Lucie Ferogliové, mohl také lhát tehdy, když tvrdil, že noc, kdy došlo k vraždě, strávil u sebe v bytě se Suzanne Endicottovou. Rozhodně stálo za to si to ještě oťukat. Když člověk vylučuje podezřelé, vždycky se vyplatí pohovořit si i s nejbližším foxteriérem. Brown si nasadil brýle proti slunci, aby byl dostatečně chráněn proti oslňujícímu úsměvu likvidátora pojistek. Krutch se neusmíval.

"To je jednoduché," řekl. "Ta stará fuchtle vám lže."

"Nebo lžete vy," řekl Brown.

"Proč bych lhal? Proboha, já přece za vámi s celou tou věcí přišel.

Mám eminentní zájem na tom, aby se ty peníze našly - právě tak jako vy. V sázce je celá moje kariéra, cožpak to nechápete?"

"Dobrá, budu se ptát znova," řekl Brown trpělivě. "Proč by ta milá, hluchá stará dáma, která anglicky sotva koktá a která mimochodem čeká, kdy jí vysolíte těch tisíc dolarů ..."

"Já jí zaplatím, buďte bez starosti. Krutch drží slovo."

"Proč by milá stará dáma zapírala, že vám pověděla něco o nějakém pokladu? Nebo že vám dala nějaký seznam jmen?"

"Jak to mám vědět? Na to se zeptejte jí. Říkám vám, že mi dala jednak seznam, jednak ústřížek fotografie a poskytla mi informaci, jak spolu ty dvě věci navzájem souvisí."

"Ona ale tvrdí, že vám dala jen ústřížek fotografie."
"Tak lže. Je to lhářka, Siciliánci jsou lháři."
"No dobrá, pane Krutchi," řekl Brown a povzdechl si. "Rád bych od vás věděl ještě jednu věc."
"Co?"
"Chci vědět, kde jste byl v pondělí v noci, kdy byla zabita Geraldine Fergusonová."
"Cože? Proč hrome chcete vědět tohle?"
"Poněvadž už jsme vám řekli, že jsme vyrabovali Gerryin sejf. A vy jste se možná rozhodl, že se porozhlédnete u ní po bytě, stejně jako jste se předtím porozhlédl po několika jiných bytech."
"Ne," řekl Krutch a zavrtěl hlavou. "To jste na špatné adrese."
"Dobrá, tak mi tedy povězte, kde jste byl."
"Byl jsem v posteli se Suzanne Endicottovou."
"Vy jste pořád v posteli se Suzanne Endicottovou, jak to tak vypadá."
"Vy byste nebyl?" řekl Krutch a blýskl svým zářivým úsměvem.
"A ona to samozřejmě potvrdí."
"Na to se zeptejte jí. Já nemám co skrývat," řekl Krutch.
"Díky, vážený a milý spolupracovníku," řekl Brown ironicky.
Když se vrátil do služebny, Carella mu řekl, že před chvílí volal Bramley Kahn, na kterého byla podána žaloba a pak byl propuštěn na kauci. Čekání na soudní přelíčení mu nebránilo, aby se vrátil do galerie a k prodeji uměleckých děl. Brown mu okamžitě zavolal sám.
"Chtěl bych si s vámi trochu pohovořit," řekl Kahn.
"Za chvíli jsem u vás," odpověděl Brown.
Když dorazil do galerie, Kahn na něho čekal ve své kanceláři, usazen za psacím stolem na staromódní otáčecí židli a tváří v tvář aktu, pověšenému na protější stěně. Brown se uvelebil do jednoho z křesílek z kůže a chromu. Kahnovi to trvalo hezkou chvílí, než spustil. Brown čekal. Konečně Kahn řekl:
"Dejme tomu, že ..." a zaváhal.
"Ano?"
"Dejme tomu, že vím, kde je Gerryin kousek té fotografie."
"Víte to?"
"Říkám, dejme tomu`."
"Dobrá - dejme tomu, že to víte. Pokračujte."
"Dejme tomu, že jsem vám nepověděl všechno, co o té fotce vím."
"Klidně pokračujte, pořád je to jen hypotéza."
"Krátce a dobře - kolik byste byl ochoten za takovou informaci dát?"
"Já nemůžu nic slíbovat," řekl Brown.
"Chápu. Mohl byste si ale pohovořit se státním zástupcem, co říkáte?"
"To jistě. Je to moc fajn chlap, ten náš státní zástupce, pořád přímo hoří touhou si s někým popovídat."
"Slyšel jsem, že kancelář státního zástupce je takový jakýsi ... hokynářský krám zákona," řekl Kahn. "A já chci na těch kupčících něco trhnout."
"Váš advokát žádá, aby vás za ten útok na veřejného činitele osvobodili, vidíte?"
"Přesně tak."
"Dobrá, dejme tomu, že budete ochoten s námi spolupracovat, dejme tomu, že já pošpítám něco státnímu zástupci do ouška, dejme tomu, že on bude ochoten spokojit se s nějakou menší žalobou, z které vám nebude tak moc horko - co vy na to?"
"S jakou menší žalobou?"
"No, třeba útok nikoli prvního, ale druhého stupně."
"Jaká je za to paleta?"
"Maximum pět let v base, nebo tisíc dolarů pokuty, v nejhorším případě obojí."
"To je jak břitva," řekl Kahn.
"Paleta za útok prvního stupně je horší. Hotový tygr šavlozubý."
"Kolik?"
"Maximum deset let."

"Dobře, ale Anatole má dojem, že bych to mohl u soudu vyhrát."

"Anatole je snílek. Přiznal jste se k zločinu v přítomnosti svého právního zástupce, čtyř detektivů a policejního zapisovatele. Ta nakládačka, co jste mi dal, vás přijde draho, pane Kahne. Z toho se nevyvlíknete, s touhle šancí nepočítejte."

"Pořád mi něco říká, že by se nám to přece jen mohlo podařit."

"V tom případě bych vám ale radil, abyste si vzal jiného advokáta."

"A jak to vypadá s útokem třetího stupně? Existuje něco takového?"

"Existuje, ale na to zapomeňte. Takový návrh státní zástupce ani nevyslechne do konce."

"Proč ne?"

"Má přece jasný usvědčující důkaz. Nebude pravděpodobně chtít žalobu zmírnit ani na ten druhý stupeň. Všechno záleží na tom, jak cenná ta vaše informace je. A taky na tom, jestli se dobře nasnídá ten den ráno, kdy si s ním půjdu pohovořit."

"Myslím, že je to informace velice cenná," řekl Kahn.

"Tak mi ji vyklopte a já vám povím, jak cenná."

"Nejdřív musím vědět, na čem jsme se dohodli."

"Už jsem vám řekl, že já nemůžu nic slibovat. Když si budu myslet, že ta vaše informace opravdu za něco stojí, řeknu to státnímu zástupci a uvidím, co si o tom bude myslet on. Možná že bude ochoten spokojit se s žalobou za útok druhého stupně."

"To zní velice mlhavě."

"Víc toho na prodej nemám," řekl Brown a pokrčil rameny. "Berte nebo nechte ležet. Tak jak?"

"Dejme tomu, že jsem vám pověděl ..." řekl Kahn a zaváhal.

"Poslouchám."

"Začněme tou fotografií."

"Dobrá, začněme tou fotografií."

"Těch ústřížků je osm, říkám to správně?"

"Říkáte."

"Na seznamu je ale jen sedm jmen."

"Ano, jen sedm."

"Dejme tomu, že vím, kam se poděl ten osmý ústřížek."

"To ‚dejme tomu‘ si už nechte od cesty," řekl Brown. "Víte to?"

"Ano."

"Dobrá, kam se poděl?"

"Dostala ho Alice Bonamicová."

"To už víme, pane Kahne. Její manžel jí dal půlku seznamu a jeden kousek fotografie. Jestli je tohle všechno, co ..."

"Ne, dal jí dva kousky fotografie."

"Dva?" řekl Brown.

"Dva," opakoval Kahn.

"Jak to víte?"

"Gerry s ní chtěla uzavřít obchodní dohodu, vzpomínáte si? Jenomže Alice s ní jednala z pozice síly. Její manžel dal své milence jen půlku seznamu. Kdežto Alici, své manželce, dal druhou půlku seznamu plus dva kousky fotografie. Nemusím vám říkat, jak to takové ženské zvedne sebevědomí a jak si připadá důležitá."

"Ano, bylo to od něho velice pozorné," řekl Brown.

Vzpomněl si, že Irving Krutch prohlásil, že dostal půlku seznamu a jen jeden ústřížek fotografie od Lucie Ferogliové. Jestliže Alice Bonamicová opravdu vlastnila dva kousky fotografie, proč by své sestře odkázala jen jeden z nich? A kde je teď ten chybějící kousek - ten osmý? Rozhodl se, že se na to Kahna zeptá.

"Kde je ten osmý ústřížek teď?" zeptal se.

"Nevím," řekl Kahn.

"To je tedy opravdu náramně cenná informace," řekl Brown. "Když ji sdělím státnímu zástupci, možná že tu žalobu zredukuje tak, že vás obviní jen z toho, že jste si odplivl na chodník, což je pouze nevhodné chování."

"Ale já vím, kde je Gerryin ústřížek," řekl Kahn naprosto nevyveden z míry. "A věřte mi, že je to klíčový ústřížek. Myslím, že Bonamico ani nevěděl, jak důležitý ten ústřížek je, jinak by jej totiž nemohl svěřit tak

přítroblému bouchačkáři jako D'Amore."

"Dobrá," řekl Brown, "kde tedy Gerryin ústřížek je?"

"Hned za vámi," řekl Kahn.

Brown se otočil a vytřeštil oči na zed'.

"Do seifu jsme se už dívali," řekl.

"V seifu není," řekl Kahn.

"Tak kde?"

"Pomůžte mi, ano?" řekl Kahn a přistoupil k velkému
zarámovanému aktu.

Spojenými silami sundali obraz se zdi a položili jej přední stranou na
koberec. Plátno bylo zezadu podloženo čímsi, co připomínalo hnědou
lepenku. Kahn nadzvedl jeden růžek podkladu a vylovil lesklý, černobílý
ústřížek, zaklíněný do štěrbiny mezi rámem a plátnem.

"Voilá," řekl a podal ústřížek Brownovi.

"Nuže," řekl Kahn, "co si myslíte teď?"

"Myslím, že máte pravdu," odpověděl Brown. "Tohle je opravdu
klíčový ústřížek."

Byl to klíčový ústřížek, protože dával fotografii perspektivu. Nebe na
ní opravdu nebylo, to si teď uvědomili, poněvadž fotografie byla pořízena
seshora, fotograf mířil objektivem pod sebe a fotografoval to, co se teď
ukázalo jako silnice, lemovaná cestou pro pěší. Na ústřížku
připomínajícím Kačera Donalda se teď, kdy byla určena správná
perspektiva, objevily na temeni ptačí hlavy tři lavičky, trhlina v cementové
cestě tvořila kačeři oko, série pěti sloupků zábradlí ubíhala vertikálně
nahoru a oddělovala zobák. Zobák vybíhal do ...

Nebylo to ani bláto, ani cement, ani štukatura, ani kůže, ale voda.

Studená čistá voda.

Nebo vlastně - s ohledem na skutečnost, že Carmine Bonamico a
jeho břidilská parta se pokoušeli uniknout po River Road - voda možná ani
ne tak moc čistá, voda možná mírně znečištěná, ale nicméně voda, říční
voda z River Dix, která obtéká Isolu z jihu. Carella a Brown si o tom ve
služebně narychlo pohovořili a usoudili, že Kačer Donald by měl být ze
vzduchu snadno k nalezení. Jenže on nebyl tak snadno k nalezení.

Nastoupili do policejní helikoptéry na startovací ploše uprostřed
města a létali nad River Road skoro tři hodiny, sledovali klikatý tok řeky v
obou směrech a snaželi se velice nízko v místech, kde do silnice ústila
nějaká postranní ulice. Levý horní roh fotografie zachycoval totiž právě
takovou postranní ulici, ústící někde do silnice, a oni teď doufali, že
najdou toho nepolapitelného kačera s okem, které ho prozradí, hned pod
některým takovým vyústěním. Cesta pro pěší s lavičkami a ochranným
zábradlím vedla podél řeky. Do silnice ústilo čtyřiatřicet postranních ulic,
po každých deseti blocích jedna. Jediná naděje, že najdou tu pravou
postranní ulici, spočívala v tom, že se jim podaří najít trhlinu v
popraskaném cementu cesty.

Jenomže k loupeži došlo před šesti lety.

A třebaže městská správa je občas dost liknavá při opravě
zchátralých úseků cest pro pěší, tentokrát si jako z udělání pospíšila a oko
toho zatraceného Kačera Donalda dávno zmizelo.

Bez chybějícího osmého ústřížku fotografie nikdo nemohl zjistit, kde
něco je.

11

Někdy člověk dokáže rozřešit záhadu prostým eliminačním
postupem, který je podle obecného názoru zcela nedramatický, ale kde
stojí psáno, že policista musí dostat klackem po hlavě sedmkrát do týdne?
Policisté jsou možná hloupí, ale nejsou zas tak hloupí. Když se všechno
zúží až do nejspodnějšího, málem nitkovitého bodu trychtýře, kdy jsou už
skoro všichni mrtvi nebo zcela nepochybně nevinní, pak zbývá jediná
možnost: pokusit se uhodnout, kdo lže a proč lže. Spoustu věcí nedokážou
policisté pochopit, ale to, že někdo lže, to chápou výborně.

Nedokážou například pochopit, proč zloději obětují tolik času a
energie na naplánování a provedení zločinu (s veškerým příslušným
rizikem), když stejné množství času a energie, věnované nějakému
legálnímu podnikání, by jim výhledově muselo vynést mnohem vyšší
zisky. Všichni detektivové z 87. pátracího oddělení dospěli k víře, že

skutečným motivem dobré poloviny zločinů ve městě spáchaných je hravost a potěšení z vynalézavosti - rozkoš z té staré hry na strážníky a na zloděje. Zapomenete-li na motivace, jako je zisk a prospěch, zapomenete-li na vášně, zapomenete-li na nevraživost či asociálnost, všechno se zredukuje na známou hru na strážníky a na zloděje.

Co jiného dělal Carmine Bonamico, než že si hrál na strážníky a na zloděje? Vzal si foťáček, ten milý chlapec, a vypravil se vyfotografovat si River Road z letadla nebo kdo ví z čeho, potom na fotografii namaloval ty pěkné klikaté čáry, rozstříhal ji na kousky a kousky rozdal svému gangu, všechno pst - pst, tajdův, hogo fogo velký frajer - prostě jako při hře na strážníky a na zloděje. Proč proboha nepošepal místo úkrytu svým komplicům prostě do ouška a nepožádal je, aby tu informaci pošpítali zas dál, svým přátelům a milenkám? Ale kde, nic takového. To by zločin připravilo o jeden z jeho podstatných elementů, dobře známý pánům s gumovými podrážkami jako aspekt hry. Připravte kriminální aktivitu o to, co je na ní zábavného, a všechny kriminály na celém světě budou prázdné. Kdo si bude vymýšlet různé levoty? Policajti jistě ne. Ti nebyli ani s to vyšpekulovat, proč měl Irving Krutch tu troufalost přijít za nimi a požádat je o pomoc při zjištění místa, kde je lup ukryt, pokud ovšem i to nesouviselo s aspektem hry, s ryzím potěšením ze hry na strážníky a na zloděje.

Dokázali si nicméně domyslet, že jim Krutch nepověděl pravdu o tom, kde byl a co dělal v těch dvou nocích, kdy byl zavražděn Albert Weinberg a Geraldine Fergusonová, když někdo lže, dá se to utajit stejně těžko jako nadzvuková raketa pronikající atmosférou, a člověk nemusí být zrovna zaměstnán na mysu Kennedy, aby to vycítil. Krutchovo alibi ovšem bylo založeno na výpovědi dívky, s kterou polehával v posteli už nejméně od úsvitu dějin, což je sotva to nejspolehlivější svědectví, jaké může člověk na svou obhajobu předložit u soudu. Svědecká kompetence Suzanne Endicottové však byla záležitost ryze akademická, pokud nebyli s to dostat Krutche do soudní síně. Bez ohledu na logickou dedukci, skutečnost byla taková, že Krutch tvrdil, že byl v obou případech se Suzie v posteli, to jest v obou nocích, kdy byly spáchány vraždy, a Suzie jeho tvrzení dosvědčila, a je přece naprosto vyloučené někudy courat a zabíjet lidi, když je člověk doma ve svém bytě a mlkuje se tam se svou milovanou řuňou broskvičkou ze státu Georgia. Navíc to všechno bylo v době, kdy se den ze dne stávalo těžší někoho zatknout, pokud nebyl dopaden rovnou nad rozřezanou mrtvolou s pilkou na železo v zakrvácených rukou. Jak bylo možné zatknout lumpa s nakrouceným knírem a s alibi dlouhým jak přestupný rok?

Opravdu. Jak?

Carella s tím dobrým nápadem přišel.

Pohovořil si o něm s Hawesem a Hawesovi se to zdálo trochu moc riskantní. Carella však trval na tom, že nápad je dobrý, vzhledem ke skutečnosti, že Suzie Endicottová pochází z Georgie. Hawes vyslovil obavy, aby se Brown neurazil, když mu něco takového jen navrhnou, ale Carella řekl, že jak on ho zná, bude Brown s tím nápadem vřele souhlasit, a postaví se za něj celým srdcem. Hawes namítl, že výchozí úvaha nemusí už být tak docela správná: Suzie už žije na severu nejméně čtyři roky, polovinu z té doby strávila s Krutchem v posteli (lze-li věřit tomu, co říká), a podle všeho se docela dobře přizpůsobila místním zvyklostem a hodnocením situací, ne, to není dobrý nápad. Carella však Hawese upozornil, že jistě předsudky a stereotypy mají neobyčejně tuhý a dlouhý život, o čemž ostatně svědčí Hawesova vlastní neochota vůbec se o něčem takovém Brownovi zmínit. Hawes to přijal jako urážku a řekl, že jestli je někdo tolerantní, tak je to on, a že jeho neochota de facto pramení právě z jeho tolerance, poněvadž prostě nechce Browna urazit tím, že mu navrhne plán, který stejně k ničemu nepovede. Carella zvýšil hlas a zeptal se ho, jestli tedy ví o něčem lepším, čím by mohli rozbít Suziinu výpověď, on sám se ji marně pokoušel vyvrátit, Hawesovy pokusy byly také marné, a tak jediná možnost, jak se jí dostat na kůži, spočívá v tom, že se jim musí podařit vyvést ji k smrti. Hawes se rozkřikl, že Brownovy nezraněné city jsou pro něho a pro hladký chod pátracího oddělení mnohem důležitější než rozřešení nějaké pitomé podělané vraždy, a Carella se také rozkřikl a

odsekl mu, že předsudky jsou opravdu rozkošná věc, když bělochovi ani nedovolují pohovořit si o výtečném nápadu s černochem z pouhé obavy, aby se nedotkl jeho citů.

"No prosím, zeptej se ho ty," řekl Hawes.

"Taky že zeptám," odpověděl Carella.

Vypadli z vyšetřovací místnosti a společně šli za Brownem, který seděl u psacího stolu a po sedmisté zkoumal fotografii.

"Máme nápad, Artie," řekl Carella.

"On má nápad," řekl Hawes. "To je jeho nápad, Artie."

"Jaký nápad?" řekl Brown.

"Podívej," řekl Carella, "na tom, co je zač ten Krutch, se myslím všichni moc dobře shodnem, ne?"

"Jasně."

"Myslím si, že je po těch sedmi stech padesáti tisících dolárků tak posedlý, že se mu z toho dělají mžítka před očima. Nebudeš mi přece říkat, že s tím má co dělat jeho kariéra."

"To ti teda říkat nebudu," prohlásil Brown.

"Chce ty prachy, tečka. Ve chvíli, kdy je bude mít, sebere nejspíš Suzii a rovnou s ní odletí do Brazílie."

"No jo, ale jak se mu dostat na kobytku?" zeptal se Brown.

"Půjdem za Suzie."

"U té jsme už byli," řekl Brown. "Ty jsi s ní mluvil, Meyer s ní mluvil, Cotton s ní mluvil ... Ve všech případech Krutchovo alibi bez výhrad potvrdila."

"To je fakt, jenomže nezapomínej, že s tím chlapem chrápe nejmíň čtyři roky," řekl Hawes, pořád ještě mírně otrávený při tom pomyšlení.

"Stačí jim už jen tři roky, aby byli před zákonem považováni za druha a družku," řekl Carella. "Čekáš, že mu snad to alibi nepotvrdí?"

"Dobrá, řekněme, že ta holka lže," prohlásil Brown.

"Řekněme, že lže. Řekněme, že Krutch z bytu odešel, jednou aby zabil Weinberga a podruhé aby zabil Gerry Fergusonovou."

"Dobrá, řekněme, že to tak je. Jak to ale chceme dokázat?"

"Tak podívej, řekněme, že dnes v noci vpadneme ke Krutchovi do kvartýru a položíme mu ještě pár otázek. Jen tak - abychom ho nějak zaměstnali, rozumíš? Abychom měli jistotu, že zrovna v tom momentě zas neleze s tou svou ňuňu Suzie do spacího pytle."

"No a?"

"No a - řekněme, že asi tak ve dvě hodiny ráno někdo zabuší ňuňu Suzii na dveře a začne se k ní chovat zatraceně drsně."

"Neblbni, Steve, takový věci přece nesmíme dělat," řekl Brown.

"To neznamená, že jí musíme doopravdy naklepat kostru," řekl Carella.

"Už jsem ti řekl, že tohle nám nespokne," prohlásil Hawes.

"Prostě ji jenom necháme, aby si myslela, že k ní chcem být ... drsní."

"Proč by si to ale měla myslet?" zeptal se Brown. "Jestli jí nechceme zrovna naklepat kostru ..."

"Ona pochází z Georgie," řekl Carella.

Ve služebně se rozhostilo ticho. Hawes se podíval na špičky bot.

"Kdo jako by šel přepadnout Krutche?" zeptal se Brown.

"Myslel jsem, že bychom se toho mohli ujmout s Cottonem."

"A kdo půjde strašit Suzii?"

Ve služebně se znova rozhostilo ticho. Hodiny na zdi tikaly trochu moc hlučně.

"Ne abys řekl, že já," prohlásil Brown a zašklebil se bodře od ucha k uchu. "Člověče, do toho já jsem celej žhavej."

Hawes nejistě hodil okem po Carellovi.

"Fakt bys to vzal?" řekl Carella.

"No jasně, čoveče, do toho já jsem celej žhavej," řekl Brown a naschvál začal mluvit s širokou černošskou výslovností. "Dem na to a šoupnem jí do kvartýru velkýho černýho fotříka, aby tu naši broskvičku z Geórgie vyhubákoval, až se z toho tento ... potento! Čoveče, tomu říkám žraso!"

Předsudky jsou báječná věc. Stereotypy hotová nádhera.

Ve dvě hodiny ráno otevřela Suzie Endicottová dveře bytu a zjistila, že ta nejděsnější noční můra úzkostných snů všech paní a dívek z amerického Jihu se zmaterializovala v šeru chodby - přišel ji v noci znásilnit negr, stalo se přesně to, čím ji mamička a babička a tetička od malička strašily. Honem chtěla zabouchnout dveře, ale znásilňovač na ni neurvale zařval:

"Helé, nech toho, slečinko. Já sem vod policie! Dedektýf Arthur Brown ze sedmavosumdesátýho pátracího vodělení. Musíš mi vodpovědět na pár votázek."

"C ... c ... co ... v ... vždy je noc," řekla Suzie.

Brown blýskl policejním odznakem.

"Tahle placka se nikoho neptá, jesli je noc nebo den, tý je to fuk," řekl a rozšklebil se. "Tak co, pustíš mě dál, slečinko, nebo ti tady mám udělat pořádněj randál?"

Suzie zaváhala. Browna v té chvíli napadlo, jestli to snad přece jen trochu nepřehání, ale pak si řekl, že je to přesně to, co to chce. Nečekal na odpověď, prosmýkl se kolem ní do bytu, hodil plstěný klobouk na stolec v hale, uznale se rozhlédl kolem sebe, hvízdal a řekl:

"Páni, byteček teda máš jedna báseň. V takovym fajňáckym kutlochu sem eště nikdá nebyl."

"N ... n ... nač jste se mne chtěl zeptat?" řekla Suzie.

Přes noční košili měla oblečený župan a pravou rukou křečovitě svírala límec županu.

"Nač ten kvap, času máme fůru, no né?" řekl Brown.

".. "Já ... já musím ráno do pr ... práce, řekla Suzie. "Já ... já ... já ... se musím taky trochu vyspat," řekla a okamžitě si uvědomila, že se dopustila chyby už pouhou zmínkou o něčem tak sugestivním a háklivém, jako je postel. "Chci říct ..."

"Já vím, co chceš říct," zahuhňal Brown a zatleml se jak oplzlík z povolání. "Hačni si, slečinko."

"N ... nač jste se mě chtěl zeptat?"

"Už sem řek - hačnout! Dyž budeš dělat jen to, co ti votedka řeknu, můžem spolu vyjít po dobrým. Jináč ..."

Suzie si okamžitě sedla a doslova si omotala šosy županu kolem sebe.

,"Nožky máš pěkný," řekl Brown. Oči se mu zúžily. "Sakra pěkný bílý nožky, to mi teda věř, zlatuško."

Suzie si olízla rty a polkla. Brown pojednou dostal strach, že by mohla omdlít, dřív než dosáhne svého cíle a celé představení bude u konce. Rozhodl se proto, že to dohraje bezohledně.

"Před půl hodinou sme slízli toho tvýho šamstříka," řekl. "Takže esi si myslíš, že ti jako přide helfnout, tak to teda pust' z hlavy."

"Koho? Cože? Co jste to říkal?"

"Irvinga Krutche, toho tvýho cukrouše," řekl Brown. "Ať tě ani nenapadne lhát a něco zatloukat, slečinko. To by ti u státního zástupce mohlo přijít hergot draho."

"Já jsem nelhala... nelhala jsem... nikomu," řekla Suzie.

"Jako žeš byla v jednom kuse v posteli? Jako že ses cicala v kanafasu, dyž byli zamordovaný dva lidi? Cc, cc, slečinko, to je přece všecko lež jak věž. To mě vod tebe fakt překvapuje."

"My jsme opravdu byli, my jsme opravdu ... to ..." spustila Suzie a uvědomila si, že s tím černochem hovoří o dost choulostivé činnosti, podívala se pojednou Brownovi do očí a uviděla v nich upřený, nepřičetně zacívěný pohled sexuálního maniaka a prolétlo jí hlavou, že bude moct mluvit o štěstí, jestli se z toho dostane živá.

Přece jen měla poslechnout mamičku, když jí říkávala, aby si na sebe nikdy nebrala obepínavé svetříky a těsné sukně, když půjde někam, kde se tihle lidé vyskytují, poněvadž není nic snazšího než vzbudit v nich vilnost a zvířecí chtíč.

"Seš v pěknym průšvihu," zabručel Brown.

"Já jsem ne ..."

"Fakt pěknym průšvihu."

"... lhala nikomu, přísahám."

"Zbejvá ti jediná možnost, jak se z toho průšvihu dostat," řekl

Brown.

"Ale já jsem ne ..."

"Jediná možnost, slečinko."

"... vážně ne. Opravdu jsem nelhala, opravdu ne, pane detektive," slyšela sama sebe, jak říká tomu černochovi, "vážně ne, přísahám vám, že ne. Nevím, co vám Irving řekl, ale já mám svědomí čisté, já jsem opravdu nelhala nikomu, jestli někdo lhal, tak to byl on. Neměla jsem o ničem ani tušení, o tom vůbec o ničem. Vždyť si to můžete ověřit, když budete chtít, pane detektive. Já jsem policii opravdu nechtěla lhát, ti pánové se mnou jednali tak slušně, proč..."

"Máš jedinou možnost, jak zachránit tu svou fajnovou prdelku," řekl Brown a viděl, jak Suzie pobledla.

"Co ... co jste to ... co je to?" zakoktala Suzie. "Jakou možnost? Jakou?"

"Musíš vykopit všecko na rovinu," zafuněl Brown, vstal ze židle a zvedl se v celé své obludné výšce, svaly jak provazy, oči jak svítivé sněhové hroudy, zvedající se ramena, vstal jak obrovská černá gorila a začal se k ní valit s rukama klátícíma se u boků, s rukama ohebnýma jak opice, pak zůstal stát, strmět, čnit nad krajíčkem židle, na které drkotala zuby drobná, bílá a roztřesená, a opakoval nejvýhrůžnějším hlasem černého vandala z periferní uličky: "Teď to musíš vykopit všecko na rovinu, slečinko, nebo bysme to z tebe taky mohli vypáčit jinak!"

"Kristovy rány," zaječela Suzie, "on z bytu odešel, odešel tu první noc i tu druhou, já nevím, kam šel, nevím nic jiného, nevím, jestli ty lidi zabil, já s tím neměla nic společného!"

"Vřelé díky," slečno Endicottová," řekl Brown. "Kdybyste si teď laskavě vzala něco na sebe - byl bych velice rád, kdybyste mě mohla doprovodit k nám na strážnici."

Zírala na něho a nevěřila svým očím. Kam se poděl ten znásilňovač? Kdo to je, ten uhlazený nukleární fyzik, který pojednou před ní stojí místo něho? A pak se jí náhle rozbřesklo, celá ta záhadná proměna jí došla, přimhouřila oči, vycenila perleťové zoubky a vyštěkla:

"Hergot, chlape, to ani neumíš říct prosím, když chceš, abych s tebou někam šla?"

"Trhni si nohou, slečinko," řekl Brown. "Prosím."

"Nána pitomá," řekl Krutch.

Docela dobře mohl mluvit o Suzii Endicottové, ale nebylo tomu tak. Nadávka totiž patřila Alici Bonamicové. Ukázalo se, že zesnulá manželka zesnulého vůdce gangu Krutche pořádně napálila. Když pátral po okolnostech loupeže, dověděl se od Carmineho vdovy, že vlastní "jisté upomínkové předměty, dokumenty, fotografie, jakož i odstřížky fotografií", umožňující podle všeho objevit úkryt peněz uloupených z NSUS. Handrkoval se s ní celé měsíce a potom se konečně dohodli na výhodné ceně. Alice mu dala tu půlku seznamu, kterou měla, jakož i ústřížek fotografie - ten, který Krutch původně ukázal policii.

"Nevěděl jsem ale, že má ještě další ústřížek," řekl Krutch. "To jsem se dověděl až tehdy, když jsem četl její poslední vůli, a pak jsem začal vyjednávat s její sestrou. Teprve od té jsem získal tenhle kousek. Osmý dílek skládačky. Ten důležitý. Ten, který mi ta nána zapřela a nedala."

"A který jste přirozeně vy nedal nám," řekl Brown.

"Přirozeně. Ten totiž přesně označuje místo, kde peníze jsou.

Pokládáte mě za idiota?"

"Proč jste ze všeho nejdřív přišel za námi?"

"Už jsem vám řekl proč. Krutch potřeboval pomoc. Krutch už na to dál sám nestačil. Krutch se domníval, že nejlepší způsob, jak s pátráním pohnout z místa, bude obrátit se na odborníky."

"Dostal jste víc, než jste čekal," řekl Brown.

"Ne ale od Alice Bonamicové, od té pány. Zaplatil jsem jí deset tisíc dolarů za půlku seznamu a bezvýznamný ústřížek fotografie. Deset tisíc dolarů! Vydal jsem se ze všech peněz."

"Měl jste ovšem poličeno na náramně veliké peníze."

"Byla to investice," řekl Krutch. "Krutch se na to díval jako na investici."

"No," řekl Brown, "teď se na to Krutch může dívat jako na

prošustrovaný kapitál. Proč jste zabil Weinberga?"

"Poněvadž jste mi řekl, že má další kousek fotky, a já ho chtěl.

Podívejte, mládenci, běžel jsem s vámi o závod. Věděl jsem, že mám před vámi náskok, poněvadž mám ústřížek, na kterém je to X, ale dejme tomu, že byste byli během pátrání někde kápli božskou a odmítli mi cokoli jiného ukázat? Já jsem od pojišťovny, to přece víte. Krátce a jednoduše: získat ten Weinbergův ústřížek - to byla pojistka."

"A Gerry Fergusonovou?"

"Ze stejného důvodu. Abych se pojistil. Šel jsem tam hledat, poněvadž jste mi předtím řekl, že v sejfu ústřížek není. Kde jinde tedy mohl být? Musel být u ní v bytě, no ne? Neměl jsem v úmyslu ji zabít, ale začala ječet, hned jak jsem vešel. To už jsem byl příliš blízko u cíle, než abych někomu dovolil, aby mě zastavil. Nevíte, jak málo mi chybělo k tomu, abych celou tu věc složil dohromady sám. A vy jste mi pomohli, víc než si uvědomujete, mládenci. Už jsem to skoro měl."

"Mazanej jste byl, to je fakt," řekl Brown a potřásl hlavou. "Přijít na policii a požádat ji o pomoc při zjištění místa, kde je ukryta kořist z vyloupené banky. To chce, aby byl člověk skutečně mazanej."

"Skutečně důvtipný," opravil ho Krutch.

"No - jak chcete," řekl Brown.

"Nebylo snadné to vymyslet."

"Budete mít spoustu času, abyste mohl přemýšlet ještě víc," řekl Brown.

"Jak to myslíte?"

"To se musíte dovtípit."

"Jako ve vězení?" zeptal se Krutch.

"Tak teď teda máte celou tu fotku," řekl Brown.

Tentokrát byl výlet helikoptérou hotový vyhlídkový let. Do silnice River Road sice ústilo čtyřiatřicet postranních ulic, ale jen jedna z nich byla naproti dvěma skalkám, vybíhajícím z břehu do řeky. Shodou okolností byly obě skalky kousek na západ od mostu do Cam's Pointu, který si Bonamico zvolil za stanoviště, když fotografii pořizoval, stál při tom na chodníčku na okraji mostu, nějakých patnáct sedmáct metrů nad hladinou řeky. Přistáli s helikoptérou těsně u místa, kde musel mít Kačer Donald oko, než dala pořádkudbalá městská správa vycementovanou cestu opravit, odtamtud šli těch pár kroků ke skalkám a podívali se dolů do kalných vod River Dixu. Neuviděli nic. Bonamicovo "X" nepochybně označovalo místo, ale znečištění vody dosáhlo takového stupně, že pouhým okem nebylo vidět ani leklou rybku, natož poklad. A tak peníze našli teprve poté, když prohledali říční dno v okolí břehu, pak vylovili starý kožený kufřík, zazelenalý slizem, rozmočený vodou, poničený jaksepatří. Bylo v něm uloženo sedm set padesát tisíc dolarů v tvrdé americké měně. Pravda, bankovky byly mírně provlhlé, přesto však platné. Jako denní mzda to nebylo nejhorší.

Arthur Brown přišel domů k večeri včas.

Manželka mu hned ve dveřích řekla:

"Connie má horečku. Před půl hodinou tu byl doktor."

"Co říkal?"

"Myslí, že je to jen chřipka. Ta chudinka ale tak hrozně zkouší, Artie."

"Dal jí něco?"

"Mají s tím přijít každou chvíli. Lékárna slíbila, že to doručí."

"Je vzhůru?"

"Je."

"Zajdu k ní na pár slov. Jak se máš ty?" řekl a políbil ji.

"Už jsem zapomněla, jak vypadáš," odpověděla Caroline.

"Prosím - máš možnost se kouknout, jak vypadám," řekl a usmál se.

"Pořád ten starej blbej hezoun," řekla Caroline.

"Jo, tak to budu já," řekl a šel do ložnice.

Connie seděla na postýlce podepřená polštáři, z očí jí teklo, z nosu kapalo.

"Ahoj, tati," zvolala krajně zbídačeným hlasem.

"Já myslel, že jsi nemocná," řekl.

"Taky že jsem," odpověděla.

"Povídali, že mu hráli," řekl, "na to bys nesměla tak dobře vypadat."

Sel k postýlce a políbil ji na čelo.

"Dej pozor, tati, ať to ode mne nechytneš," řekla Connie.

"Když to chytne, tak to zas pustím, žádný strach," řekl Brown a zasmál se.

Connie se zahihňala.

"Co kdybych ti přečetl nějakou pohádku?" zeptal se. "Chceš?"

"Chci. Prosim tě, tati."

"Co chceš přečíst?"

"Nějakou hrůzostrašnou a napínavou," řekla Connie. "Třeba o Smolíčkovi, jak ho unesou jezinky."

"Tak si přečtem o Smolíčkovi," řekl Brown a přistoupil ke knihovničce.

Sklonil se k ní a začal na políčkách hledat Conniinu oblíbenou knížku, když vtom uslyšel z ulice naléhavý jekot sirény policejního vozu.

"Máš taky rád hrůzostrašné pohádky, tati?" zeptala se Connie.

Brown chvíli váhal s odpovědí. Jekot sirény zanikl v dálce nočního města. Vrátil se k postýlce, něžně pohladil dcerku po vlasech a znova ho z ničeho nic napadlo, že by rád věděl, jestli Geraldine Fergusonová také jezdívá v tomhle městě po chodnicích na kolečkových bruslích. Potom řekl: "Ani ne, kulišku. Já si na hrůzostrašné pohádky moc nepotrpím."

A sedl si na okraj postele, otevřel knihu a začal nahlas číst.